

சங்குமுள்ளு

எஸ். ஏ. உதயன்.

எஸ். ஏ. உதயன்

அனைத்து
யுத்தங்களிலும்
அப்பரவீகளாய்
உயிர் நீத்தவர்களுக்கு
சமர்ப்பணம்..!

சங்குமுள்ளு (நாவல்)
ISBN No. : 978-955-52958-2-6

© எஸ். ஏ. உதயன்

முதற் பதிப்பு : 2013
விலை ரூபா : 250/= (இலங்கை)

நூல் விபரம் :
அளவு A5
வெள்ளைத்தாள் 70 gsm
அச்சு புள்ளி 11
பெட்டிக் கட்டு
பக்கங்கள் 136

வெளியீடு :

சைபர்சிற்றி,
மன்னார்.
0715 797 597

அச்சாக்கம் :

Cyber City

பேராலயச் சந்தி, பெற்றா, மன்னார்.
0718 808 868

ஒவியம் :

அட்டைப்பட ஒவியம்: ஜெரோம்
உள் ஒவியம் : பாலதாஸ்
கணனி வரைகலை : சதீஸ்.

ஒப்புநோக்கியவர் :

தங்கை ரஜனி

அணிந்துரை

பத்திரிகையாளர் என்பதைத் தாண்டி, புனைகதை எழுத்தாளர் இன்னும் இலக்கிய ஆர்வலர் என்ற வகையில் நான் ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.உதயனின் இந்த நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதத் தீர்மானித்தேன்.

கடந்த பெப்ரவரி மாதம் (2013) சென்னை தரமணியில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அரங்கில் எஸ்.ஏ.உதயனின் படைப்புக்கள் என்ற தலைப்பில் அவரது நாவல்கள் பற்றிய கட்டுரையொன்று வாசிக்கப்பட்டிருந்ததை இணையம் மூலம் அறிந்தேன். கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும் (2012), கிழக்கிலங்கையில் நடாத்தப்பட்ட தமிழிலக்கிய விழா ஆய்வரங்கிலும் (2012) எஸ்.ஏ. உதயனின் நாவல்கள் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டதையும் நான் அறிவேன். மகிழ்ச்சி. அவரது கதைசொல்லும் பாங்கும் மொழிநடையும் தெள்ளிய விதமாக அமைந்திருப்பது உதயனின் நாவல்களுக்கு தனிச்சிறப்பு என்றே விமர்சகர்கள் கணிக்கிறார்கள்.

சாதாரணமாக அவரது நாவல்களின் நோக்குளராக இருந்துகொண்டே தினக்குரலில் விமர்சனம் எழுதிவந்த எனக்கு இப்போது இந்த 'சங்குமுள்ளு' நாவலுக்கு அணிந்துரை வழங்க வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. எஸ்.ஏ.உதயன் எழுதிய எல்லா நாவல்களுக்கும் இலங்கையில் இலக்கியங்களுக்கு வழங்கப்படும பல்வேறு விருதுகளும் கிடைத்திருப்பதோடு அவரது வாசாப்பு, சொடுதா போன்ற நாவல்கள் இலங்கை சாகித்திய விருதினையும் பெற்றிருக்கின்றன. இதுவே எஸ்.ஏ.உதயனின் படைப்புக்கள் பற்றியதான தேடலைப் பரவலாக ஏற்படுத்தியிருப்பது என்பது உண்மை. ஏற்கனவே உதயன் அவர் வாழும் பிரதேசமான மன்னாரில் கலாசாரம், பண்பாடு, பாரம்பரியம் பற்றித் தமது முன்னய நாவல்களில் எழுதியிருந்த விதம் ஈழத்தின் இலக்கியப்பரப்பில் கவனிக்கப்பட்டதொன்றாகவே இருந்தது. இதனை மூத்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் வாசாப்பு நாவலுக்கு வழங்கியிருந்த அணிந்துரையில், "மன்னார் பிரதேசத்துக்கே உரித்தான வாழ்க்கை முறைகளை அந்த மண்ணின் மணத்துடனும் நேசிப்புடனும் பெருமையுடனும் பேசுவந்த முதல் நாவல் லோமியா"

என்றும் “மன்னார் என்கின்ற பிரதேச உணர்வை வாசிப்போரின் மனங்களில் பதிந்து வைக்கின்றார் இந்த மண்பற்றுமிக்க படைப்பாளி,” என்றும் விளிப்பதைக் கொண்டு நாம் அறிய முடியும்.

லோமியா நாவல் மன்னாரின் வாழ்வியல் கோலத்தின் ஆதி உயிர்ப்பை அழகியலோடு பேசியது என்கிறபோது தெம்மாடுகள் நாவல் யுத்தத்தின் பிரதிபலிப்பாக மன்னார் பிரதேச மக்கள் இந்தியாவிற்கு அகதிகளாகக் குடிபெயர்ந்ததையும் அகதி வாழ்வின் முரண்பாடுகளையும் தோலூரித்துக் காட்டியதையும் கூறலாம். ஆசிரியரின் மூன்றாவது நாவலான வாசாபுமன்னார் மாதோட்டக் கூத்து மரபையும் அதனோடிணைந்த சடங்குகள் முறமைகள் பற்றி கலைநயமாக செதுக்கப்பட்டிருந்ததையும், சொடுதா நாவல் மன்னார் பிரதேசத்தின் மீனவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை அச்சொட்டாக வாசகர் மனதில் நிறுத்துவதாய் இருந்தது. இப்போது சங்குமுள்ளு நாவல்... ஆசிரியர் அவரது கதைக்களத்தை முற்றாக மாற்றி இன்னுமொரு யதார்த்தத்தைப் படைத்திருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

சங்குமுள்ளு என்பது கடற்கரையில் ஒதுங்கும் அதிக கூர்மையான முள்ளினைக் குறிப்பதாகவே நாவலாசிரியர் சொல்லுகிறார். போருக்குப் பின்னரான மீள் குடியேற்றக் கிராமங்களில் தமிழ் மக்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளின் அடியிருப்பை மற்றுமொரு கோணத்தில் ஆசிரியர் தமக்கேயுரிய கதையாடல் மூலம் சொல்லியிருக்கிறார். நாவலில் வாழவிடப்பட்ட பாத்திரங்கள் மூலம் யுத்தத்தின் கொடுமையையும் மாந்தர்களின் இழப்புக்களையும் அவர்களின் மனவோட்டத்தையும் ஆசிரியர் பதிவுசெய்திருக்கும் விதம் நம்மை அவ்விடத்தை நோக்கிய வாழ்க்கை பற்றிய ஆராய்வை ஏற்படுத்துகிறது. எஸ்.ஏ. உதயனுக்கு இது வித்தியாசமான முயற்சி... தான் சார்ந்த சமூகம் தவிர்த்து இன்னுமொரு சமூகத்துக்குள் உள் நுழைந்து அங்குள்ள பிரச்சினைகளையும் முரண்நெருடல்களையும் சிறந்த முறையில் தமது எழுத்தோட்டத்தில் முன்வைக்க முடியும் என்பதை இந்த நாவலின் மூலம் நிரூபித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

முன்னய நாவல்களைவிட இந்நாவலில் விரவியிருக்கும் மொழிநடை அவரது எழுத்தாளுமைக்கு சவாலாக அமைந்திருக்கிறது என்பது நாவலைப் படிக்கிறபோது தெரிகிறது. எல்லாம் முடிந்து விட்டது

என்று முடங்கிய மக்களின் புதிய வாழ்வுக் கட்டுமானத்தை நாம் ஒரு இனத்தேசியக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகவேண்டும் என்ற அறைகூவலாகவே எஸ்.ஏ.உதயன் இந் நாவலைப் படைத்திருக்கிறார்.

போருக்குப் பின்னரான யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் இந் நாவல் ஒரு ஆவணப் பதிவுதான். மன்னாரின் முகவரியாக கணிக்கப்படும் எஸ்.ஏ.உதயன் புனைகதை இலக்கியத்திற்கும் சமகாலத்தில் நாடக அரங்கியல் துறைக்கும் தமது பங்களிப்பைச் செலுத்திவருவது பாராட்டுக்குரியதாகும். இன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் சமூகப்பார்வையோடு படைப்பிலக்கிய வாதிகள் அனேகம் எழுதிவருவது வரவேற்கத்தக்கது. அச்சம் தவிர்த்து யதார்த்தத்தை வெளிக்கொண்டுவரவேண்டிய தார்மீகக் கடமை படைப்பாளிகளுக்குண்டு என்ற விதமாக எஸ்.ஏ.உதயனின் இந்த சங்குமுள்ளு வாசகரிடையே வரவேற்பு பெறும் என்பது உறுதி.

நன்றி.

திருமதி. கார்திகாயினி சுபேஸ்,
பத்திரிகையாளர்,
தினக்குரல்.
25.04.2013

என்னுரை

வணக்கம்!

ஈழவரின் அசைவியக்கத்தில் போருக்குப்பின்னதான வாழ்க்கைக் கோலம் மீள்சூடியேற்றக் கிராமங்களில் எப்படியிருக்கின்றது என்பது நம்மில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அங்கு தன்னார்வத் தொண்டர்களினாலும் உளநலப் பணியாளர்களினாலும் அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பிரதான பிரச்சினையினை மையப்படுத்தியே இந்த 'சங்குமுள்ளு' நாவலின் கதைக்கருவும் அதன் களமும் விரிகின்றது. சங்குமுள்ளு என்பது கடலில் இருந்து கரைக்கு ஒதுங்கும் ஒருவகை முள்ளு... அழகிய சிறிய அந்த சங்கின் எல்லாப் பக்கத்திலும் கூர்மையும் கொடுக்குமாக நீண்டிருக்கும் முட்கள் சங்கின் அழகைக் கெடுத்து பயத்தை ஏற்படுத்தும். சங்கு முள்ளு குத்திவிட்டால் கடுப்பும் வலியும் தாங்க முடியாது... இந்தக் கதையில் வரும் பாத்திரங்களும் அப்படித்தான். திரும்புகிற பக்கமெல்லாம் துன்பத்தை அனுபவிப்பதே வாழ்வாகிப் போய்விட்ட மாந்தரின் சோகத்தை ஒரு வலியோடு ஒப்புவித்திருக்கிறேன். அகதிமுகாமிற்குள் எல்லாமும் முடிந்து விட்டது என்று இருந்தவர்களுக்கு... குறிப்பாக இளம்வயதினருக்கு 'செல்போன்' கலாசாரம் என்பது இன்னுமொரு அபத்தமான வாழ்க்கை வெளியைக் கற்பிக்கின்றது. அது இவர்களுக்கு பல்வேறு தடுமாற்றங்களையும் சறுகங்களையும் ஏற்படுத்தியிருப்பது கூர்ந்து நோக்கப்படல்வேண்டியது ஒன்றே... கேள்விப்படுகிற போது இயல்பு மாறி முரணாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை அங்கு நடந்தேறுகின்ற விபரீதங்கள்தான் என்றறியும்போது நெஞ்சு விம்முகிறது.

அறியாமையும் மூட நம்பிக்கையும் பாமரத் தனமும்தான் அவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் ஆணிவேர்... இன்னும் துல்லியமாக யுத்தசாட்சிகளான நிகழ்வுகளை சுதந்திரமாக எழுத முடியுமா? அப்படியொருவேளை வந்தால்

பார்க்கலாம்... இனி இந்த நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதிய
ஞாயிறு தினக்குரல் கார்திகேயினி சுபேசுக்கும், என்
கையெழுத்தினை கண்ணிப்படுத்தி அச்சிட்டு வெளியீடு செய்யும்
என் அருமை நண்பர் சைபர் சிற்றி நிறுவனத்தினருக்கும்,
நூலுருவாக்கப் பயணத்தில் என்னோரு உடனுழைக்கும் அருமை
நண்பர் சதீஸிற்கும் வழமை போன்று நூலின் அட்டைப்பட ஓவியர்
நண்பர் ஜெரோமிக்கும், உள் ஓவியங்களை வரைந்து தந்த
வளர்நிலை ஓவியர் பாலதாஸிற்கும், நூலினை ஒப்புநோக்கி
உதவிய தங்கை ரஜனிக்க்கும், என் நாவல்களை வாங்கிப்படித்து
உற்சாகமூட்டும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் நெஞ்சார்ந்த
நன்றிகள்....

அன்புடன்...

எஸ். ஏ. உதயன்.

பேசாலை 08.

0778960351

lomiyaassayyou@gmail.com

பதிப்புரை

இலக்கியவாதிகளில் அநேகர் தம்மை அடையாளப்படுத்தும் முயற்சியின் ஒரு பகுதியாகத்தான் நூல்வெளியீட்டினை செய்துவருகின்றார்கள். நிதி நெருக்கடி காரணமாக பலர் ஒரு சில நூல்களுடன் மறைந்து விடுகின்றனர். சிலர் மீண்டும் மலர முயற்சிக்கின்றனர்.

புராண காலத்திலும் கூட புலவர்களும் கவிஞர்களும் பண்பலமற்றவர்களாகத்தான் சித்தரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எழுதும் எழுத்திற்கு அன்றைய அரசர் பொன்னிட்டு, பொருளிட்டு, விருதிட்டு வாழ்வளித்ததை நாம் இலக்கியங்களில் பார்க்கின்றோம். அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் இன்றைய அரசு மற்றும் இதர விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இருப்பினும் இந்த விருதினை பெறுவது என்பது அநேகருக்கு எட்டாக்கனியான ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. அதற்கான காரணத்தை ஆய்வோமானால் பல எழுத்தாளர்கள் தங்கள் சிந்தையில் உருவானதை அச்சவாகனமேற்றத் திராணியற்றவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களை ஊக்குவிப்பவர்கள் மிகக் குறைவு.

வர்த்தக நோக்கங்களைத் தாண்டி இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்கிய நகர்வுகளை மேற்கொள்ளும் வகையிலான அமைப்புகள், நிறுவனங்கள் மிகக்குறைவு... அதுவும் மன்னார் பிரதேசத்தில் இல்லை என்றே கூறலாம். ஒரு சில நிறுவனங்கள் நூலை வெளியிட முன்வந்தாலும் பொருளாதர்ச் சூமையை அந்தந்த நூலாசிரியர்களே ஏற்கவேண்டி வருகின்றது என்பது வருந்தத்தக்கதாகும். அவ்வாறான நிறுவனங்கள் எவ்வகையில் இலக்கியவளர்ச்சிப் பாதையில் பங்கேற்கப் போகின்றன என்பதற்கான பதில் அவர்களின் கையில்தான் தங்கியுள்ளது.

வருடத்திற்கு ஒரு நாவல் என எழுதுகின்ற ஆற்றலுடைய எஸ்.ஏ.உதயன் போன்றோர் இதர காரணிகளால் மனம் சோர்ந்துவிடக்கூடாது என்ற நோக்கில் அச்சகவளத்தினை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள எனது நிறுவனம் வெளியீட்டுத்துறையில் புதிய காலடி வைக்கின்றது. பள்ளிப்பருவம் முதல் கையெழுத்து

பிரதிகளை சஞ்சிகைகளாக வெளியிட்டு அதன்மூலம் ஏற்பட்ட ஆவல், அனுபவங்கள் என்னை அச்சியலுடன் இயங்க வைத்தது. அதன் தொடர்ச்சியே இம் முயற்சி.

இந் நாவலாசிரியர் எஸ். ஏ. உதயன் உடனான எனது தொடர்பு அவரது மூன்றாவது நாவலுடன் உருவானது என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏற்கனவே இருவேறு அச்சகங்களுடன் பணியாற்றிய அனுபவமும் அதைவிட அதிகமான எதிர்பார்ப்புடனும் வந்திருந்த அவரது அவாவை 'வாசாப்பு' நிவர்த்தி செய்ததுடன், அகில இலங்கை ரீதியிலான நாவலுக்கான சாகித்திய விருதினையும் பெற்றுக் கொடுத்தது. அதே கூட்டணியுடன், அதே எதிர்பார்ப்புடன் அடுத்து அச்ச வாகனமேற்றிய 'சொடுதா' நாவலும் அவ்வாண்டிற்கான சாகித்திய விருதினை பெற்று வந்தது. நூலுருவாக்கத்தில் நாம் எடுக்கின்ற கரிசனைக்கும் அர்பணிப்புக்கும் மகுடம் தட்டியது போல அவ்விருதுகள் அமைந்திருந்தன.

எஸ். ஏ. உதயன் கதை சொல்லும் பாங்கு, உரைநடை, மொழிநடை என்பன அவருக்கே தனித்துவமானவை. ஆனால் நூலுரு, அட்டைப்பட உருவாக்கம் என வரும்பொழுது நட்புறவுடன் கலந்தாலோசித்து முடிவெடுக்கும் பெருந்தன்மை அவரிடம் உண்டு. வாசாப்பு முதல் சங்குமுள்ளு வரை பலவிடயங்களில் தர்க்கித்து அதற்கு தீர்வு காண்பது எமது வழக்கம். அது அவரது நாவலுருவாக்கத்தை ஆரோக்கியமான பாதையில் கொண்டு செல்கின்றது எனலாம். இன்னும் சொல்லப்போனால் சில பாத்திரங்களின் உரையாடல்களை அமைக்கும் பொழுது அப்பாத்திரத்தின் பண்பை புலப்படுத்தும் நோக்கில் வன்மையான சொல்லாடல்களை ஆசிரியர் பிரயோகிப்பார். ஆனால் இது வாசகர் மத்தியில் எதிர்மறையான தாக்கத்தை உண்டுபண்ணுமோ என்று நாம் தர்க்கிப்பதுண்டு.

ஆனால் பண்டைய இலக்கியமாக கருதப்படும் கம்பர் எழுதிய இராமாயணத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கல்வியியலாளனான இலக்குவன் பரதனையும் கைகேயியையும் குறித்து "சிங்கக்குருளைக்கிடும் தீன்சுவையுனை நாயின் வெண்கண் சிறு குட்டனை ஊட்ட விரும்பினோ" என்ற வார்த்தையை பிரயோகிக்கின்றான். அதேபோல் இதிகாசத்தில் வருகின்ற கண்ணப்பநாயனார் கதையிலும்

“ அவன் வங்கினைப் பற்றிப்போகா வல்லுடும்பென...” என ஒரு உவமானம் இடம்பெறுகின்றது. இவ்விரு சந்தர்ப்பத்திலும் அந்த ஆசிரியர் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளை பிரயோகிக்க வேண்டிய கட்டாயம் கதையில் அமைகின்றது. முதலாவது சந்தர்ப்பத்தில் இலக்குவனின் கோபம் அவனை மதியிழக்க செய்கின்றது. இரண்டாவது சந்தர்ப்பத்தில் அவ் வேடனின் கல்வியறிவின்மையும் அவன் அன்றாடம் காண்கின்ற யதார்த்தமும் சொல்லப்படுகின்றது. செதுக்கப்படுகின்ற பாத்திரத்தின் குணாதிசயங்கள், மொழிநடைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய நாவலிலக்கியத்தில் எஸ். ஏ. உதயன் இவ்வாறான சொற்களை பிரயோகிக்க வேண்டிய தேவைப்பாடு இன்றியமையாததாகின்றது.

காலத்தின் தேவையுணர்ந்து வித்தியாசமான கதைக்களத்தில் அமைந்த இந் நாவல் எஸ். ஏ. உதயனின் ஏனைய நாவல்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. சுவையுங்கள்... தொடரும் எங்கள் நாவலுருவாக்கப் பணிக்காக உங்கள் விமர்சனங்களை விட்டுச்செல்லுங்கள்.

அன்புடன்,
சதீஸ்.

தொடர்புகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும்...

Cyber City,	சைபர்சிற்றி,
Cathedral Junction,	பேராலயச் சந்தி,
Pettah,	பெற்றா,
Mannar,	மன்னார்,
Sri Lanka.	ஸ்ரீலங்கா.

facebook, Skype : flashshathees
e-mail : cybercityprint@gmail.com
Mobile : (+94) 715 797 597

அத்தியாயம் || 01

‘க’ ள்ளனென்றால் முகத்தில் கண்ணுக்கு கீழ் துணியொன்றைக் கட்டிக்கொண்டு கறுப்பாய் நடுச்சாமத்தில்தான் வருவான் என்று சினிமாப்படம் பார்த்து மனசுக்குள் உருப்போட்டு வைத்தது தவறாகிப் போய்விட்டது.

அன்னபூரணி கண்போல வளர்த்த ஆட்டுக்கடாவை யாரோ களவாடி விட்டான் என்றவுடனே இடிந்து போனான். ‘பட்டப்பகலிலே மேயவிட்டத எந்தப் பாடையில போவானோ கொண்டு போய்விட்டானே...’ அவள் அங்கலாய்த்தபடி கிடாய் போய் வருகிற இடமெல்லாம் தேடிப் பார்த்தாள்.

இருட்டி நிலம் மறையும் வரைக்கும் தேடியவள் நெஞ்சுக்கு மேல் கல்லு வைத்து அழுத்தின பாரத்தோடு வீட்டுக்கு வந்து பாயை விரித்துப் படுத்தவளுக்கு நெஞ்சு விம்மியது. பீங்கானில் சோறு போட்டுக் கொண்டு வந்து தலைமாட்டில் நின்ற வதனியிடம்

‘வேணாம் கொண்டு போ’ என்று சைகையால் வெறுப்புக் காட்டிவிட்டு மன வருத்தத்தாலும் பிந்தி வந்த பசியாலும் நசுங்கியபடியே கிடந்தாள்.

இரவு முழுதும் மழை கசகசத்துத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. அன்ன பூரணிக்கு நித்திரை வரவில்லை. பாயில் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். அவளின் மனம் புழுங்கிப் புழுங்கி அழுது கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ ஆத்தே.. வானத்தில் பொழிஞ்சுதெல்லாம் என் வீட்டுத் தலையிலயா வந்து

விடியணும். வச்சிரமாய் உரம் வாய்ஞ்சயென் வீட்டுச் சாமியிட உசிரக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்ததே பாழாய்ப் போன சண்டை. வித்தை காட்டுறோம். வீரம்பார்க்கிறமெண்டு வீட்டு வாரிசும் கூடப்போனானே.. அடி.. என் அடிவயிறு பத்துதடி.. காட்டுக்குள்ளதான் உம் புள்ள நிக்கிறான் என்டானுகளே..

ஐயோ.. செத்துட்டான் எனட சேதிக்குப் பின்னால் அவன் உசிர்தாங்கின கட்டையையாவது கொண்டு வந்து காட்டினானுகளா பாவிகள்.. அத்தனையும் முடிச்சிட்டு ஓய்ஞ்சு போனீகளே.. இப்ப நான் என்னாத்த செய்வன்.. பொட்டக்குட்டி தனிச்சுப் போயிருமெண்டுதானே நானும் இந்த உசிர்ச் சுமக்கிறன்..

இந்தப் பாவி மக பேரைச்சொல்லி ஏது செய்தாலும் வினையாத்தானே வந்து முடியுது.. அவ கட்டினவன் கூட நாலு நாள் நிக்கலியே.. பொங்கின சோறு திங்கிறதுக்கு முன்னயே போய்ச் சேர்ந்திட்டானே....”

அன்னபூரணியின் அரற்றிய மனது அடங்கிப் படுக்க நேரமாகிவிட்டது.. விடிகிற வரையிலும் பாயில் படுப்பதும் புரளுவதும் நடப்பதுமாக இருந்தவள்... நிலம் வெளுத்து விடிந்தவுடன் கிளம்பிவிட்டாள்.. அவளுக்கு புதுசா வீடு கட்ட வந்த மேசன் தச்சன் மாரில்தான் சந்தேகம் வலுத்தது.

ஆடுமேயும் தரவை வீட்டுத்திட்டத்திற்கு பக்கத்தில் இருந்தது. நிச்சயமாய் அங்கு வேலை செய்பவர்களின் கண்களுக்கு இந்த ஆட்டுக்கடா உறுத்தியிருக்கும்... பார்கிறவர்களுக்கு அந்த கிடாயில் ஒரு கண்தான். அறுத்துக் கறியை எடை போட்டாலும் இருபது இருபத்து ஐந்து கிலோ தேறும்... சாம்பல் வெள்ளை நிறத்தில் கொழு கொழுவென்று..

அதை வீட்டில் கட்டிப்போட்டுத் தீனி கொடுப்பது கட்டுப்படியாகாது என்றுதான் அவள் இருந்த குடியிருப்பைத் தாண்டியிருந்த தரவைக்கு மேய்ச்சலுக்கு விட்டுப் பார்த்தான் அன்னபூரணி.. ஒருநாள் இரண்டு நாள்தான் இப்போது அதுவாகவே திரிந்து மேய்ப்பழகிவிட்டது..

அதுபாட்டுக்கு சும்மா போய் வருகிறது தானே... அறுதலி வீட்டுச் சொத்தில் யாருதான் கையைவைப்பார் என்று அசட்டையாகத்தான் இருந்து விட்டான் அவள். இப்போது.. ஐயோ.. கடாவைக் காணாமே.. யென்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறான்.

நிரலாக நீளம் நூறு அகலம் ஐம்பது என்ற அடிப்பரப்புக் கணக்கில் மரிசு போட்டுப் பிரித்திருந்த காணிகளில் கட்டப்பட்டுக்

கொண்டிருந்த வீடுகளுக்கு கூரை போட்டால் சரி என்ற மாதிரி மழைகாலம் என்றும் பாராமல் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது..

இனிப் புதிதாக 'மெனிக் பாம்' அகதி முகாமில் இருந்து கொண்டு வருபவர்களுக்குத்தான் இப்போது இவர்கள் கட்டும் வீடுகளாம்.. போன ஆனி மாதம் அன்னபூரணியுடன் வந்தவர்களுக்கு 'வாழ்வதயம்' கட்டித்தந்த வீடுகளைக் கொடுத்திருந்தார்கள்.. அந்த வீடுகளை விட இப்போது இந்தியா கட்டிக் கொடுக்கும் இந்த வீடுகள் பரவாயில்லயாம்.. இவற்றில் இன்னும் கூட வசதிகள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்..

ஆடு தேடிப் போனவளுக்கு கண்ணில் பட்ட வீடுகளைப் பார்க்க வயித்தெரிச்சலாய் இருந்தது..

"ம்.. கொஞ்சம் பிந்தி வந்திருக்கலாம்.." மனசு வடம் இழுத்தது..

"அடி.. செரும்பு.. அகதி முகாமுக்குள்ள கிடந்த கிடைக்கு வசதியான வீடு கேட்குதோ.." வடம் அறுந்தது போலிருக்க.. ஒரு கணம்.. மெனிக் பாம் வாழ்க்கை ஞாபகத்தில் வந்து போனது..

"ஐயோ.. ச்சீ.." என்ற ஏக வெறுப்புத்தோன்ற.. கண்களை மேய விட்டாள்.. காணாமல் போன ஆட்டின் தடயம் ஏதும் தென்படாதாவென்ற நப்பாசை அவளுக்குள் மேலோங்கி நின்றது..

"தம்பீ.. ஆடொண்டக் காணயில்ல.." தொடங்கியவளுக்கு எப்படி முடிப்பது என்று தெரியாமல் நின்றாள்..

அதில் நின்றவன் அங்கு வேலை பார்ப்பவன்தான் என்று மட்டுக் கட்டித்தான் கேட்டாள்.. அவன் செல் போனைக் காதில் பொருத்தியபடியே.. அன்னபூரணியைப் பார்த்தான்..

"என்னம்மா..."

அவன்.. ஆடைகசங்காமல் நின்ற நிலை.. அவன் அங்கு வேலை செய்பவர்களை மேற்பார்வை செய்பவன் போலிருக்க.. ஒன்றும் பேசாமல்.. அவனைப் பார்த்தாள் அன்னபூரணி.. அவன் திரும்பவும் கேட்டான்.

"என்னம்மா..."

"நேத்தையிலிருந்து யென்வூட்டு ஆட்டக் காணயிலப்பு... கண்டுகளா?"

அவன் முறுவல் பூத்தபடி சொன்னான்.

"இல்லையம்மா.. ஏன்.. காணயில்லயோ?"

அன்னபூரணியக்காவின் கண்கள் அந்தப் பக்கம் முழுவதும் சுழன்றது..

"யாரும் புடிச்சுத் தின்னிருப்பான்கள்.."

அன்னபூரணிக்கு கோபம் படக்கென்று ஏறியது..

"தின்னிருப்பான்களா? நல்லாயிருப்பான்களா.. அவன்கள்.."

சங்குமுள்ளு

ஏசியபடியே போவதற்குத் திரும்பிய அவளை அவன் நகைத்தபடியே பார்த்தான்.. இவ்வளவு நேரமும் இருந்த அனாயசப்போக்கு மாறி அவதானித்தான்...

அவளுக்கு ஐய்ப்பது வயசு தாண்டுகிறதாய் இருந்தாலும் கிராமத்து உழைப்பினால் உண்டான தேகக்கட்டு.. இன்னும் வசீகரமாய் இருப்பதாக அவன் தன் உள் மனசுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.. நீளமாய் சோட்டி அணிந்திருந்தவள்.. நெஞ்சின் மீது துவாய் ஒன்றை மாராப்பாகப் போட்டிருப்பதை கூர்ந்தான்.

“அம்மா.. நானும் ஒருக்கா விசாரிச்சுச் சொல்லுறன்.. இங்காலப் பக்கம் கள்ளன்கள் புழக்கம் கூடத்தான்”

அதற்குமேல் அன்னபூரணிக்கு விசாரிக்கத் தோன்றவில்லை. அவளுக்குப் பெருமூச்சு வந்தது.. திரும்பி வீட்டுக்கு நடந்தாள்.. மனம் வெந்தது..

அகதி முகாமுக்குள் எத்தனை சாதிப்பேரின் முகம் பார்த்து பழகியவளுக்கு இப்போது இந்த ஊர் கசந்தது..

புத்தாக இங்கு கொண்டு வந்து குடியேற்றியபோது எல்லாம் அத்துவானமாகத் தெரிந்தது.. சொந்த ஊரென்று ஒரு பற்றுதலும் வரமாட்டேன் என்கிறது.. அது ஏன் என்று சட்டெனப் புரியாவிட்டாலும்.. போகப்போக.. இங்கு நடப்பதையெல்லாம் பார்க்க.. புரிகிறது.. பெயர்த்துப் போட்ட வீடும் வளவும் சிதைந்து போன வாய்க்காலும் வரப்பும்.. இனிக் கைகொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமல் போனதால்தான் என்னவோ அன்னபூரணிக்கு மண் பற்று இல்லாமல் போய்விட்டது..

முன்பு வாழ்க்கை தந்த வளமான இந்தப் பூமியில் நடந்த கொடூரம் விதைத்த நச்சுக் காற்றும் சிதைவும், நினைவும் எப்போது நெஞ்சை விட்டு அகலப்போகிறதோ?

நடந்த யுத்தத்தின் கோரத்தை அறியாத, அறிய முற்படாத.. இனி.. வேறொரு தலைமுறைக்குத்தான் அது சாத்தியம்...

அன்னபூரணிதான் முதல் இங்கு பெரிய கமக்காரி.. புருசன் புள்ளைகளோடு இதோ இந்தப் பூமியிலேதான் வெள்ளாமைச் செய்து கொண்டு, ஆடு மாடு கோழியென்று வளர்த்து.. கையில் எப்போதும் பசையுள்ள சீமாட்டியாகத் தான் இருந்தாள்..

“யாருகேக்கிறது.. என்னட்ட இருக்குது குடுக்கிறனப்பா.. பாவம் புழைச்சிட்டுப் போவட்டும்”

வருகிறவர்களுக்கு இருப்பதில் இருந்த கொடுத்து உதவி பேரோடும் சீரோடும் இருந்தவள்தான். அன்னபூரணியின் புருசன் வலு

நிதானமாகத்தான் எல்லாம் செய்தார்.

“ந்தா.. இதில் போய்ட்டுத் திரும்புறதெண்டால் அது பேய்க்கத.. எப்படியும் ஆமி உள்ளிட்டு மற்றப்பக்கத்தால வாற வரைக்கும் நாங்கரும் தான் ஓடவேணும்”

என்றவர் பதறாமல் தன் வீட்டு டிரெக்டரில், கொட்டிலில் குத்திக் கட்டி வைத்திருந்த அரிசி மூட்டைகளில் நாலும், தேங்காயும், எடுத்துப்போட்டார்.. துணி மணிகளோடு வீட்டு நகைகளையும் கூலிக்காரருக்கு கொடுக்க பேங்கிலிருந்து எடுத்துப் பெட்டியில் வைத்திருந்த காசையும் மடியில் கட்டிக்கொண்டுதான்..

“அன்னம்..வெளிக்கிடு” என்று பிள்ளை குட்டிகளோடு வெளிக்கிட்டார்..

கடைசியில் புருசன் குட்டிகளை சாகக் கொடுத்துவிட்டு சொப்பிங் பேக்கும் கையுமாகப் பட்டு அடி தெறித்துப் போய் பொட்டைக்குட்டி வதனியோடு இங்கு வந்து சேர்ந்த சோகத்தை நினைக்க வாழ்க்கை வெறுத்தது.

செல்லடி பட்டு சேதாரமான வீடு அப்படியே இருக்க அன்னபூரணி காட்டிய பக்கத்துக் காணியில் வாழ்வதயம் நிறுவனம் கட்டிக்கொடுத்த வீட்டில்தான் இப்போது வாசம். என்னதான் சொன்னாலும் இது யாரோ கட்டித்தந்த வீடு.. அது.. அவளோடு ஓட்டாமல் தள்ளி நிற்பது போலவே இருந்தது..

இந்த வீட்டைக் கட்டுவதற்கு அவளென்ன மண் சுமந்தாளா?.. கல் சுமந்தாளா?.. அல்லது அவளேதான் பார்த்துப் பார்த்து சரி பிழை சொல்லிக் கட்டுவித்தாளா?. ஒன்றுமில்லையே... அவளும் அவள் புருசனம் கட்டி வாழ்ந்த வீடும் வாசலும் ஓட்டையும் வெடிப்புமாகக் கூரை விழுந்து கிடக்கிறதே.. அதைப் பார்த்து வடிக்கும் கண்ணீரில் தினமும் கரைவதே அவள் வேலையாகிவிட்டது.

புருசனும் பிள்ளைகளும் என்று நினைப்பு வருகிறபோதெல்லாம் நெஞ்சை உலுப்பும் அந்த விபரீதங்கள் எல்லாமும் ஒன்று ஒன்றாய் வரிசை கோர்த்துக் கொண்டு வருகின்றன.

அறாவது இடப்பெயர்வாக சுதந்திர புரத்திற்கு வந்து சேர்ந்த போது கிட்டத்தட்ட பாதி உணர்வு செத்துப் போயிருந்தது.. சிரிப்பு மறந்து அவலத்தை முகவரிகளாகப் பூசிக்கொண்ட முகங்களும்.. பரபரத்துத் திரியும் திரிச்சலும் வான் இரைச்சல் கேட்கிற போதெல்லாம் ஊசி முனையில் உழல்வது போல வேதனையும்.. சதைப் பிண்டங்களாய் சிதறியவற்றில் அடையாளம் தேடும் உறவுகளும் என்று அத்தனையும் மரணபீதியை விளைவித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு காலை

சங்குமுள்ளு

வேளையில் தான் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தார்கள் அன்னபூரணியும் குடும்பமும்...

அவர்களிடம் இருந்த உணவுப் பண்டம் சாப்பிட்டுத் தீர்ந்தது என்பதை விட தானம் கொடுத்துத் தீர்ந்தது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஒரு பவுணுக்கு ஒரு கிலோ அரிசியென்று வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டி வந்தபோதுதான்...

“ஐய இருந்ததை விரயம் பண்ணினோமே” என்று தரப்பானை விட்டு வெளியே போன புருசனை அன்னபூரணி.. பிறகு காண முடியாமலே போய்விட்டது.

“அக்கா.. இது முருகேசருடையதா வென்று பாருங்கள்” என்று அவர் கட்டியிருந்த மணிக்கூட்டைக் கொண்டு வந்து காட்டினார்கள்.. செல்லடியில் சிதறிக்கிடந்த உடலங்களோடு கிடந்ததாம்..

அன்னபூரணி மார்பில் அறைந்து கொண்டு ஓடிப்போனாள்.. எது யாருடையது என்று தெரியாமல் இரத்தச் சகதிக்குள் கிடந்தவைகளைப் பார்த்து அரற்றிக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள்.. அந்த மணிக்கூட்டைப் பத்திரமாக எடுத்து வைத்திருக்கிறாள்...

வானத்தில் அந்த இரைச்சல் கேட்க.. பங்கருக்குள் ஓடியொளிவதும்.. செல்லடிக்கும் போது பதுங்குவதும் என்று ஒரு நாளில் குறைந்தது ஆறேழு தடவைகளாவது செத்துப் பிழைத்தால்தான் உயிர்தப்பலாம் என்று ஒரு கணக்கு வைத்து உயிர் வாழ்ந்த நாட்கள் அவை..

இயற்கை உபாதையை இடை நிறுத்துவதற்கும் பழகிப் போயிருந்தார்கள். பெண்கள் கழிப்பிற்காகப் போகிறபோது.. ஆண்கள் மனசாட்சி காத்து, கண்ணியம் காட்டாதிருந்தால்.. ஒவ்வொரு பெண்களுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் மானபங்கம்தான். குளிக்கும் போதும் அப்படித்தான்...

பாழாய்ப் போன சண்டை.. குடும்பத்துச் சாமியையும் தின்ற மூத்த ஆண் குட்டியையும் அல்லவா காவு வாங்கியது.. புருசனும் இல்லாமல், பெத்த பயலும் இல்லாமல்.. ஒத்தைப் பெண்குட்டியோடு அலைக்கழிந்து அடிபட்டு வட்டு வாகலுக்கு வந்தபோதுதான்.. கொஞ்சம் ஈரக் குலையாட்டம் நின்றது.. வட்டுவாகல் பாலம்.. சலசலத்துக்கொண்டு ஓடுகிற ஆற்றுத் தண்ணீரோடு.. மனித இரத்தமும் தான் கலந்திருந்தது.. பாலை நெடு மரம் செறிந்து புத்த சாட்சியாய் அவைகள்தான் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.. சனம் தள்ளி விழுத்திக் கொண்டு ஆழிக்காரரிடம் சரணாகதி அடைவதும், தஞ்சம் கோருவதுமாகப் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்..

அன்னபூரணி தான் பெற்ற குமரையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு.. ஆமிக்காரரிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம் என்று வெளிக்கிட்டபோதுதான்.. அம்மையா மாமியின் மகன் செந்தில் பதறிக் கொண்டு வந்து நின்றான். அவன் சேர்ந்திருந்த 'குருப்' பெல்லாம் ஆளுக்காள் கைவிட்டு சிதறிப் போனார்களாம்.. செத்தது போக மிச்சம் ஆமியிடம் சரண்டர் ஆகி விட்டதாகச் சொன்னான்.. அவன் இயக்க உடுப்பைக் கழற்றி வீசிவிட்டு துவக்கையும் தகட்டையும் விளாத்தி மரத்துக்கடியில் புதைத்து வைத்துவிட்டு அன்ன பூரணியக்காவின் முகத்தயவுக்காக நின்றபோது.. சீமாட்டியின் நெஞ்சுக்குள் ஈரம் கசிந்தது.

ஆபத்துக்குப் பாவமில்லையென்று ஞாபகத்துக்காகவும், போய்ச் சேருகிற இடத்தில் உசிரோடு இருந்தால் புருசனின் சாவுக்கிரியைக் காக வைக்கலாம் என்றிந்த அவரின் சாரம் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினாள்..

“மாமி இயக்கமெண்டு தெரிஞ்சால் சாக்காட்டிப் போடுவாங்கள்..”

“அதுக்கு..”

“வதனிய என்னோட விடுங்கோ.. புருசன் பொஞ்சாதியெண்டால் விடுறாங்களாம்..” அன்னபூரணி விக்கித்துப் போனாள்..

“அடப்பாவமே! பரிதாபப்பட்டவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.. புருசனும் இல்லாமல் பெத்த பிள்ளையும் இல்லாமல்.. இந்தக் குமரைக் கரை சேர்க்கவேண்டும் என்பது அவளின் பிரச்சினைதான் என்றாலும்.. இப்படி நடுவழியில் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதாவது?..

இது சரியோ?.. பிழையோ?.. தடுமாறினாள் அன்னபூரணி. கண்ணை மூடி யோசித்தாள்..

பெடியன் நல்ல நிறமாய்.. உயரமாய்.. வாட்ட சாட்டமாய்த்தான் இருந்தான். தூரத்து உறவு.. இனி உதவிக்கும் ஒரு ஆம்பிள்ளை வேண்டுமே.. நினைத்தவள் தீர்மானத்திற்கு வந்தவளாய்க் கண் விழித்தாள்..

“என்ன இருந்தாலும் யாரோ ஒருத்தனுக்கு பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டியவன்தானே.. எல்லாத்தையும் இழந்தாச்சு.. அந்தஸ்து கௌரவம் பார்த்து இனி என்ன செய்யிறது..? பிறகு கேட்கிற இனஞ்சனத்துக்கு காரணம் சொல்லிக்கொள்ளலாம்”

அவ்வளவுதான்.. வதனியைக் கூப்பிட்டு அவளின் கையைப் பிடித்து செந்திலிடம் கொடுத்தாள்.. வதனிக்கு விருப்பு வெறுப்பு என்று ஒன்றும் இல்லாதிருந்தது.. எத்தனையோ பார்த்தாச்சு..

சங்குமுள்ளு

போகிறபோக்கில் இதுவும் ஒரு காட்சி மாற்றம்...

ஒரு சின்ன பங்கருக்குள்ளும் தரப்பாளுக்குள்ளும் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடிப்படுத்து எழும்பியபோது எந்த சொரணையும் இருக்கவில்லை.. வியர்வையும்.. வேணலும்.. உடம்பை பிசு பிசுக்க வைத்தபோது.. உசிரோட இருக்கிற மனிச வாடையை முகர்ந்து முகம் சுளித்துக்கொண்டு.. ஊத்தைக்குள் உழன்று கொண்டு.. எத்தனை இரவுகளும், பகல்களும்..

புலிகளின் குரல் வானொலியில் சிக்கனமாகக் குளிப்பது எப்படி என்ற விவரணம்கேட்டு.. குளிப்பதற்கு குறுக்கை கட்டினால்.. எத்தனை கண்கள்தான் அதைப்பாத்தன...

பாதுகாப்பு வலயத்திலும்.. அகோரமான செல்லடி விழுந்து சனம் நோட்டு நோட்டாய் செத்துக் கிடந்த நேரம்..

சாவுக்கும் வாழ்வுக்குமிடையில் மானம்தான் முதலில் செத்தது.. இரவில் பொம்பிளைகள் கடற்கரையில் மலங்கழிப்பதற்காக வரிசையாகக் குந்தியிருப்பது வதனியின் நினைவுக்கு வந்தது.. எல்லாம்போல இதுவும் ஒன்று என்று அடம்பிடிக்காமல் செந்திலின் கைப்பிடித்தாள் வதனி.. இப்போது குடும்பத்தில் ஒரு ஆண்பிள்ளை இருப்பது அன்னபூரணிக்கு புதுத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது.

வதனிக்கும் செந்திலுக்கும் கலியாணம் முடிந்த அன்றைக்கு.. இரவு வட்டுவாகல் பாலத்தைக் கடக்க முயற்சி செய்தார்கள்.. முடியவில்லை.. அடுத்த நாள் பகலும் முயன்று முடியவில்லை.. சன நெரிசல் என்று சொல்வதை விட மனம் இடம் கொடுக்க மறுத்ததையும் தான் சொல்ல வேண்டும்.

மருமகன் செந்திலுக்கு இன்னும் பயம் போகவில்லை..

“இயக்கக்காரரைத் தனியாக லைன்ல நிக்கச் சொல்லுறான்கள்” என்று கேள்விப்பட்டதில் இருந்த செந்திலுக்கும் பதகளிப்புத் தொடங்கியிருந்தது.. ஆனால் தனியாகப் போற ஆட்கள் கட்டாயம் பிடிபடுகிறார்களாம் என்ற சேதியும் வந்தது.. அந்த ஒரு நாள்ப் பொழுதுக்குள் யார் எப்படி என்ற ஒரு விபரமும் விசாரிக்காமலே.. அதுகள் பாட்டுக்கு சோடி போட்டுக் கொண்டு பலர் அந்தப் பாலத்தைக் கடந்து போகும்போது..

“நாமளும் போகலாம்தானே..” அன்னபூரணி சொல்ல இவர்களும் நடந்தார்கள்.

ஒலி பெருக்கியில் கதைத்தவன் அதிகம் சொன்னான்.

“நீங்களளாம் சின்ன ஆக்கள்தானே.. புத்தியில்லாமல் இயக்கத்தில் சேர்ந்தாச்சு.. ஒங்கட தலைவர்தானே கருணா அம்மான்..

அவரை நாங்கள் மன்னிச்சதுதானே. அதனால்.. நீங்களும் பயமில்லாமல் வாங்க”

செக் பொயின்றை நெருங்கும்போது செந்திலுக்கு கால் நடுங்கியது..

“ஓங்கட பேரென்ன..”

“செந்தில்..”

“முழுப்பெயர் சொல்லுங்க..”

“நகுலேஸ் செந்தில்நாதன் முழுப்பேர்”

“ஆங்.. இயக்கப்பேர் சொல்லு”

“இ..ல்..ல்.. பேரில்ல..” அவசரமாய்த் தலையாட்டி மறுத்தவனை.. அதிகம் விசாரித்தார்கள்..

செந்திலின் கழுத்தில் மேலிருந்து கீழாக வெட்டுப்பட்ட காயத் தழும்பை என்னவென்று கேட்டார்கள்.. அவன் தடுமாறி உதிர்த்த வார்த்தைகள் அந்த ஆமி அதிகாரிக்கு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.. அவர்கள் ஒலிபெருக்கியில் அத்தனை சொல்லியும் செந்தில் வதனியோடு குடும்பஸ்தன் போல் ஓட்டிக் கொண்டு நின்றுது அவர்களுக்கு எரிச்சல் மூட்டியிருக்கக்கூடும்..

செந்திலை விசாரித்தவர்கள்.. அவனை வேறொரு மறைப்புக்குள் கொண்டு சென்றபோது அன்னபூரணிக்குத் ‘திக்’ கென்றிருந்தது.. பிறகு அவனை இன்னுமொரு பக்கத்தில் பிடித்து வைத்திருந்த ஆட்களோடு கொண்டு போய் நிறுத்தியபோது..

அன்னபூரணி வெம்பிக் கொண்டு ‘ஐயா.. ஐயா..’ வென்று கையை நீட்டினாள்..

அதில் நின்று ஒருவன் சொன்னான்..

“மெயாத் தமாய் கொட்டி.. பொய் சொல்றது”

அவன் அப்படிச் சொன்னதற்கு இவள் வதனியென்டவள் அழுது புரண்டு அரற்றாமல் விட்டது அவர்களுக்கு சந்தேகத்தைக் கூட்டும் என்று தெரியாமலிருந்தது.. புருசனைப் பிடிக்கும்போது மனைவியின் கலக்கமும் தானே அவர்களுக்கு அளவுகோல் என்பது இந்த வதனியென்ட பேய் மாட்டுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது என்று அன்னபூரணி கவலைப்பட்டாள்.

கலியாணம் என்று கைப்பிடித்து விட்ட மூன்று நாளும் பதகலித்துப் பயப்படுவதைவிட படுத்துக் குடும்பமா நடத்தியிருக்க முடியும்..? புருசன் மனைவியென்ற பந்தம் உடலாலும் மனதாலும் வளருவதற்கு முன்னமே புருசனுக்கு ஒன்று என்றால் எந்தப் பெண்தான் அரற்றுவாள்.. பக்கத்துத் தெருவில் நடந்த விபரீதம் போலவே வதனி

விடுப்புப் பார்க்க அன்னபூரணிக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது.

“இப்ப என்ன.. அவனை ஆமி பிடிக்கக்கூடாதெண்டு நினைச்சோம்.. ஏலாமப் போய்ட்டுது.. அதுக்கு என்ன செய்யிறது..” என்று வதனி அவள் முடித்துவைத்த திருமண பந்தத்தை அற்பமாகச் சொன்னதைத் தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

கருமேகம் ஆகாயம் முழுவதையும் அடைத்து பிடித்துக்கொண்டு இருந்தது. அதுபோலவே அன்னபூரணியின் மனம் முழுவதும் அந்த ரணமான நினைப்பு மட்டுமே வியாபித்திருந்தது. நடை தளர்ந்து.. இருளடைந்த முகத்தோடு வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தவளை பக்கத்து வீட்டு ஜீவமலரின் குரல் நிறுத்தியது.

“அக்கா.. ஆடு கிடைச்சிட்டுதா..?”

மனவோட்டத்தில்.. படம் அறுந்தாற்போல் ஒரு விடுவிப்பு..

“இல்லடியம்மா.. கிடைக்கேல்..”

வரட்சியாய் ஒரு பெருமூச்சோடு சொன்னாள்...

வீட்டுக்குள்ளிருந்தது வதனிக்கு வெளியே அம்மா கதைப்பது கேட்க எட்டிப்பார்த்தாள்.. அவள் பார்ப்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அன்ன பூரணி.. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமலே கதைத்தாள்..

“இந்த முழுத்தம்பிடிச்ச வதனியென்டவள்.. காதில இமிட்டேசன் தோடு போட்டுக் கொண்டு திரியிறாளே.. அவள் காதில ஒரு குண்டு மணியாவது பவுண்ட வாங்கிப் போடுவமெண்டு வளத்த ஆடு”

அம்மா சொன்னதைக் கேட்டப்பிறகுதான் வதனிக்கு ஆடு தொலைந்து போனதின் கவலையே தொற்றிக் கொண்டது. அதுவரைக்கும் அது அம்மாவின் பிரச்சினையென்று விட்டேத்தியாகுத்தான் இருந்தாள்.

“ஐயோ” டப்பென்று நங்கூரம் விலகினாற்போல் அவள் நெஞ்சுக்குள் ஒரு ஆட்டம் நெளிந்தது.

வதனிக்கு இப்போதுதான் பதினெட்டு முடிந்து பத்தொன்பது துவங்கியிருக்கிறது.. கனவுகள் பூத்துக் குலுங்கும் வயசு.. வாழ்க்கையில் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்று அவள் அதிகம் கவலைபட்டுத் தேய்ந்து போய் இருந்தாள்..

இடம்பெயர்ந்த போது பட்ட இன்னல்கள் ஆயிரம் என்றால் புதிதாகக் குடியேறியபோது அந்த இன்னல்களின் தெறிவினைகள் பதினாறாயிரமாக இருக்கிறது..

அம்மா அவளுக்கு செந்திலைக் கைப்பிடித்து விட்டதை வேறு யாருக்காவாவது சொல்லாமல் விட்டிருந்தால் பரவாயில்லை. அகதிமுகாமுக்குள் வந்தபோது அங்கிருந்த உறவினர்களிடமெல்லாம்

சொல்லியமுததினால்.. இப்போது இந்த ஊரைப் பொறுத்தவரையில் கலியாண முடித்து புருசனை தடுப்பிற்கு அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருக்கும் ஒரு கைம்பெண்ணாகவே மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்கள்...

ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல இந்தப் பரந்த உலகம் பற்றிய மலைப்பு முட்டைக்குள் இருந்த குஞ்சு பொரிப்பது போல் ரொம்ப ரொம்ப இரகசியமாகத் தன்மேல் தொற்றிக் கொள்ள அவள் தன்னைப்பற்றி மீளாய்வு செய்யத் தொடங்கினாள்.

இடப்பெயர்வுக்கு முன்பு.. தன் வீட்டுக்குப் பின்புறம் இருந்த விசாலமான காணியில் அப்பா போட்டிருந்த வீட்டுத் தோட்டம்தான் அவளின் சிறுவயது சந்தோசம்..

வசந்தத்தையும், இளவேனிலையும் அந்த சிறுபெண்ணுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தது அந்த வீட்டுத்தோட்டம்தான். காலை நேரப் பூம்பனியில் நனைந்தபடி அங்கிருந்த பூச்செடிகளையும், மரக்கறிக் கன்றுகளையும், கூடவே இருந்த அழகிய பலா விருட்சத்தையும் ஒரு ராசாத்தி போல பார்த்துக்கொண்டு வலம் வருவாள்.

வதனிக்குப் பூஞ்சிட்டுக் குருவியென்றால் அலாதிப்பிரியம்.. அதன் மெல்லிய கூரான கறுப்புச் சொண்டும் மெத்தென்ற உடம்பும்.. தோட்டத்திற்கு வரும் குருவிகள் ஏராளம்..

ஒரு நாள்.. வண்ணச் சிறகுடன் பெரிய சொண்டு உள்ள சிறு பறவையொன்று மழ்ப்பில் சிக்கிக் கிடந்தது என்று பிடித்துக்கொண்டு வந்து வதனியிடம் காட்டினார் அப்பா..

அது தட்டை வால்க் குருவியாம்.. இதுபோல் தேன்குருவி, மஞ்சட்குருவி, பூங்குருவி, கருங்குருவி, அடைக்கலான் குருவி, மரங்கொத்திக்குருவி, அது அது பாசையில் பேசிக் கொண்டு உலாவருகின்ற சரணாலயம்தான் தன் வீட்டுத் தோட்டம் என்று அவளுக்குப் பெருமை..

அந்த இயற்கை விதைத்த நேசிப்பில் பூரித்திருந்த நேரம்தான்.. வதனி பெரியவளானாள். அவள் பூப்பெய்தி பெரிய மனிசியென்று அவளுக்கு சேலைகட்டி சிங்காரித்துப் பார்த்த அம்மா அப்பாவுக்கு வதனி தேவதை போல அழகாய்த் தெரிந்தாளாம்..

இப்போது தேசாந்திரம் திரிந்து வனப்புத்தொலைந்து மீளக்குடியேறி. அவள் சிதைந்துபோன வீட்டிற்கும் பின்புறம் அவள் நேசித்த தோட்டத்தைத் தேடினாள்..

அது காணாமல் போயிருப்பது அவளை வாதித்தது..

அங்கு அவளோடு உறவாடிய குருவிகளும், ஜீவராசிகளும் இப்போது எங்கு போயிருக்கும் என்று தன் உள் மனதுக்குள்

சங்கமுள்ள

விசாரித்தபோது கிடைத்த பதிலில்..

அழிச்சாட்டியமும், அக்கிரமும் இருந்தது..

மனிதர் எழுப்பிய வேட்டுக்களும் அவர்கள் வீசிய நச்சுக்களும் மனிதர்களை விரட்டியதுபோல் அந்த சீவராசிகளையும் விரட்டியே விட்டதாம்..

வரட்சி மனசுக்குள் வர அந்தக் குருவிகளுக்காக கண்கள் பனித்தன. இனிப் புதிதாக வாழ வேண்டுமென்று செந்திலையும்.. அவனோடு செய்த கலியாணத்தையும்.. தன்னை விலகிப்போன தோட்டத்தையும்.. அங்கு வந்து உறவாடிய குருவிகளையும் மறக்க வேண்டும்.

வதனி அடிக்கொருதடவை தன்னைக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.. நெருப்பாற்றைக் கடந்து வந்ததுபோல் மனமும் முகமும் ஒரு வித கடுமையாய் மாறிப் போயிருந்தது. முக வதனத்தின் செளந்தர்யத்தை இனிக் கூட்ட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள். பளிச்சென்று முகத்தைக் கழுவி தலைவாரிப் பொட்டுவைத்தபோது.. 'செந்தில்' அவள் நினைப்புக்குள் வந்து போனான். பல்லைக் குரூரமாகக் கடித்தாள்.. இனி அவன் நினைப்பு தனக்குள் வரக்கூடாது என்று வெகுளியாய்க் கங்கணம் கட்டினாள்.

சடுதியாக அம்மாவின் மீது அவளுக்கு கோபம் வந்தது. அவன் வந்து பொம்பிளை கேட்டானென்று அவளைப் பற்றி யோசிக்காமல்.. அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்காமல்.. செந்திலின் கையைத் தன் கையோடு சேர்த்துப் பிடித்ததுமல்லாமல்.. அவனோடு அவளை... விபரம் தெரிந்து இப்போது திட்டினாள் வதனி..

அதையெல்லாம் இப்போது நினைப்பது அபத்தமாகத் தெரிய.. புதிதாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தாள். குமரிப்பெண்ணின் அலங்கரிப்பும்.. அந்தத் துடிப்பும் துள்ளலும் அவளுக்குள் மீண்டும் வந்து சேர்ந்து விட்டதாய் கலகலப்புக் காட்டினாள்.. மாதர் சங்க உறுப்பினராகினாள். பள்ளிக் கூடப்படிப்பை நிறுத்தி விட்டதற்காக மனம் வருந்தினாள்.. பிக்கப்புக்களிலும், ஜீப்புகளிலும் வந்து இறங்கும் நிறுவனக்காரர்கள் போல தானும் ஒரு செல்போன் வாங்கிப் பாவிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் துளிர்விட்டது. மற்றவர்களோடு பேசிப்பறைந்து சிரித்து மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமென்றால்.. செல்போன் வேண்டும்..

அந்த ஆசை மிருகத்தோலைப் போல சொரணையில்லாமல் அவளுக்குள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“அம்மா.. செல்போன் ஒண்டு வாங்கணும்”

“முதல் தின்னுறதுக்கு வழியப் பார்” அம்மா ஒரேயடியாக மறுத்தபோது.. அவளுக்கு அழகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.. அவளது விருப்பமும் தேவைகளும் ஒரு வெற்றிலை நுனியேனும் கூட வெற்றியளிப்பதில்லையே என்ற கவலை ஏற.. தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

போனவாரம்.. பிடிபட்டுத் தடுப்பில் இருக்கும் ஊர்ப்பெடியன்களைப் பார்க்கப் போவதாக நாலைந்த பேர் வெளிக்கிட்டார்கள்.. வதனியையும் கூப்பிட்டார்கள்.. அவள் போக மறுத்துவிட்டாள். அவள் தனக்கு கலியாணம் ஆகியதையே மறக்க நினைக்கிறபோது.. எப்படிப்போவாள்.. அவளின் தீர்மானம் அன்னபூரணிக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.. ஆனால் என்ன செய்ய முடியும்?

முடிந்தது முடிந்ததாக இருக்கட்டும் என்பது வதனியின் வாதம்.. ஆனால் தடுப்பிலிருக்கிறவர்களை விடுதலை செய்து ஒரு வேளை செந்தில் இங்கு வந்து முன்னால் நின்றால் என்ன செய்வது? இது... அன்னபூரணியின் வாதம். இதற்கு வதனிதான் என்ன செய்வாள்?

ஆமியிடம் சரணாகதியடைவதற்காக ஒரு பொம்மைக் கலியாணம் போல, ஊர் கூட்டாமல், தாலி கட்டாமல், மாலை மாற்றாமல் சடங்கு என்று ஒன்றும் இல்லாது சும்மா கைப்பிடித்துவிட்டதை என்னவென்று ஏற்றுக் கொள்ளுவது?

செந்திலும் நானும் கலியாணம் செய்தவர்கள் என்று எந்தப்பதிலில் எழுதியிருக்கிறது?.. பதிலில் இல்லாததை .. ஏன் நான் பெரிசாக நினைக்க வேண்டும்?..

வதனி தடாலடியாக மறுத்தாள்.. அவளுக்கு அந்த நினைவுகள் துளை நெருப்பின் தகனம் போல.. பற்றியெரிந்தது..

வதனி செந்திலைக் கைப்பிடித்த இரவில்..

வட்டுவாகல் பாலத்தைக் கடக்கவென்று போனார்கள்..

செல்லடி இன்னும் பக்கத்தில் கேட்டதால்.. இரவு பதினொரு மணிக்கு திரும்பவும் தரப்பாளுக்குள் முடங்கினார்கள்..

அன்னபூரணியும், வதனியும் செந்திலும்.. இன்னும் ஆறு பேர்.. நேற்றுத்தான் அவர்கள் அறிமுகமானவர்கள்..

வழமை போல் வதனி அன்னபூரணியின் பக்கத்தில் படுத்திருந்தாள்.. அன்னபூரணி வதனியைக் கலைத்தாள்.. காதுக்குள் கிசுகிசுப்பாக..

“ந்தா.. புருசன் தனியாக் கிடக்கான்.. போய்ப்படு..”

அம்மாவின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல் வதனி எழும்பி செந்திலுக்குப்

பக்கத்தில் போய்ப்படுத்தாள்.

தூரத்தில் செல்லடிச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது..

ஒரு பெண்.. தன் பக்கத்தில் அதுவும் மனைவியானவள் கிடக்கிறபோது அந்த விறுவிறுப்பு விதர்ப்பத்திலும் செந்திலுக்கு ஆண்மை விழித்தது..

இப்போது செல்லடிச் சத்தம் ஓய்ந்திருந்தது.. இனி அது விடியப்பறம்தான் முழங்கும் என்று ஒரு கணக்கு எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

மனைவிதானே என்ற உரிமையில் செந்தில் அவள் மீது கையைப் படரவிட்டான். அவன் நிமிண்டினான்.. வதனிக்கு அது பிடித்திருந்தது.. ஆனால் அங்கு எல்லை மீற முடியாது என்பதுவே அவர்கள் இருவருக்கும் தகிப்பாக இருந்தது. அங்கு படுத்திருந்தவர்களில் யாராவது விழித்திருக்கக்கூடும் என்று கொஞ்சம் அடக்கி வாசித்து சில்மிசம் செய்து கொண்டார்கள்.

அந்த ஒரு நாள் இரவு முழுவதும் அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் தாயம் பொங்கிக் கிடந்தது மெய்தான்.

ஆனால் அதற்குப் பின் நகர்ந்த இரண்டு நாட்களும் எந்த சீண்டலுக்கும், தகிப்புக்கும் தழிந்தலை ஒத்திருக்கவில்லை. அதன்பின்பு நடந்ததெல்லாம் ஒரு நாள் ஓட்டியதை மறுநாளே வெட்டியது போலவே எல்லாம் நடந்து முடிந்திருந்தது.

'மெனிக் பாம்' அகதி முகாமுக்கு வந்து மூன்று மாதங்களிலும் அன்னபூரணி அங்கிருந்த எல்லா அதிகாரிகளிடமும் விசாரித்து ஓயாமல் இருந்தாள்.. அவள் கேட்டவர்கள் எல்லோரும் சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரே மாதிரியாகத்தான் பதில் சொன்னார்கள்.

"எல்லோருக்கும் வேறொரு இடத்தில் படிப்பு நடக்குது.. கெதியில் உங்கட பிள்ளைகள நல்ல வடிவாச் சந்திக்கலாம்" அன்னபூரணிக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வதனி பற்றிய பயமாகவே விடிந்தது.. அங்கிருந்த இளம் பெட்டைகளின் போக்குகளும் வாக்குகளும் எல்லா அம்மாமாருக்கும்தான் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

காலையில் எழும்பி வரிசையில் தண்ணீர் வாளி வைப்பதில் இருந்து, சாப்பாட்டு வரிசையில் நிற்பதும் மலசலம் கழிக்கவேன போத்தலில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு மறைப்புக்குப் போகும் போதெல்லாம் இளம் பெண்கள் பலபேரோடும் கதைக்கிறார்கள்.. பழகுகிறார்கள்.. அப்படி வதனியும்தான் யாரோடோ கதைக்கிறாள் என்று தெரிய பூரணிக்கு நெருப்புச் சுமப்பது போல் இருந்தது..

ஒரு நாள் வதனியிடம் கேட்டாள்...

“ஞ்சே.. நீ கதைக்கிற பெடியன் எங்கட ஆக்கள் மாதிரித் தெரியல.. யாரடி?”

“அதம்மா.. பிரண்ட்.. அவர் களுத்துறைப் பெடியன்.. ஆமியில் நல்ல பதவியல் இருக்காரம்மா”

“சிங்களம் தானே”

“சிங்களமென்டால் என்ன? எல்லாரும் மனுசர்தானே..”
அவளின் பதிலில் அன்னபூரணிக்கு அனேகம் புரிந்தது...

***

அத்தியாயம் 02

மழை நிற்பதற்கான அறிகுறியே தெரியவில்லை. ஐப்பசி ஆரம்பத்தில் பெய்ய வேண்டிய மழை இந்த வருசம் பிந்தித் தொடங்கியிருந்தாலும்.. பெய்யாததை ஈடு செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக என்னவோ கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டித் தீர்த்தது.. கடந்த மூன்று நாட்களும் ஓய்வொழிச்சல் இல்லாமல் பெய்த மழையால் கட்டுமான வேலைகள் எல்லாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு வானம் வெளிக்கட்டும் என்று காத்திருந்தார்கள்..

இங்கு வேலைக்கு வந்திருப்பர்களில் அனேகம் பேர் மட்டக்களப்புப் பக்கத்திலிருந்து வந்தவர்கள். வீடு கட்டும் ஒப்பந்தகாரர் பெரிய புள்ளி.. அரசியல் செல்வாக்கும், ஆசீர்வாதமும் பெற்றவர் என்று சொன்னார்கள். என்றாலும் வேலையாட்கள் தமிழர்களாக இருந்தது கொஞ்சம் ஆறுதல்தான். ஆனாலும் குறித்த காலத்தில் வேலை முடித்துக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களைக் கொஞ்சம் கண்டிப்பாகத்தான் நடத்தினான் முரளிதரன்.

புதிதாகக் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வீடுகளில் பதின்மூன்று வீடுகளை மட்டும் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு அவனுடையது. முரளிதரன் வவுனியாவில் இருந்து இங்கு வந்து வேலைக்காகத் தங்கியிருக்கிறான். கிழமைக்கொரு தடவை ஊர்ப்பக்கம் ஓடிப்போய் விடுகிறவன் இப்போது ஒரு மாதம் முழுவதுமாக முடிந்தும்

ஊருக்குப் போகாமல் நிற்கிறான். அதற்குக் காரணம் வேலை என்று மற்றவர்கள் சொன்னாலும் கொஞ்ச நாளாக இந்த ஊரில் அவனுக்கு கிடைத்திருக்கும் புதிய சினேகிதம்தான் காரணமென்று அவனது மனசாட்சிக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

அவன் சித்தத்திற்குள் சிரங்கு பிடித்தது போல வதனியின் நினைப்பு குடி வந்தத்தில் இருந்து நித்திரையைத் தொலைத்திருக்கிறான்.. அவனைப் பார்த்தபோது அவனுக்குள் ஏற்பட்ட சிலிர்ப்பு இன்றுவரை அடங்குவதாயில்லை..

முரளி சந்தேகப்பட்டது போலவே.. அன்னபூரணியின் ஆட்டைத் தன்னோடு வேலை செய்பர்கள்தான் களவாகப் பிடித்து அடித்து சாப்பிட்டுக் கபளீகரம் செய்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை தெரிய வந்தபோது முரளிக்கு அவர்கள் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்ததுதான்..

ஆனால்.. அவனும்தான் அறியாமல் அந்தக் கள்ள ஆட்டினைத் தின்று தொலைத்திருக்கிறான் என்பது மனதுக்குள் குத்தியது.

சூரை வேலை முடித்துப் பூச்சுக்காக விடப்பட்ட ஒரு வீட்டுக்குள் வைத்துத்தான் அந்தக் கடாவைப் போட்டிருக்கிறார்கள்.. அன்றிரவு பெரும் சமையலோடு விருந்தும் என்று இவனையும் அவர்கள் அழைத்தபோது ஏதும் தெரியாத வெள்ளந்தியாகத்தான் அங்கு போயிருந்தான்.

சாப்பாட்டுக்கு முன் சாராயப் பார்ட்டி நடந்தது..

'பைட்ஸ்'க்குத் தொட்டுக் கொள்ள ஆட்டு ஈரல் பிரட்டலைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள்..

பச்சை மிளகாய், ஈரவெங்காயம், நச்சீரகம், கறிவேப்பில்லையோடு கட்டர்தூள் போட்டுப் புரட்டி, அளவாக உப்புமிட்டு அடுப்பில் ஆட்டு ஈரலை அவியவிட்டு அதனை சிறிதளவு தேங்காய் எண்ணெயில் வதக்கி கமகமத்து வரும்போது.. மிளகுத்தூள் தூவி இறக்கியிருந்தார்கள்..

நாக்கு நுனியில் இருந்த வாய்க்குள் சப்பிச் சுவைக்கும் வரையிலும் தூக்கலாய் பைட்சோடு சாராயமும் சேர நல்ல சோக்காய்த்தான் இருந்தது. சுவைப்பதிலும் குடிப்பதிலும் இருந்தவனுக்கு அந்தக் கறி வந்த மார்க்கம் ஏதென்று கேட்கத்தோன்றவில்லை. போதையில் திண்டது எல்லாம் வெளியே வாந்தியாய் வரும்படி போல் இருக்க.. வெளியே வந்தான் முரளி.. தூரத்தில் இருந்த கட்டிடத்தில் படுக்கும் நல்லதம்பி வெறியில் உளறிக்கொண்டிருப்பது கேட்டது.

“கள்ளப் பு.. ஆண்டிகளா.. கள்ள ஆடு புடிச்ச அடிச்சுத் தின்னுறீகளோ?”

முரளிக்குப் பரிவது போலிருக்க.. போதை யோசிக்கவிடவில்லை.. ஆனால்.. அதற்கு அடுத்தநாளே..

கடாவைக் காணாமென்று வந்து நின்ற மனுசி ஞாபகத்துக்கு வர.. விசாரித்தான்.. தான் திண்டு ஏப்பம் விட்டதும் அந்தக் கள்ள ஆடுதான் என்பது வெளிச்சமாகியது..

இதில் கயமைத்தனம் என்னவென்றால்.. அன்றைக்குத் தேவையான இறைச்சியை மட்டும் வெட்டி எடுத்துவிட்டு மீதியை யாருக்கும் தெரியாமல் மண்ணுக்குள் போட்டுப் புதைத்திருக்கிறார்கள் என்றவுடன் முரளிக்கு கவலையோடு கோபமும் வந்தது..

அந்த ஏழைப் பெண்ணின் கவலை தோய்ந்த முகம் மனசுக்குள் வர பரிதாபப்பட்டான்.. ஒல்லியாய்.. வெள்ளையாய் வயசாளி என்றாலும் முகவெட்டு மாறாத தோற்றம்...

பொதுவாக பெண்களுக்கு ஒன்று என்றால் இரங்கும் மனோபாவம் முரளிக்குத் தாராளமாகவே யுண்டு.. தனக்குக் கீழே வேலை செய்பவர்கள் இந்த அநியாயத்தை செய்திருக்கிறார்கள் என்றவுடன் அவன் அதிகமாகவே பரிதாபப்பட்டான்.

பிழை செய்தவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்காமலே அந்த மனுசிக்கு பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமே.. வேலைக்காரரிடம் சொல்லி அவர்களின் சம்மத்தோடே வாராந்த கூலியில் பிடித்தம் செய்தான்..

ஆட்டிறைச்சி கிலோ எவ்வளவு விலை போகிறது என்பதை விசாரித்து அறுநூற்று ஐம்பது ரூபா என்ற கணக்கில் இருபத்து ஐந்து கிலோ இறைச்சிக்கும் வதல் செய்ததில் பதினாறாயிரத்து சொச்சம் ரூபா கையில் வந்தது.

வெள்ளிக்கிழமை காலையில் ஆட்டைத் தொலைத்த மனுசியின் பெயர் அன்னபூரணி என்று விசாரித்துத் தெரிந்த கொண்டான். இனி அவளின் வீட்டைத் தேடிப் போக வேண்டியதுதான்.. அந்த மீள் குடியேற்றக் கிராமத்தின் நடுப்பகுதிக்குள் நடந்தான்..

அவன் போன வழிகள் தோறும் ஆச்சரியங்கள் முகிழ்த்தன.. அது இன்னும் ‘நகரங்களின்’ மாயைகள் புனையப்படாமல் புனிதமாகவே இருந்தது.

முரளி இங்கு வேலைக்கென்று வந்த இத்தனை நாட்களில் இன்றுதான் இந்தக் கிராமத்தின் இன்னுமொரு பகுதிக்குள் போகிறான்.. அவனுக்கு அந்தக் களிமண் பாதையின் இருமருங்கிலும் காணும் காட்சிகள் யாவும் புதிதாக இருந்தன.. தெருவில் கட்டியிருந்த சேற்றுத்

தண்ணீரையும், சகதியையும் தாண்டித் தாண்டி நடந்தான்.

என்னதான் யுத்தம் இந்த தேசத்தை சீரழித்திருந்தாலும் மனிதரின் கட்டுமானங்கள் அழிக்கப்பட்டு சிதைந்திருந்தாலும் இயற்கையின் வனப்பினை யுத்தத்தால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதுபோல..

அந்தக்கிராமம் சிலீரென்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. குடியிருப்பில் இருந்து அதிக தூரம் விலகி விடாத காட்டு மரங்களின் அடர்த்தியைப் பார்த்தான்.. அது அதற்கப்பால் என்னவிருக்கும் என ஆராயத் தூண்டியது. சண்டைக்கு முன்பு காட்டு யானைகள் அடிக்கடி ஊர்ப் பக்கம் தலை காட்டுமாம்..

அது அனேகமாக மாரி காலமாயிருப்பதால் ஊருக்குப் பக்கத்தில் ஓடுகின்ற பாலியாற்றில் வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடும்.. நீருக்காக வருகின்ற யானைகள் ஊர்ப்பக்கமும் வந்து விடுவதுண்டு என்ற படியால் ஊரில் இருக்கும் ஆம்பிளைகள் எல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து சாமக்காவல் காப்பார்கள்.. பெரு நெருப்பு மூட்டுவதும்.. அத்தோடு பெரிய சத்தமெழுப்பும் ஊதுகுழல்களையும் ஆயத்தம் பண்ணி வைத்திருப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

மனிதர்கள் பிடித்த சண்டை காட்டுக்குள்ளும் ஓங்காரச் சத்தமாய் நடந்ததால் அங்கிருந்த யானைகளும், மற்ற மிருகங்களும் மனிதர்களைப் போலவே இடம்பெயர்ந்து வில்பத்துக் காட்டுப் பக்கம் போய் விட்டதாக ஒரு பெரியவர் சொன்னதைக் கேட்டான் முரளி.

இப்போது மீளக்குடியமர்ந்தவர்களில் சில விபரமானவர்கள் முன்பு போல காட்டுக்குள்ளே தனியாகப் போய் வரத் தொடங்கியிருந்தார்கள். ஒரு தடவை காட்டுக்குள் நுழைந்தால் திரும்பி வருகிறபோது வேட்டைப்பொருள் ஏதுமில்லாமல் வெறுங்கையோடு வருவதில்லையாம்.

காட்டுத் தேனும், மரை இறைச்சி வத்தலும் இந்த ஊரில் நல்ல விலை போகின்ற திரவியங்கள்.

முரளி வழியெங்கும் பார்க்கிறவர்களிடம் விபரம் கேட்டு நடக்க எல்லா இடமும் புதுமை பூத்துக் கொண்டுதான் இருந்தது.

இத்தனைக்கும் இந்தக் கிராமம் பட்டணங்களில் இருந்து ரொம்பத்தூரம் அந்நியப்பட்டிருக்கவில்லை.. மன்னாரின் மேற்கில் வவுனியாவை விட்டு ஏகத்துக்கு விலகி கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களின் 'முடிச்சு' என்பதாக அமைந்த ஒரு பெருங்காட்டுப் பிரதேசத்தில் 'ஈச்சைக் கரை' என்னும் கிராமத்தான் இது.. வவுனியா, கிளிநொச்சிப் பிரதான வீதியில் இருந்து காடும் கழனியுமாகப் பிரிந்து

விரியும் செம்மண்தோட்டில் மூன்று மைல் தூரத்தில் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அந்தக் கிராமத்தின் வடக்குக் கரையில் ஓடும் பாலியாற்றின் ஒரு கிணைதான் அந்த ஊருக்குச் செழிப்பு.

அந்த மண்ணின் செழிப்பைப் போலவேதான் அந்த மாந்தரின் செழிப்பும் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. தழவிருந்த வயல்களும், வரப்புகளும், வாய்க்கால்களும் மனிதர் வெடித்த வெடிப்பில் தூர்ந்து போக ஓடிப்போனவர்கள் மூன்று வருடங்கழித்து இப்போதுதான் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்..

வாழ்க்கையை மீண்டும் முதல் புள்ளியிலிருந்து ஆரம்பிப்பதுபோலவும் அதற்கு உதவிக்கரம் தேடுவது போலவும் தன்னார்வ நிறுவனங்களினதும், அரசாங்கத்தினதும் கையை எதிர்பார்த்து ஏழ்மைக்குள் வாழும் சனங்கள்தான் பார்க்கும் திசையெல்லாம் தெரிந்தார்கள்.

புதிய மனிதர்களையும், புதுரக வாகனங்களையும் பார்க்கிறபோதெல்லாம் அச்சத்தோடும் அதிர்வோடும் பார்க்கின்ற குணம் புத்த எதிரொலிப்பின் அடையாளமாய் அவர்களுக்குள் தொற்றியிருந்தது.

வீடு கட்டித் தருகின்றோம் என்று வந்த அதிகாரிகள் காணி உறுதியைக் கேட்டபோது பயந்தார்கள். முரளியும் ஆட்களும் வீடு கட்ட வந்தபோதும் அப்படித்தான். ஆரம்பத்தில் அவர்கள் ஏகப்பட்ட கேள்விகளோடு தம்மைப் பார்த்தது முரளிக்கு ஞாபகம் வந்தது.. அப்பாவித்தனமான சீவன்களாய் இருக்கிறார்களே என்று அவன் கழிவிரக்கப்பட்டான்.

வெள்ளத்தியாக வலம் வருகின்ற அந்தக் கிராமத்து மனிதர்களின் உழைப்பும், உரமும் அவர்களின் உடம்பில் தெரிந்தது.. மேடுகட்டியிருந்த வரப்பில் ஏறி நடந்தான் முரளிதரன்.. அந்த வரப்பின் நீட்சியின் மறுமனையில் பூவரசு மரங்களுக்கூடாகத் தெரிந்த ஒரே மாதிரியான 'வாழ்வுதயம் - கரிற்றாஸ்' கட்டிக் கொடுத்த வீடுகளுக்குள் ஒன்றுதான் அன்னபூரணியின் வீடு..

வீட்டைக் கண்டு பிடித்து அன்னபூரணியின் கையில் பணத்தைக் கொடுத்த போது முரளிக்கிருந்த பிணக்குத்தீர்ந்ததுபோல ஒரு ஆயாச நிமிர்வு..

“நான் சொன்னன்தானே.. அவன்கள் படு கள்ளன்கள்.. நான் பிடிச்ச வெருட்டி உருட்டித்தான் இந்தக் சாச வாங்கி எடுத்தானன்..”

“பார்த்தீங்களா தம்பீ.. அறுதலி வீட்டு ஆடெண்டும் பார்க்காமப் பிடிச்சத் திண்டிருக்கானுகளே.. அது சரி.. கணக்குச் சரியா?”

“ஓமோம்.. காச கூடத்தான் இருக்கு..” என்று விபரத்தைச் சொன்னபடி அவன் அந்த விசாலமாகக் காய்ந்து கிடந்த காணியைப் பார்த்தான்..

“சும்மா கிடக்குது.. ஏதென்டாலும் செய்யலாம்தானே..”

“எல்லாத்துக்கும் காசுதானே வேணும்..” அந்தக் கமக்காரியின் மனப்பொருமல் வெளிப்பட்டது.

அன்றைக்கு அன்னபூரணியின் வீட்டில் அவனுக்கு கிடைத்த அபரிதமான மரியாதை.. அவனை சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினாள் அன்னபூரணி. அவனும் பரஸ்பரம் அறிமுகத்திற்குப் பிறகு ஒப்புக்கொண்டான்.

நிவாரண அரிசிச் சோறும், ஆற்றில் பிடித்த ‘விரால்’ மீன் குழம்பும், அதற்கு தோதாக லெச்செட்டைக் கீரை சுண்டலோடு அவசர அவசரமாய்த தன் கைச் சமர்த்தைக் காட்டியிருந்தாள் அன்னபூரணி. விறாந்தையில் பாய்போட்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தவனுக்கு அறைக்குள்ளிருந்து முகம் காட்டியவளின் வசீகரம் ‘சிக்’ கெனப் பிடித்துக் கொள்ள அந்தப்பிடி விலகாமலே காத்திருந்தான் முரளி.

‘வதனீ.’யென்ற அன்னபூரணியின் அழைப்பில் அவள் யாரென்று விளங்கிக்கொண்டான்.

ரொக்கமாக முரளி தந்த காசு.. அன்னபூரணியின் சோர்வு நீக்கியிருந்தது. நாளைக்கு கிளிநொச்சி டவுனுக்குப் போவது பற்றிய நினைப்புக்குள் ஆட்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

சண்டை துவங்குவதற்கு முன்பு இப்படித்தான்.. அவளின் புருசன் முருகேசர் ஒவ்வொரு விளைச்சலின் பயனையும் அவள் கையில் காசாகக் கொடுக்கும் போது ஏற்பட்ட பூரிப்பு.. இப்போது அவளுக்கேற்பட்டது.

சண்டைக்குப் பிறகு.. இன்றுவரை அவள் இத்தனை தொகைப் பணத்தை எப்போது கண்டாள்..? மாற்றுடைக்குத் திண்டாடும் நிலையில்.. கந்தையைக் கசக்கி உடுத்துகிறவளுக்கு ‘உடுப்பு வாங்கணும்’ என்ற நினைப்பும் வதனியின் காதுக்கு ஒரு தோடு என்ற நினைப்பும் கூடி பிணைந்து அவள் தலைக்குள் வியாபித்திருந்தது.

அன்னபூரணியும் மகளும் ‘மெனிக் பாம்’ அகதி முகாமலிருந்து ஊருக்கு வந்து விட்டார்கள் என்றவுடன் அவளைப் பார்த்து, இழப்புக்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவென்று வந்த தூரத்து உறவு ஒன்று.. “நான் என்னத்தச் செய்ய.. ந்தா.. என்னட்ட உள்ளதில் ஒண்ணு ஆட்டுக்குட்டி.. வைச்சுக்க உதவும்..” என்று அந்த ஆட்டுக் குட்டியைத் தந்துவிட்டுப் போனபோது, ஒரு கற்பனையோடு தான் அதை

சங்குமுள்ளு

வளர்த்தான். அது காணாமல் போனபோது அவளின் ஈரல் கருகிப்போனது. கலங்கிப் போயிருந்தவளுக்கு அந்த ஆடு காசாகக் கையில் கிடைக்குமென்று அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அன்னபூரணி இன்னொருதடவை முரளிதரனின் முகத்தை நன்றியோடு பார்த்தாள்.

“தம்பீ.. பிள்ளைக்கு காதில் ஒரு காப்பவுண்ல தோடு வாங்கிப் போடணுமெண்டுதான்யா.. ஆடு வளத்தன்”

“வாங்கிப் போடுங்கோ.. இப்ப பிரச்சினையில்லத்தானே” என்றவன் அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த வதனியைப் பார்த்தான். வதனியின் முகவழகும் இளமையின் பூரிப்பும் அவள் தேகமெங்கும் நிரம்பிக்கிடந்ததை விகற்பமாகவே நோக்கினான். வீட்டில் நிற்கிறபோது அவள் வழமையாக அணிகின்ற மெல்லிய சட்டையையே அப்போதும் அணிந்திருந்தாள். அவளது அங்க லாவணியத்தின் பரிமாணம் ஊடு காட்டித் தெரிந்தது. வதனி எப்போதும் போலவே அன்றும் தலையை சிருங்காரித்துப் பொட்டு வைத்திருந்தாள்...

அன்னபூரணியைப் பார்க்க வந்தவனுக்கு குமரியாய்க் குலுங்குகின்ற அழகியைக் காண்பது அதிஸ்டம்தான். அவன் அவளை அப்படிப்பார்க்கிறான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ அவள் முரளியின் கையில் இருந்த ‘சாம்சங் கேலக்சி’ செல்போனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அந்த போனைப் பார்ப்பது தெரிந்து கேட்டான்.

“என்ன.. போனையே பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறீர்?”

அவள் இமைகள் படபடக்க..

“சும்மா பார்த்தன்”

“ந்தாரும்.. பாரும் இது லேட்டஸ்ட்”

சொன்னவன் போனை நீட்டினான்.. கிட்டவந்தவன் ஒரு தயக்கமும் இன்றி படக்கென அதை வாங்கினான்.. அது அவளுக்கு கிடைத்தற்கரிய அருமைப் பொருளைத் தெரிந்தது.. பரபரத்து அதன் பொத்தான்களை அழுத்தினான்.

“தம்பீ.. போன் வாங்கித்தரச் சொல்லி ஒரே கரைச்சல்.. எங்கட நிலமையில் இதெல்லாம் வாங்க ஏலாதெண்டு சொல்லிட்டன்” அன்னபூரணி மகளின் அவாவினைக் குற்றப்படுத்தி அதைத் தன்னிடம் சொல்லுவது ஏன் என்று அவனுக்கு புரியவில்லை. குழம்பினான்.

வதனி செல்போனை இயக்குவதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டான்.. அது அவளுக்கு கஸ்டமாக விருந்தது. முரளிக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“அது அப்படியல்ல.. இங்க தாரும் சொல்றன்”

அவள் கிட்ட வந்தாள். அவன் போனை வாங்கி அழுத்தினான். அதில் ஒரு அரை நிருவாணப் பெண்ணைத் திரைக்கு கொண்டு வந்தவன்..

“சொறி” சொல்லிவிட்டு சடக்கு சடக்கெனக் காட்சிகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்த போது வதனிக்குள் ஆவல் கரைபுரண்டோடியது..

“ஆங்.. இது நமக்குத் தேவையான படத்தை சேஸ் செய்திட்டு பிறகு பாக்கலாம்”

இப்போது வதனியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.. அவள் முகம் பொங்கிப் பூரிப்பது தெரிந்தது. அவள் கையை நீட்டத் திரும்பவும் அவளிடம் அதைக் கொடுத்தான். அந்த செல்போன் புதினத்தைப் பார்ப்பதற்காக வதனி அவன் பக்கத்தில் எந்த அதசையும் இல்லாமல் வந்து நிற்பது முரளிதரனின் மண்டைக்குள் பளிச்சென வெட்டியது.

குசினிக்குள் இருந்து வீட்டுக்குள் வந்த அன்னபூரணிக்கு வதனி அப்படி அவன் அருகில் நிற்பது தவறெனப் புரிய..

“வதனி.. இங்க வா..” அழைத்தாள்.. ஆனால் முரளி சுதாகரித்தான்..

“ஏன்.. நீர் போனொன்று வாங்கலாம் தானே.. அம்மாட்டக் காசிருக்கு.” வதனி அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“தம்பீ.. எங்களுக்கேன் இந்தக் கன்றாவியெல்லாம்.. இருக்கிற காசுக்கு வேற தேவையிருக்கு. போன் வாங்கினால்.. அதுக்கொண்டு வேறயா செலவழிக்கணும்.” வதனி சடுதியாய் மனசு முறிந்தாள். திரும்பவும் தன் கையிலிருந்து அந்த போனைப் பார்த்தாள்.

“இது எவ்வளவு?”

“அம்பத்தெட்டு”

“நான் விலையக் கேட்டன்”

“அதான் அம்பத்தெட்டாயிரம் ரூபா”

“ஏ..ங்..” வதனி கண்களை அகலத்திறந்து விறைத்தாள். முரளிக்கு அவள் வியப்பிலிருந்த இயலாமை தெரிய மனம் குறுகுறுத்தது.. அது ஏதோவோர் குற்ற அழைப்பு என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அவள் வியப்பிலிருந்து மீளுவதற்கிடையில் முரளி அவளை மேலும் கீழும்.. கொஞ்சம் கிட்டவே நின்று பார்த்தான்.. அவளது விம்மித் தணியும் இளமை அவளை இன்னும் நெருங்கும்படி இழுக்க.. சுதாகரித்துக் கொண்டான்..

“நான் ஒரு போன் வாங்கித்தரட்டே”

அவன் யோசித்துக் கேட்க.. அவள் யோசிக்காமலே தலையாட்டினாள்.

***

“வதனி.. வதனி.”

பக்கத்து வீட்டு ஜீவ மலரக்கா கூப்பிடுவது கேட்டது..

முகத்தைத் திருப்பித் திருப்பி கண்ணாடியில் காதில் புதிதாகப் பூட்டிய தோட்டை அரை மணி நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனை ஜீவமலரக்காவின் குரல் அழைக்க..

“வாறனக்கா” சொல்லிக் கொண்டே வெளியே வந்தாள்.

நேற்று அம்மாவோடு ஜீவமலரக்காவும்தான் கிளிநொச்சி ரவுணுக்குப் போயிருந்தாள்.

“என்னடி.. தோடு புடிச்சிருக்கா?”

“ஓமக்கா..”

“காசு கூட இருந்திருந்தா நல்ல வடிவான கல்லு வைச்ச தோடு வாங்கியிருக்கலாம்.. இதவிட நானூற்றம்பது ரூபாவக் கூடக் கேட்டான்”

“பறவாலக்கா” ஜீவமலரக்கா கதையை மாற்றினாள்..

“யாரு அந்தப் ஆள்” வதனிக்கு ஜீவமலரக்காவின் விசாரிப்பு.. வெறும் விடுப்புக் கேட்பதாக மட்டும் தெரியவில்லை.

“அது வவுனியா அண்ணனக்கா.. வீடு கடந்துக்கு வந்தவர்”

“ஞ்சே.. காசக் கொண்டு வீடு தேடி வந்திருக்கான். கவனம் பார்த்துப் புறங்கு..”

எடுத்த எடுப்பில் அந்த எச்சரிப்பு வதனிக்குப் பிடிக்கவில்லை.. அவளுக்கு செல்போன் ஒன்று வாங்கித் தருவதாக முரளி சொன்னது மனசுக்குள் சம்மனம் போட்டு உட்கார்ந்திருந்ததால், அவனை விட்டுக் கொடுக்காமல் கதைத்தாள்.

“இல்லக்கா.. அம்மா ஆட்டக் காணயில்லயெண்டு தேடின நேரம்.. இவர்தான் பாத்துச் சொல்றமெண்டு சொன்னாராம்.. அதான்” வதனி இழுத்துச் சமாளித்தாள் என்றாலும் ஜீவமலரக்கா சும்மா எதையும் சொல்லமாட்டாள் என்பது தெரியும்.

அன்னபூரணி கையிலும் மடியிலும் இருந்ததையெல்லாம் தொலைத்து பட்டமரமாக வந்திருந்த வேளையில் இவர்களைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு உதவியவள் ஜீவமலர்தான்..

முன்பு வீட்டில் அவர்களுக்கு சேவகம் செய்யவும் ஓட்டி உறவாடவும் இருந்தவர்கள் இப்போது இல்லைத்தான். என்றாலும் ஜீவமலர் ஒரு பக்கத்து வீட்டுக்காரியாக இருந்து நிறையவே உதவியிருக்கிறாள்.

சின்னச் சின்ன தேவைகளுக்குக்கூட அவளின் வீட்டுக்குத்தான் அன்னபூரணியும், பிள்ளையும் ஓடிப் போகிறார்கள் என்பதால் ஜீவமலருக்கு அந்தக் குடும்பத்தில் அக்கறை இருந்தது.

சண்டை நேரம்.. ஜீவமலரும் படாத பாடு பட்டுத்தான்.. வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்..

அவள் குடும்பத்தோடு யுத்த துனியப் பிரதேசத்துக்குள் வந்தபோது வெளியில் மாத்தளனை நெருக்கிச் சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது..

சண்டை பிடித்தவர்கள் புத்தி பேதலித்துப் போனவர்கள் போல் நடந்து கொண்டார்கள். ஏதோ பிடிமானம் தளர்ந்து விட்டமாதிரி செத்தது போக மீதிப்பேர் விலகியோடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

“இன்னும் கொஞ்சம்தான்.. விடாதீங்கடா” என்று தட்டிக் கொடுத்தவர்களும் நத்தையாய்ச் சுருங்கிக் கொண்டது.. அந்தப் பயங்கரத்தில் இன்னுமொரு காட்சி அரங்கேற்போவதற்கு கட்டியம் கூறுவதாய் இருந்தது.

“எல்லாம் சரிதான்.. வாங்கடா பாப்பம்” என்று கயிறிழுத்தவர்கள் சலித்துப் போய் தலைவிதியை நொந்து கொண்டார்கள். அழுது கூக்குரலிட்டவர்களின் குரல்வளை நெரித்து..

சத்தம் வெளியுலகத்துக்குத் தெரியாமலே முடக்கப்பட்டதும்.. கடைசி நேரத்திலாவது உதவுவார்கள் என்று நம்பியிருந்த யாரோவெல்லாம்.. ஏனோ தெரியவில்லை.. மெளனம் சாதித்தாலும்.. மறைக்கப்பட்ட மரண வெளிக்குள்.. நிமிசத்துக்கொன்றாக சாவுமட்டும் மலிந்து போய்க்கிடந்தது.

அவலம் கூடிய போனதால் மனிதர்களின் அசைவில் திராணி வற்றிப்போய் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை வெடவெடுத்து சிந்தனை மங்கிப் போனது..

ஒரு புதன்கிழமை.. அதிகாலை..

அவர்கள் தங்கியிருந்த யுத்த துனியப் பிரதேசத்திலும் செல் விழுந்து வெடிக்க அங்கிருந்தவர்களின் அச்சத் தெறித்தது.. பங்கர் தேவைப்படாதென்று வெறும் தரப்பாளுக்குள் இருந்த சனம் விழி பிதுங்கி நடுங்க..

அந்த சம்பவம் நடந்தது..

ஜீவமலரின் குடும்பம் இருந்த தரப்பாளுக்குப் பக்கத்தில் விழுந்த செல் வெடித்ததில்.. அதிலிருந்த ஆட்களில் ஒன்பது பேர் செத்துப் போனார்கள்.. காற்றில் கந்தக மணம் பரவி.. புகைவிலக.. ‘சுத்’ .. பனிரெண்டு பேர் காயப்பட்டுக்கிடந்தவர்களில் ஜீவமலரின் மகன் அனுசாவுக்குப் பெருந்தொடையில் பீஸ் ஏறியிருந்தது..

இப்போதும் பாவம்.. அந்தப் பொம்பிளைப் பிள்ளைக்கு ஒரு கால்

சங்குமுள்ளு

சிறிதாக.. விந்தி விந்தித்தான் நடக்கிறாள்..

ஜீவமலரின் புருசன் மாசிவம் முன்பு இயக்கத்தோடு 'நல்லம்' போல.. இப்போது ஆமியோடு நல்லம்..

எந்த நேரமும் அவர் ஆமியோடு உறவாடிக் கொண்டிருப்பது மற்றவர்களுக்கு எரிச்சல் போல் இருக்கிறது. கேட்டால் "என்னெய்யிறது.. அவங்கட ஆக்கினையால்தான் போறன்" என்கிறார்.. ஊரில் 'கோப்ரல் மாசிவம்' என்று நக்கலாய்க் கூப்பிடுகிற அளவுக்கு ஆமிக்காரரோடு நெருக்கம்.

சண்டைக்கு முன்பு சங்கக் கடைச் சந்தியடியில் மாசிவமும் ஒரு சில்லறைக் கடை போட்டு இருந்தவர்தான். வியாபாரம் நடந்ததோ என்னவோ விவகாரம் நடந்தது. இயக்கக்காரர் வந்து போகிறபோது.. மாசிவத்தின் கடைதான் குற்றவிசாரணை, வரிவசூலிப்பு, தகவல் தெரிவிப்பு.. எல்லாவற்றுக்குமுரிய இடம்.. தகடும், உடுப்பும் அணியாத இயக்கம் என்று பேரெடுத்தவர்தான் மாசிவம்.. இயக்கத்தோடு திரிந்து அலுவல் பார்த்தபோது பல இடங்களில் பொதுமக்களோடு சினந்தபடியால்.. இப்போது காட்சி மாறியபோது 'அந்தர் பல்டி' என்பது போல் ஆமிக்காரரின் கைப்பிள்ளையாய் அவர் மாறியது... பாதிக்கப்பட்ட சனத்துக்கு எரிச்சல்...

ஊருக்குள் எல்லா நிகழ்வுகளுக்குள்ளும் ஆமிக்காரர் மூக்கு நுழைக்கிறார்கள்.. மாசிவம் தான் சிங்களத்தை தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொடுக்கிறார்.

கிராம அபிவிருத்திச் சங்கக் கட்டிடத்தில் வைத்து இராணுவத்தின் பொறுப்பில் சனத்துக்கு நிவாரணம் கொடுக்கும் போது ஆட்களை வரிசையில் விட்டு டோக்கன் கொடுப்பது இவர்தான்.

ஜீவமலரக்காவுக்குப் பஞ்சமில்லை.. மாசிவம் நன்றாகக் கவனிக்கிறான்.. வீட்டுச் செலவுக்கு காசும் கொடுத்து ஆமிக் கேம்ப் மெஸ்ஸில் கிடைத்தது என்று இறைச்சி, டின்மீன், மாசிக் கருவாடு, மரக்கறியென்று.. கொஞ்சத்தை 'சுட்டு' வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்துவிடுவான்.. ஜீவமலரும், புருசனும் ஆமிக்காரரின் தயவில் வவுனியா ஆகும்பத்திக்கு 'மகளைக்' கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டியும் வந்திருந்தார்கள்.

ஊரில் ஏற்படும் பிணக்குகள், அடிதடி, எல்லாம் ஆமிக்காரர்தான் பார்க்கிறார்கள். மாசிவத்தின் சப்போட் எந்தப் பக்கமோ.. அந்தப்பக்கம்தான் எல்லா சலுகையும், தீர்ப்பும் இருக்கும்.

ஆமிக்காரர் ராஜ்ஜியத்தில் 'மாசிவம்' ஒரு பெரிய புள்ளியா? எடுபிடியா? என்று யோசிக்கத் தோன்றுகிற அளவுக்கு அவன் நடவடிக்கை

புதிர்தான்..

“இது எங்க போய் முடியுமோ? கடவுளே!” என்று ஜீவமலர் புலம்பாமல் இல்லை..

சிலவேளைகளில் மாசிவம் ஊருக்குள் நடப்பதாகச் சொல்லும் கதை.. ஜீவமலருக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும். அந்தக் கதைகளின் போக்கில்தான் இப்போது அவள் வதனியை எச்சரித்தாள்.

மாசிவம்மற்றவர்களுக்கு கெட்டவனாகத் தெரிந்தாலும் ஜீவமலர் அவனை மனசாட்சிக்கு கட்டுப்பட்டவன் என்றே சொல்லுவாள்..

மெனிக்பாம் அகதி முகாமிலிருந்து வந்து மீளக்குடியேறியவர்களில் ஒன்றிரண்டு குடும்பம் இந்த ஈச்சக்கரை கிராமத்தைச் சாராதவர்களுமாக இருந்தது. ஆமிக்காரரின் அனுசரணையோடுதான் அவர்களின் வாழ்க்கை ஓடுவதாக மாசிவம் சொல்லுவான்..

அப்படியொரு குடும்பம்தான்.. ஆசிக்கிழவியின் குடும்பமாம். ஆசிக்கிழவிக்கு பூர்வீகம் கண்டிப்பக்கம்.. கிளிநொச்சியில் கூலிவேலை, காட்டுவேலை என்று சீவித்தவர்கள்.. ஏதோ இயக்கத்தோடு முரண்பட்டார்களாம் என்று இயக்கம் தண்டித்ததாம்.. ஆசிக்கிழவி அவளின் மகள் வயிற்றுப் பேத்தியோடு இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள்.

ஆற்றங்கரையில் குடிசை போட்டிருக்கிறாள். அவளின் குடிசைக்கு ஒரு நூற்றி ஐம்பது மீற்றர் தூரம் தள்ளி ஆமிப்பொயின்ற இருக்கிறது. ஆசிக்கிழவி கதைக்கும் சிங்களத்தைப் போலவே அவள் பேத்தி ரஞ்சினியும் கதைப்பாள் என்பதால் அந்த வீட்டுக்கு ஆமிக்காரரின் அந்நியோன்னியம் இருந்தது.

“அந்தக் கொடுமைய ஏன் கேட்கிறாய் ஜீவா..” என்று கதை சொல்லியவன் இடையில் எச்சில் விழுங்கினான்.. அவளுக்கு கதை கேட்கும் ஆர்வம் மிஞ்சியது.. மாசிவம் சொல்லி முடித்தபோது ஜீவமலருக்கு நெஞ்சு விறைத்தது.

வயசுக்கு வந்த பேத்தி ரஞ்சினியை ஆம்பிளைகளோடு படுக்க விட்டு காசு வாங்கிறாளாம் ஆசிக்கிழவி என்றவுடன் ஜீவமலர் உண்மையில் விறுவிறுத்துப்போனாள்.

“அடச்சீ.. காமாந்திரம் புடிச்சவன்களா.. மனசாட்சி இல்லியோடா..”

“ஓமாண்டி.. யாருகேக்கிறது.. கிழவிக்கு காசிலபேராச..”

“அதுக்கு.. பெத்தவ இல்லியேன்னுதானே.. இப்புடிச் செய்யுறா சிறுக்கி.. ஏன்.. பொட்டைக்கு அறிவில்லையோ”

“முதல் பயந்து அடம்படிச்சு அமுதாளாம்.. பொறகு பழகிட்டா”

“நீமலும் போறீகளோ?”

மாசிவம் பொய்யாய்க் கோபித்தான்..

“இதாண்டி நான் ஒண்ணும் சொல்றதில்ல..”

சொல்லிவிட்டு மாசிவம் படுத்துவிட்டான்.. ஜீவமலரின் மனம் உழன்று உழன்று எதற்காகவோ அழுதது..

இந்த மனுசரையெல்லாம் மூன்று வருட நாடோடித் தனமான வாழ்க்கை கெடுத்து வைத்திருக்கிறது..

ஜீவமலருக்கு பாலை மரத்தடி வளவுக் கதையும் அரசல் புரசலாகத் தெரிந்திருந்தது. அங்கேயும் வேற ஆம்புளகள் போய் வருவதாகச் சொன்னார்கள்.

பாவம் செல்வி. அவன் நிக்சன் ராஜ் என்ற வருவாவின் மனைவி.. அவளைப் பற்றித்தான் பல கதைகளும் கேள்விப்படுகிறாள் ஜீவமலர்.. இயக்கத்தில் நல்ல பேரோடு இருந்த போராளிதான் நிக்சன் ராஜ்.. நல்ல சண்டைக்காரன். மன்னார் பண்டிவிரிச்சானில் ஏரியாப் பொறுப்பாளராக இருந்த நேரம்.. மெடிசன் குரூப்பில் இருந்த செல்வியைக் காதலித்திருக்கிறான்..

கவிதை வடிவில் லவ் லெட்டர் எழுதிக் கொடுத்தபோது பிடிபட்டுப் பொறுப்பாளர் மோகன் மாஸ்ரரிடம் பனிஸ்மென்ட் வாங்கி.. முறுகலோடு ஓடிவந்தவன் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டுதான் வந்தான்..

அவளைக் கைப்பிடித்ததோடு, பிள்ளைகுட்டி பெத்ததோடு சும்மா இருந்திருக்கலாம்.. சனியன் அங்கொரு கால் இங்கொரு கால் என்று திரிந்ததால்..

கடைசியில் அந்தக் குடும்பமே அழிஞ்சு போயிற்றுது.. அம்மா அப்பா தங்கச்சி மாறோடு கலகலவென்று இருந்த பாலை மரத்தடிவளவில்.. இப்போது யாருமில்லை.. செல்வியும் அவளது நண்பர்கள் போல சின்னஞ்சிறு இரண்டு பிள்ளைகள்.. மட்டும்தான் அங்கு இருக்கிறார்கள்.

செல்வி லட்சணமானவன் என்பதோடு மற்றவர்களுடன் பதவிசாகப் பழகக் கூடியவன்.. முடியுமட்டும் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று வீட்டுக்குள் முடங்கியவன்.. இப்போது வயிற்றுப் பசிக்காக வெளியே திரியுறாளாம்.. பொழுது சாய்கிற நேரத்தில் இன்தரன்ஸ் பொலிசி செய்கிற பிறத்தி ஆம்புளையோடு அவள் வீட்டடியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாளாம்.. என்று சனம் கதைத்தது. இதைக் கேள்விப்பட்ட பிறகு செல்வியைப் பார்க்கும்போது ஜீவமலருக்கு

அருவருப்புப் போலத்தான்.. ஆனால் அவள் பரிதாபத்துக்குரியவள் என்று உள் மனம் சுட்டாமல் இருந்ததில்லை..

ஒரு நாள் சங்கக்கடையில் மனேஜர் கத்தினார் “நிவாரணத்தை வாங்கிட்டுப் போய் வெளியால விக்கிறீர்களாமே.. நடவடிக்கை எடுக்கணும்..”

அவர் அப்படிக்கத்த அதில் நின்றவர்கள் செல்வியைப் பார்க்க.. அவள் வெட்கித்துப் போனாள்..

“ஓம்.. எனக்கும் பிள்ளைகளுக்குமெண்டு இறுத்தெடுத்திட்டு மிச்சத்தத்ததான் விக்கிறன்.. சாப்பாடு மட்டும் காணாமா.. மானம் மறைச்ச உடுத்திறதுக்கு வேணாமா?..”

வாதவருத்தம் பாக்கிறதுக்கு வேணாமா?..

செல்வி கண்கலங்கி அழுததைப் பார்க்க கவலையாக இருந்தது.

ஆசிக்கிழவியின் பேத்தியைப் போல செல்வியைப் போல வதனியின் பேரும் தேவையில்லாமல் நாறக்கூடாது. ஏன் புருசன் அடிபட்டு ஒரு பிழைப்புக்கும் போகவழியில்லாமல் வீட்டுக்குள் முடங்கிவிட்டான் என்று செத்துப் போகாம பெத்த குட்டிகளை எப்பிடியும் வளர்த்து ஆளாக்கிவிட வேண்டும் எண்டதுக்காக கெட்டுப்போகாம கைப்பிரயாசம் செய்து பிழைப்பு நடத்துகிற வள்ளியக்காவை இந்த ஊரும் சனமும் பாராட்டத்தானே செய்கிறது. ஆனால் இந்த சில சின்னதுகள் ஏன் இப்படிக்கெட்டுச் சீரழியுதுகளோ” என்று ஜீவமலருக்கு ஏற்பட்ட தார்மீகக் கோபத்தாலும், வதனி மீது அவளுக்கிருந்த அக்கறையாலும்தான் அவளை எச்சரித்தாள். அது வதனிக்கு எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால்.. முரளி அவளுக்குள் ஊன்றி விதைத்திருந்த செல்போன் ஆசை.. நிமிசத்துக்கு நிமிசம் பூதாகரமாக வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை அவளால் தடுத்து நிறுத்தமுடியாமல் இருந்தது....

***

அத்தியாயம் || 03

‘கண்ணிவெடி’ அபாயத்தையெல்லாம் நீக்கி விட்டதாக அரசாங்கம் அறிவித்த பிறகு.. சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தன் பெரிய வயல் நிலத்தை தரிசாக சும்மா விடுவதற்கு மனசில்லாமல் இருந்தது..

ஈசக்கரை மண்ணை ஏகத்துக்கு நனைத்து சேறாக்கிவிட்டு ஓய்ந்திருந்தது வானம்.. இப்போது பொட்டு விழுந்தது போல சுட்டெரிக்கும் வெய்யில் காய்ந்தது.

ஈர நிலத்தை உழுவதென்பது இந்த ஊருக்கு வழக்கமில்லையென்றாலும் அரசாங்கத்தால் கிடைத்த அனுமதியோடு தன் நிலத்தில் பயிர்ப்பச்சை பார்க்கும் ஆசை வந்திருந்தது சங்கரப்பிள்ளைக்கு..

“டேய்.. ஏரம்பு.. கனக்க அமத்தாம் ஏரம்புடிச்சவா.. ஈர நிலம் சலிச்சுக்கிண்டு கிடக்கும்” அவர் சொன்னபடியே உழுதான் ஏரம்பு..

ஏரம்புதான் சங்கரப்பிள்ளைக்கு கையும் காலும் என்ற மாதிரி எப்போதும் கூடவே அவரோடு.. இருக்கிறான்.. பாவம்.. குடும்பத்தில் மிஞ்சிய தங்கச்சியோடு பிழைப்புத்தேடி வந்தவன்.. சங்கரப்பிள்ளை குலம் கோத்திரம் ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை.

திடகாத்திரமாய் வேலை செய்யப் போகிறேன் என்று வந்தவனை தனியாக இருக்கும் அவர் தன்னோடயே வைத்துக் கொண்டார்...

அவனுக்கு ஒரு சீக்குப்பிடித்த தங்கச்சி இருப்பதாகச் சொன்னான். அதற்காகவே அவன்

சூலி கேட்பதாகப்பட்டது.. தோட்டத்து வீட்டில் தங்கவைத்து.. அவர்தான் நல்லது கெட்டது எல்லாம் பார்க்கிறார்..

கறுத்து உறுதிப்பட்ட தேகம்.. சட்டை போடாத வெற்று முதுகில் விழுந்த 'சுரீர்' வெப்பத்தை அநாயசமாக தாங்கிக் கொண்டு ஏறுபிடித்தான் ஏரம்பு..

சங்கரப்பிள்ளையின் வாய்ச் சொல்தான் அவனுக்கு வேதம்.. எது சொன்னாலும் மறுப்பில்லாமல் செய்து முடிக்கின்ற பணிவும் நேர்மையும்தான் அவருக்கு அவனைப் பிடித்திருந்தது.

காலை நேரம் என்பதால் சுறுசுறுப்புக்கு குறைவில்லாமல் இருந்தது.. முன்னேர் ஓட்டிய ஏரம்புக்கு மாடு பின்னடித்தது..

“அட எழவு கொள்ள..” திட்டிக் கொண்டு பார்த்தான்.. புதுசாக வயலில் முளைத்திருந்த பச்சையக் கடித்துக் கொண்டு நின்றது மாடு.. ஏரம்பு தார்க்குச்சியை அதன் பின்னங்கால்களுக்கிடையில் ஓட்டினான்... மாடு சுண்டிக் கொண்டு இழுத்தது..

“பொழுது சாயுறதுக்கிடையில் உழவு முடிச்சிரலாம்” ஒரு கணக்குப் போட்டான் ஏரம்பு.. அவன் கணக்கை நிறுத்துகிற மாதிரி.. பறைச் சத்தம் கேட்டது.. உழவில் நின்ற கமக்காரர் ஆளுக்காள் பார்த்து புருவத்தை உயர்த்தினார்கள்..

“என்ன பறைச் சத்தம் கேக்குது...”

தலையைச் சரித்து காது கொடுத்த சங்கரப்பிள்ளை..

“ஓம்.. யாரோ செத்துட்டாங்கள் “ உறுதிப்படுத்தினார். ஈச்சங்கரையில் செத்ததுக்கு, கூட்ட நாட்டத்துக்கு.. என்ற ஒவ்வொரு விதமாக மேளம் அடிக்கப் பழக்கியிருந்தார்கள்.

“நினைச்சன்.. கிழவிதான் ஒரு சாதியாக் கிடக்குது.. சாவுமெண்டு”

நேரம் காலை பத்துமணிதான் ஆகியிருந்தது.. இந்த வருசம் தான் விதைப்புக்கும் அறுப்புக்கும் இந்த ஊருக்கு விதிவந்து சேர்ந்திருக்கிறது. குடியிருப்பை விட்டு விலகியிருக்கும் வயல் வரப்புகளுக்குள் மனுசர் போகக் கூடாதென்ற கண்ணிவெடி அச்சுறுத்தல் செய்யப்பட்ட காலத்தில் யாரும் இந்தப் பக்கம் கால்வைத்து பார்த்ததில்லை.. இரண்டு மாசத்துக்கு முன்புதான் கண்ணிவெடி அகற்றும் குழுவினர் நீளத்துக்கு போட்டிருந்த மஞ்சள் கலர் பொலித்தீன் நாடாவை அகற்றி விட்டுப் போயிருந்தனர்.

ஈச்சக்கரைக்கு எந்தக் காலத்திலும் தண்ணீருக்குப் பஞ்சமில்லையென்பதால் வருசம் மூன்று போகமும் செய்வதற்கு இங்கு யாரும் பின்னிற் பதில்லை.. மனுசரின் உழவு படாததால் நிலம் கொஞ்சம்

அடம்பிடித்தது. இயற்கை வாரி வழங்கத் தயாராக இருந்தும் மனுசர் இட்ட சாயம் போல இத்தனை நாளும் தேவதைகள் கண்முடித்தான் இருந்தன..

வரப்பு வெடித்துப் போன பாதையில்தான்..

சண்டை நடந்த அறிகுறி அதிகமாகத் தெரிந்தது..

இப்போது கருவேல மரம், கள்ளி, கிலுவை, இலந்தை நெருஞ்சி.. இவை நெடுகிலும் வளர்ந்து வானம் பெய்தால் என்ன? பெய்யாவிட்டால்தான் என்னவென்று கேட்கும் தாவரங்கள்தான் வயல் வெளிகள் முழுவதும் வளர்ந்திருந்தன. கமக்காரர் ஒரு முனைப்பாய் இறங்கி வேலை செய்து மேனி கறுத்துப் போயிருந்தனர்..

மொத்தத்தில் தொலைந்த போன வாழ்வை மண்ணுக்குள் தோண்டி எடுக்கும் போராட்டத்தில் அந்த ஊர்க் கமக்காரர் இருந்த நேரம்தான் ஆசிக்கிழவி செத்த சேதி காதில் விழுந்தது.

“மாட்ட அலுத்து வைச்சிற்று வாருங்கோப்பா..

பாவம் இனஞ்சனம் இல்லாதது.. நாமதான் எடுக்கணும்”

சங்கரப்பிள்ளையின் குரலுக்கு எல்லாரும் கையக்கமுவி வெளிக்கிட்டனர்.

கன நாளைக்குப் பிறகு இந்த ஊரில சனம் வந்தப்பிறகு விழுந்திருக்கிற சாவு.. ஊர்ச்சடங்கு சம்பிரதாயத்தோடே இந்த ‘செத்த’ வீட்டைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று சங்கரப்பிள்ளை விரும்பினார். சண்டை நேரம் வகை தொகையாய் உறவுகள் செத்துக் கிடந்த போது எடுக்கவும், புதைக்கவும் ஆளில்லாமலும் அவகாசம் இல்லாமலும் ஓடின ஓட்டத்தை அவர் நினைத்துப் பார்த்தார்.

கண்ணுக்குள்ளேயே வைச்சுப் பாத் பொஞ்சாதி மணியம்மை செத்து விழுந்தபோது.. கையும் ஓடாமல் காலும் ஓடாமல் விறுவிறுத்து நின்றது ஞாபகம் வர..

“என் அப்பனும் ஆத்தானும் செஞ்ச புண்ணியம்பு அவ எனக்குப் பொஞ்சாதியாக வந்தது.. நான் செஞ்ச கருமந்தாப்பு எனக்கு முன்னமே அவ போய்ச் சேர்ந்தது..” மனம் விசாரித்து அழ விழிக்கதும்பில் துமித்த கண்ணீரை தோளில் கிடந்த துண்டெடுத்து துடைத்தார் சங்கரப்பிள்ளை.

தாம்பத்தியத்தின் இசைவு இல்லாமல் போனதுக்குப் பிறகுதான் ஒரு குடும்பத்தில் நல்ல கணவனும் அவனுக்கு உண்மையான மனைவியும் பிறக்கிறார்கள். உடம்பின் உணர்ச்சி என்னும் பட்டை உரிக்கப்பட்ட பிறகுதான் உள்ளிருக்கும் வைரம் வெளிப்படுகிறது.

சங்கரப்பிள்ளைக்கு மனைவி மணியம்மையின் நினைவு

வந்துவிட்டால் குடம் குடமாய் அழுது தீர்த்து விடுவார் மனுசன்..

தூனியம் செய்து சாவடிச்சான்.. பேய ஏவிவிட்டுக் குடியைக் கெடுத்தான் என்று யாராவது சொன்னால் சங்கரப்பிள்ளைக்கு உச்சியில் கோபம் தாண்டவமாடும். அது பகுத்தறிவு. அவரின் தேகத்தையும், உழைப்பையும் நம்பித்தான் ஒரு அழகான குடும்பத்தைக் கட்டி வைத்திருந்தார் அவர்.

ஆனால் இப்போது கொஞ்சவும், கோபிக்கவும் இருந்த மணியம்மை செத்துப் போனாளே..

சங்கரப்பிள்ளையின் கன்னத்தை தடவி ஓடிய கண்ணீரை அவர் துடைக்காமல் இருந்தார்.

ஒரு காலத்தில் ஈச்சங்கரைப் பூமியில் நல்ல உரமான கமக்காரன் சங்கரப்பிள்ளை. விரிஞ்ச மார்பும் திரண்ட புயமும்.. சிவீரெண்டு தெனாவெட்டாய் இருந்த இந்த ஆம்பிளையைக் காதலோடு பார்க்காத குமரிகள் இல்லை இந்த ஈச்சக்கரையில்.

சங்கரப்பிள்ளைக்கு யாரிலும் குவியாத பார்வை மணியம்மை மீது விழுந்தபோதே அவளை உரிமையோடு கரம்பிடித்து.. கடமை தவறாமல் துடிக்கின்ற இதயத்தைப் போல இடை விடாமல் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

மணியம்மையும் அப்படித்தான். கட்டினவனைக் கசக்கி முந்தானையில் முடிந்து வைத்துப் பசப்போடு வாழாமல் கட்டிலுக்கு என்று மட்டுமில்லாமல் சங்கரப்பிள்ளையோடு வயல்காட்டிலும் பாடுபட்டு வேர்வை சிந்தினாள்.

சங்கரப்பிள்ளைக்கு மணியம்மை செத்து மண்ணில் விழுந்தபோது.. இந்த மண்ணும் செத்துப் போனதுபோல்தான் இருந்தது.. யாருமில்லாமல் ஒற்றையாய் இந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்தபோது.. வீடு வாசல் இருந்தது.. ஆக்கி மூட்டவும்.. சமைத்துப் பரிமாறவும்.. பாய்விரிச்சப் படுக்கவும் ஆளில்லையே என்ற தவிப்பு இந்த ஆம்பிளைக்கு கண்ணுக்குள் வந்து தங்கி இருப்பது உண்மைதான். ஆட்கள் வரத் துவங்கியிருந்தார்கள்..

நேரம் மத்தியானம் ஆகியிருந்தது.. ஆம்பிளைகள் வேலை வெட்டியெல்லாம் விட்டு விட்டு வருகிறபோது..

அங்கே ஊர்ப் பொம்பிளைகள் கூடியிருந்தார்கள்..

இந்த ஊரில் சாவு வீடென்றால்.. கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நடத்தும் இரண்டாம் அலங்காரம் போல்தான்.. பிணத்தைக் கழுவி அலங்கரிக்கவென்று கொஞ்சம் நெஞ்சறுதி கொண்ட சீவராசிகள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள்.

ஆசிக்கிழவியை யார்.. எவர் என்றெல்லாம் கேள்வி எழுப்பாமல்.. இந்த ஊரையண்டி வந்த சீவனல்லவா? வெளியில் கேள் விப்பட்டதெல்லாம் உண்மையோ பொய்யோ.. செத்துப்பிரேதமாகக் கிடப்பவளை.. நாய் நரி இழுக்கவா விடுவது.. சங்கரப்பிள்ளை ஒங்கிச் சத்தம் வைத்தார்..

“சாம்பிராணி.. சூடம் வைச்சு.. வீட்டில் சாத்திரம் சம்பிரதாயம் ஒண்ணும் விடாமல் செய்து முடிக்கணும்பா”

மெனிக் பாமில் இருந்தபோது சீரழிஞ்சுபோன சம்பிரதாயத்தையெல்லாம் இழுத்துப்பிடித்து ஒண்ணு ஒண்ணாய்க் காரியம் பார்த்தார்கள்..

பிரேதத்தை வெள்ளைச் சீலையால் மூடி தலை மாட்டில் ஊதுபத்தி கொளுத்தி வைத்திருந்தார்கள்..

“விடியப்புறம் செத்தது.. ரஞ்சி.. சொன்னமெண்டு ஆமிக்காரர்தான் முதல் வந்த பார்த்ததாம்”

இனி நாத்தம் வைத்த பல்லிடுக்குச் செய்தியெல்லாம் தளும்பிக் கொண்டு வெளிக்கிடும்.. என்றும் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

எல்லார் நினைப்பிலேயும்.. கிழவியின் சாவை விட ரஞ்சினி ரஞ்சினி என்றுதான் மனசு நெளிந்தது.

ரஞ்சினி பாட்டியின் தலைமாட்டில் மூக்கைச் சிந்தியபடி இருந்தாள்.. கலைந்திருந்தாள்..

பதினேழு வயசுதான் என்றாலும்.. மிதர்த்துக் கொண்டு இருப்பதால் இரண்டு மூன்று வயசு அதிகமாகக் காட்டியது.. ரஞ்சினிக்கு துரு துரு வென்ற கண்கள்தான் வடிவு.. கண்களை மூடினால் இமைகள் இரண்டும் நந்தியாவட்டை இதழ்போன்று முழிப்பாக இருந்தது. தமிழ் சினிமாக்களில் வில்லன் பக்கத்தில் வலித்து இறுக்கிய.. உயரமாய்க் கன்னத்தில் சதை வற்றி உதடுகள் பெரிதாக.. மயக்கும் கண்ணோடு நிற்கும் ராங்கி பிடித்த பெண்ணைப் போலவே இவளுக்கு உடல்வாகு.. கவர்ச்சிதான். இந்தப் பெண்ணுக்கு இந்த ஊர்க்காரர் யாரும் தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருக்க முடியாது.. இதுவேறு என்பது பார்த்தவுடனே தெரிந்தது..

முடிந்தளவு சோகத்தை முகத்தில் பரவி வைத்திருந்தாலும் அவள் அடிக்கடி அங்கு வருவோரைத் திடுக்குத்திடுக்கெனப் பார்ப்பது என்னவோ போலிருந்தது..

தொட்டம் தொட்டமாக ஆட்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அங்கிருந்த வீர மர நிழலடியிலும் ஆற்று மணல் பற்றைச் சாயலிலும் அமர்ந்திருக்க.. ஆமிக்காரர் செத்த வீட்டுக்காரர்

போல் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.. அது புதுசாக இருந்தது.. அவர்கள் ஊர் நடைமுறை என்னவென்று கேட்டறிந்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல பூழங்கப் பழகியிருக்கிறார்கள். வெத்திலை, பாக்கு, சுருட்டு, பீடியுள்ள தட்டுக்களோடு அவர்கள் நிற்பதில் ஓர் செயற்கைத்தனம் இருந்தது...

என்ன இருந்தாலும்.. எங்களை சாகடிக்க அவர்கள் ஆடிய ஆட்டத்தை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறக்க முடியாது. ஊரில் நடக்கும் இழவு வீடொன்றில் அவர்கள் ஒத்தாசையாக இருக்கிறார்களே என்பதே சந்தேகம் தான்.. ஆயிப் பெரியவன் சங்கரப்பிள்ளையிடம் கதைத்தான்..

“இங்க நாங்கள் எல்லாத்துக்கும் உதவி செய்யிறது.. கோயிலுக்கு.. பள்ளிக்கூடத்துக்கு மத்த மத்த எல்லாத்துக்கும் சிரமதானம் செய்ய சொல்லியிருக்கு”

எல்லாம் புதிராகத்தான் இருக்கிறது..

செத்த வீட்டுக்குப் பந்தல் கூட அவர்கள் தான் போட்டிருக்கிறார்கள்..

பெண்களில் கொஞ்சப் பேர் ஒருவர் தோள்மேல் ஒருவர் கைமாட்டி சக்கர விபூகம் போட்டுப் பந்தலுக்குள் குந்தினார்கள். ஒப்பாரி ஓலம் நீண்டொலிக்கிறது..

“என்னப் பெத்த பாக்கி..யமே..”

தடிமனாக இருந்த கண்மணிதான் தனிக் குரலில் உயர்த்திப் பாடி எடுத்துக் கொடுத்தான்..

“மலமேல காத்தடிச்ச

ராசாத்தி.. என்ற ராசாத்தி..

இஞ்சையடியோ.. கைவிளக்கு..

கைவிளக்கு நாந்துபோச்சேடி..”

அவர்கள் மாறி மாறிப் பிலாக்கணம் போட்டுக் பாடுகின்ற ஒப்பாரி ஈச்சக்கரை முழுக்க கேட்கிறது..

கிடந்த திருக்கோலத்தில் ஆசிக்கிழவி ஆசை துறந்து பிரேதமாய்க் கிடந்தாள்..

நெற்றியில் விபூதி அதற்குமேல் சந்தனம். அதற்கு மேல் குங்குமம் என்று ஈரம் காய்வதற்கு முன்னமே நெற்றிக்காசு வைத்து விட்டிருந்தார்கள்..

பிணவாடை முறிக்க ஊது பத்தியைத் தாராளமாகக் கொளுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அங்கு பிரதேம் பார்க்க வருகிற கமக்கார கமக்காரிச்சிகளில் இருந்து இயல்பாகவே சாணம் கலந்த புழுதி வாசனை.. அதற்கு முறிப்புத் தேவையாயிருந்தது.. மச மச வென்று

சங்குமுள்ளு

சாம்பிராணிப் புகை காட்டி.. சூடத்தையும் கொளுத்தி வைத்திருந்தார்கள்.

மத்தியானம் சாய்ந்து பின்னேரம் ஆவதற்குள் அத்தனையும் முடிக்க வேண்டுமென்று படபடத்தார் சங்கரப்பிள்ளை.. ஆம்பினையில்லாத வீட்டுப் பிணத்தை யாராவது முன்னின்று தூக்கிச் செல்ல வேண்டாமா? அதற்கும் அந்த மனுசன்தான் குரல் கொடுத்து காரியம் செய்தது.

பார்க்கிறவர்களுக்கு எல்லாமே மஞ்சளும் கறுப்பும் தான் என்பதுபோல சங்கரப்பிள்ளை செய்கிற நல்ல காரியமும் மற்றவர்களுக்கு ஒரு தினுசாய்த் தெரியக் கதைத்தார்கள்.. சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தெரியும்.. இந்த ஊர் எப்படி வேண்டுமென்றாலும் கதைக்கும்.. அதற்காக காரியம் செய்ய ஆமிக் காரனையா விடமுடியும்..?

நீர்மாலைச் சடங்கு ஆரம்பித்தது.. ஆற்றுநீர் கோதி ஊர்ப் பெண்கள் நீர்க்குடம் சுமந்து வந்து சாமி கும்பிட்டு தாய்க்குத் தலைமகள் பிரேதத்திற்கு ஊற்றும் சடங்குதான் அது.. ரஞ்சினி கூட வந்த பெண்களோடு பாலியாற்றுத் தண்ணீர் கோதி வந்து ஊற்றினாள். வரிசையாக மற்றவர்களும் ஊற்றினார்கள்.

சனிக்கிறபோதும் ஊற்றுகிற தண்ணீர் மனுசருக்குத் தெரிவதில்லை.. மரிக் கிறபோதும் ஊற்றுகிற தண்ணீர் இந்தக் கட்டைக்குத் தெரிவதில்லை.

பிணம் என்றாலே குளிக்க வாக்க, காரியம் செய்ய ஆட்கள் பின்னடிக்கிறபோது.. இதற்கென்று சில நல்ல சீவாத்துமாக்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

வாழுகிறவர்கள் கோடி முறை கும்பிட வேண்டிய பரமாத்துமாக்கள் இவர்கள்.. பிணத்துக்கு கோடி உடுத்தி அலங்காரம் பண்ணி மற்றவர்கள் முன்பு கொண்டு வந்து போடும் அவர்களை ஊரில் யாரும்.. பெரிதாகக் கண்டு கொள்வதில்லை.. அவர்களுக்கு பிரத்தியேக மரியாதை செய்வதில்லை.. சங்கரப்பிள்ளைக்கு அப்படி இருந்து விட மனம் ஒப்பவில்லை.. பிணம் குளிப்பாட்டியவர்களுக்கு சன்மானம் கொடுத்து பெருமிதப்பட்டார்..

“பாருங்கப்பா.. சங்கரப்பிள்ளைய.. ஒளிவு மறைவு இல்லாம கடம செய்யுறது..”

மாசிவம் கண்ணடித்து யாரிடமோ பந்தலுக்குள் கதைத்தபோது.. குய்யென ஒரு சிரிப்பலை எழுப்பி.. அது ஓய்வதற்கிடையில் கீறிக்கொண்டு நல்லதம்பி கத்தினான்.

“டேய்.. பொன்னப் புளுத்தி.. நல்லது செய்யிர மனுசனுக்கு தெத்துக் கதைக்கிறியாடா.. பாவம்.. அந்தப் பொட்டக்குட்டிய சீரழிச்சுப்போட்டு.. வேமவனே..”

சாரத்தை மடித்துக் கொண்டு முன்னால் வந்த நல்ல தம்பியைப் பிடித்து மடக்கினார்கள் இரண்டு வாலிப் பயல்கள்..

சங்கரப்பிள்ளை இது ஒன்றையும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. சாவுக்குத் தேர்கட்டுகிறவன்.. நேர்த்தியாய் விமானத் தேர் கட்டியிருந்தான்.. பெரியதேர்.. விமான சாயலுக்கு மூங்கிலை நீட்டிக்கட்டி குறுந்தடிகளால் கோபுரம் போட்டு இருந்தது.. செவ்வந்தியும் கனகாம்பரமும் அரளிப்பூத் தோரணமும் பரவி வரிசைகோர்த்து அலங்காரம் பண்ணியிருந்தார்கள்..

மீள் குடியேற்றத்திற்குப் பிறகு ஈச்சக்கரைக் கிராமத்தில் முதல் சாவு.. ஊர்வலம் துவங்கியது.. “தூக்கு.. தூக்கப்பா” சங்கரப்பிள்ளை கத்த நாலு ஆம்பிளைகள் பாடையைத் தூக்கினார்கள்.. கொட்டுச் சத்தத்தைத் தாண்டி ரஞ்சனியின் ஒப்பாரச்சத்தம் கேட்டது.. இரண்டு சத்தத்தையும் பிரித்து சேர்க்கிற மாதிரி பண்டாரம் சங்கூதினான்..

மாசிவம் கறுவிக் கொண்டு முறுகிக் கொண்டும் கூட்டத்தில் நடக்க.. நல்லதம்பி பாடை சுமந்து போய்க் கொண்டிருந்தான்.. சங்கரப்பிள்ளை முன்னால் நடக்க இடுகாட்டுக்கு மீதிச் சம்பிரதாயச் சடங்குகளுக்காக ஆசிக்கிழவியின் பிரேதம் போனது..

***

தூரத்தில் பறை முழக்கம் கேட்டது..

இருளனுக்கு லேசாக நடுங்கியது.. பத்து வருசமாக கடுகாட்டில் சவம் எரித்த அவனுக்கு.. இடப்பெயர்வுக்குப் பிறகு.. இதுதான் முதல் சவம்.. மனைவிக்குச் செய்ய முடியாத பிராப்தம்.. இப்போது யாருக்கோ வாய்க்கிறது.. ஆனந்தபுரம் கடந்து மாத்தளனுக்குப் போகிற வழியில் தான் இருளன் மனுசியை சாகக்குடுத்தான்..

ஸ்..ஸ்.. ஒரு சாதியாக சத்தம் வானத்தில் இரையும்போதே செல் வருகிறது என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

‘பங்கருக்குள்ள போங்க..க..’ ஆளாளருக்குச் சத்தம் போட்டுக் கொண்ட சனம் ஓடுகின்றபோது.. குளிக்கப் போகிறேன் என்று பக்கத்து ‘உரை’ க்குப் போயிருந்த விசாலி திரும்பி பங்கருக்கு ஓடிவந்ததைப் பார்த்தான்..

செல் விடாமல் விழந்து கொண்டிருந்தது..

சங்குமுள்ளு

தரப்பாளுக்கு வெளியே வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே பெடியன் கத்தினான்.

“வாறது எய்ற்றி பைவ்.. சத்தமில்லாமல் வருது கவனம்” அவர்களுக்கு கனோனையும் தெரியும். ஆட்டியையும் தெரியும். ஐஞ்சிஞ்சியையும் தெரியும்..

ஐந்த நிமிடம்தான்.. அந்த இடம் ரணகளமாயிருந்தது.. இருளன் புகை மறைப்பு விலக விசாலியைத் தேடினான்.. கரி மருந்து மணம் மூக்கில் அரித்தது.. செல்லடி நின்றுருந்தது.. இருளன் ‘டப்’ பென எழும்பிப் பாய்ந்து ஓடினான்.

குறுக்கைக் கட்டு விலகி விசாலி செத்துக்கிடந்தான். நடு நெஞ்சிலே பீஸ் ஏறியிருந்தது. ‘ஐயோ.. ஐயோ.. என்ற குஞ்சு.. என்ற குஞ்சு..’ அவன் மனைவியைத் தொலைத்த துக்க வேகத்தில் கைகளைத் தரையில் அறைந்து அழுதான்.. அடுத்த செல் விழுந்து நான் சாக மாட்டேனா? என்று வானத்தைப் பார்த்து அரற்றினான்..

“ஞ்சே.. வச்ச அழுது கொண்டிருக்காம.. தாட்டுற வழியைப் பார்.” அவசரமாய் அவனிடம் யாரோ சொல்லிவிட்டு நகருவது தெரிந்தது. அவ்வளவுதானா? சாவுக்குப் பிறகு.. மனிசனிட உறவு சடலத்தில் தங்கியிருப்பதில்லை..

செத்தவர்களின் சடலங்களை மற்றவர்கள் அவசரமாக அந்த இடத்திலிருந்த அகற்றி கடற்கரைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.. கடற்கரை நீளத்திற்கு ஆட்கள் தரப்பாள் கட்டியிருந்தார்கள்.. பிரேதம் புதைக்க இடம்தேட வேண்டியதாயிற்று.. கொஞ்சத் தூரம் தள்ளிப்போய் ஒரு பெரிய கிடங்கெடுத்து எல்லாப் பிரேதத்தையும் போட்டுப் புதைத்தபோது இருளனும் விசாலியை அப்படித்தான் புதைத்தான்..

எந்த சாத்திரமும் சடங்கும் இல்லாமல் மண்ணள்ளிப் போட்டு வந்த நினைப்பில்.. மனைவியின் முகம் நிழலாடியது. இப்போது யாரோ ஒரு கிழவிக்கு எல்லாச் சடங்கையும் செய்ய வேண்டும் என்ற தகிப்பு பிரவாகித்தது.

***

இருளன் சுடுகாட்டில் காத்திருந்தான்.. மனுசன எரிக்கிறதாக்கு எங்கேயாவது சாஸ்திரம் இருக்குதோ?.. வென்று அவனிடம் கேட்டால் அது அவனுக்குத் தெரியாது. பிரேதத்திற்கு தீ மூட்டுகிற சங்கல்பத்தை அவன் வேறு வேதத்திலேயும் படித்திருக்கவுமில்லை.. எல்லாம் அவன் அப்பன் பாட்டன் வழியாகப் படிச்சுத் தேர்ந்ததுதான்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ஆசிக்கிழவியின் பிரேதம் வந்து

சேர்ந்து விடும். அவன் மண் கலயத்தில் உடைத்த தேங்காயையும் ஆமணக்கையும் போட்டு வைத்தான்.. இரண்டும் நன்றாக நின்று எரியும்.. மனுசுக் கட்டையை முழுக்க எரிச்சு முடிக்கணும்.. முதலில் மண் கலயத்தை வைத்துத்தான் சிதையடுக்க வேணும். வேப்பங் கட்டையையோ.. நல்ல உயிலங்கட்டையையோ மேடை போல அடுக்கி அதன் மீது பிரேதத்தைப் படுக்க வைத்து அதற்கு மேல் உடங்கட்டைச் சிம்புகளைப் பரப்பி வைக்கோல் போட்டு மூடவேணும்.. சாணத்தைக் குழைத்து கையாலேயே பூசி மெழுக வேணும்.. மெழுகி விட்டு நான்கு துளையாக ஓட்டை போட்டால்தான் பிணம் எரியும்போது நான்கு ஓட்டை வழியாகவும் புகைவரும். பழுதுக்கம்பியை துளையூடாக நீட்டிப் பிணம் வெந்து விட்டதா? இல்லையா என்று அடிக்கடி பரிசோதிக்க வேண்டும்.

அவன் செய்ய வேண்டிய கிரியை எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக மனசுக்குள் எடுத்து வாயால் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டான்.. இது வெல்லாம் இருளன் சாதாரணமாக செய்கிற தொழில் தூட்சமம் என்றாலும்.. இடுகாட்டுக்குள்ளேயே சீவியம் நடத்துகிறவனாய் இருந்தாலும்.. பிணத்தை எரிக்க ஒரு தைரியம் வேணும்..

அவன் முனியசாமியிடம் இன்னும் ஒரு தடைவ கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

“சாமி.. மூணு வருசத்துக்குப் பிறகு பொணம் எரிக்கிறேன். சாமி.. காத்துக்கருப்பு அண்டாமல் பார்த்துக்க சாமி.. யென் மனசும் கையும் நடுங்காமல் பாத்துக்கொள்ளு சாமி”

உருகி வேண்டினான்..

***

காரியம் எல்லாம் முடிந்து.. எல்லாரும் கலைந்து போய்விட்டனர். ரஞ்சனி கலைந்து கிடந்த தலை முடியை வாரிக்கட்டாமல்.. மோட்டு வளையைப் பார்த்தபடி தனித்திருந்ததை சங்கரப்பிள்ளை பார்த்தார். அவருக்குள் மனிதாபிமானம் துடித்தது.

என்னதான் இருந்தாலும் பெண்பிள்ளை..

சங்கரப்பிள்ளையின் மனசுக்குள் ஒரு நினைப்பு குடிக்கென முகிழ்ந்தது.

“உன்னட்ட சொல்லிட்டுப் போறதுக்காக நிச்சிறன் பிள்ள”

“சரி..” அவள் தலையசைத்தாள்.

“நான் போறன்... நீ எங்க போவாய்?”

அவள் மனசுக்குள் குடைந்து கொண்டிருந்ததை அவர் கேட்க

சங்குமுள்ளு

அவள் ஒன்றும் பேசாது இரண்டு கைகளாலும் முகத்தைப்

பொத்திக்கொண்டு அழுதாள்..

அவள் தேகம் குலுங்கியது..

ரஞ்சினிக்குத் தனிமையின் வாழ்க்கை வெளி.. பயமாக இருப்பது புரிந்தது..

தனியொரு பெண்ணாக.. அதுவும் இப்படி மேனியில் இளமையும் அழகையும் வரித்துக் கொண்டு வாழுவது கஸ்டம் என்பது தெரிந்தது.

“ரஞ்சி”

“உம்”

“நீ எங்கயும் போகத் தேவையில்ல.. என்னோட வா...”

எனக்கென்று யாருமில்ல.. எல்லாத்தையும் வாரிக்குடுத்திட்டு தனியா நிக்கிறன்.

நான் முந்திச் செத்தா.. என் பக்கத்தில் இருந்து நீதான் அழனும்.. வா.. என் மகள்போல வைச்சிருக்கன்.. வா”

சங்கரப்பிள்ளையின் கண்ணீரும், அவரின் நொறுங்கிப்போன வார்த்தையும் உண்மையைத்தான் சொன்னது. ரஞ்சினி நெஞ்சு வெடித்தது போல விம்மி அவரின் காலடியில் விழுந்து கதறினாள்.. சங்கரப்பிள்ளை கீழே குனிந்து அவளைத் தொட்டுத் தூக்கினார்.. அவருக்குத் தேகம் படபடத்து நடுங்கியது.

ஐம்பது வயதில்.. தனக்கென்று இருந்த உறவுகளையெல்லாம் சண்டையில் சாகக்கொடுத்துவிட்டு புதிதாக தொட்டுக்கொள்ளும் இந்த உறவுக்கு இந்த ஊர் என்ன வார்த்தை சொல்லுமோ..?

மனசு தவித்தது...

***

அத்தியாயம் | 04

வ தனிக்கு இப்போது புதிதாக இரண்டு பிரச்சினைகள் முளை விட்டிருந்தன. போன வியாழக்கிழமை முரளிதரன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அன்றைக்குத்தான் ஆசிக்கிழவியின் செத்த வீடும் நடந்திருந்தது.

அம்மாவும் ஜீவமலரக்காவும் அங்கு போயிருந்தார்கள். அது தெரிந்துதான் வந்தானோ? இல்லையோ? வந்திருந்தான்.

“வீட்டில ஓராளுமில்ல.. அம்மா.. செத்த வீட்டுக்குப் போய்ட்டாங்க”

“ஆ..ங்.. நான் போறன்” என்றவன் நின்று வதனியின் மனசுக்குள் துழாவினான்..

“இல்ல.. உமக்காக ஒரு போன் வாங்கினன்.. அதான்..” வதனிக்கு மூச்சு தொண்டைக் குழியில் நின்று மீண்டது. தள்ளி நிற்றவன் ஒரு அடியில் கிட்ட வந்தான்.

“பாப்பம்”

அவன்.. அவள் முன்னாலேயே.. பெக்கிங் உடைத்தான். அவள் அவன் முகத்தின் அருகே நின்றாள். கொஞ்ச நேரம் காற்றும் ஆடவில்லை. வார்த்தையும் ஆடவில்லை.

“இது நொக்கியாயில்ல.. ச்சைனா போன்.. நல்ல மொடல்”

இதில.. எல்லாம் இருக்கு..”

“உங்கட போன் மாதிரி படம்..”

“பேந்தென்ன.. எல்லாம் இருக்கென்ட்ரன்.. கமரா, வீடியோ எல்லாம்..”

அவள் நம்பாமல் திரும்பவும் கேட்டாள்..

“எனக்கோ”

“ஏன்.. உமக்குத்தான். நேற்று டவுனுக்க போனன் உம்மட ரூபகம் வந்தது வாங்கினன்..”

அவள் அவனிடமிருந்த போனை வேகமாக வாங்கினாள்..

அவன் சொல்லிக் கொடுத்தான். அவன் படித்தான். வியாழன், வெள்ளி, சனி மூன்று நாளும் அவள் நித்திரை மறந்திருந்தான். அந்த போனில் என்னென்ன துட்கமம் இருக்கிறதோ அத்தனையும் செய்து பார்த்தான்..

‘ஐய.. எனக்கெண்டு ஒரு போன்..’

அந்த ஊரில் அதிகம் தெரிந்த ஒரு தெனாத்திமிர் அவளுக்குள் குடிவந்திருந்தது. அந்த போனின் மறுமுனையில் அவன் தான் நெடுகிலும் பேசினான். இவன் வெகுளியாய் அவனது சில்மிசக் கதைக்கெல்லாம் சிரித்து சினுங்கிப் பதிலளிக்க நேரம் நாளையுருட்டி விட்டிருந்தது. இரண்டாம் நாள் முடிய அந்த போன் ‘சார்ஜ்’ இழந்து உயிர்விடப் போகிறேன் என்று எச்சரிக்க வதனி துடித்தான்.

போனுக்கு ‘சார்ஜ்’ ஏற்ற வேண்டும். மற்றது அதற்கு ரீ-லோட் செய்ய வேண்டும்..

வீட்டுக்கு ஒரு செல்போன் கிடைத்ததேயென்று பெருமைப் புளுகில் அன்னபூரணி அங்குமிங்கும் பிடித்து வைத்திருந்த பணத்தில் ஐந்தாறு தடவைகள் ரீ-லோட் உபயம் செய்திருந்தான். ஆனால் இப்போது செல்போனால் தனக்கொரு சகாயமும் இல்லையென்றவுடன் அவளும் கையை முடக்கிக் கொண்டாள்.

சார்ஜ் இல்லாமல் உயிர்விட்டிருந்த செல்போனைத் தன் நெஞ்சில் பொத்தி வைத்துக் கொண்டு வெகுநேரம் எதிலேயும் மனங்கொள்ளாமல் கண்ணை மூடிக்கிடந்தவளுக்கு சடுதியாக இரண்டு மார்க்கம் தெரிந்தது..

ஈச்சக்கரையில் ஆமிக்கேம்பிலும்.. முரளி வேலை செய்யும் வேலைத்திட்டத்திலும் தான் மின்சாரம் இருந்தது.

ஜீவமலரக்காவைப் பிடித்து அவளின் புருசன் மாசிவம் மூலமாக ஆமிக்கேம்பில் சார்ஜ் செய்யலாம்..

என்று முதலில் நினைத்தாள்.. ஆனால் ஜீவமலரக்காவுக்கு வதனி போன் வைத்துப் பேசுவதே பிடிக்கவில்லை என்றவுடன் அந்த நினைப்பைக் கைவிட்டாள்.

“இதென்னடி.. வதனி.. கண்டறியாததைக் காதுக்குள்ள வைச்சிக்கிண்டு லூசுப்பிடிச்ச மாதிரி கதைக்கிறதும் சிரிக்கிறதும்.. யாரடி அது?”

ஜீவமலரக்கா கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்ல இயலாமல்

‘ளே.. ளே..’ யென்று விழித்தாள்.

“என்ன கன்ராவியோ.. கவனம்.. இப்பிடிக்க காதுக்குள்ள வைச்சு விலாசம் காட்டினதுகள் எல்லாம் செத்துப் போச்சுதுகள்” சண்டைக்கு முன்பு ‘கிராப்’ வெட்டிக் கொண்டு பிக்-அப் பில திரிஞ்ச தாமரை, நாளினி ஆட்கள் மீது இருந்த கடுப்பை ஜீவமலரக்கா கொட்டினாள்.

தாமரைதான் இந்த எரியாவுக்குள் நின்ற பெண்புலிப் பொறுப்பாளர். எந்த நேரமும் கையில் ஒரு வாக்கி டோக்கியை வைத்துக் கொண்டு நீளக் காற்சட்டை, ஆண்கள் போடுகிற சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு திரிஞ்ச திரிச்சலில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு அது.. இப்போது தாமரை இல்லை.. செத்துப் போனாள்..

வதனி தன் போனுக்கு ‘சார்ஜ்’ செய்ய முரளியிடமே போகலாமா?.. என யோசித்தாள்.. ஆனால் அம்மா நெருப்பெடுப்பாளே என்று பயம் முட்டிக் கொண்டு நின்றது.

மகளுக்குச் சொன்னபடி அவளுக்கென்று ஒரு போன் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தது.. பிறகு குறும்பும் பகிடியுமாகக் கதைப்பது.. எல்லாம் முரளி மீது அன்னபூரணிக்கு ஒரு மதிப்பைக் கொடுத்ததுதான்.. அவனது மடிப்புக்குலையாத சேட்டும் அவன் அணியும் டெனிமும் ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தியிருந்ததும் உண்மைதான்.

போன் கொண்டு வந்து கொடுத்து.. அதற்கு அடுத்த நாள் வீட்டுக்கு வந்த முரளி வதனிக்கு போனில் இருக்கும் புதினங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் பேர்வழியென்று அவளை நெருங்குவதாக அன்னபூரணியோசித்தாள்..

அவளுக்கு ஒரு மண்ணும் விளங்கவில்லை.. புதுசா வந்து தொலைக்கிற எல்லாவற்றிலும் தொல்லைதான் என்று பேசாமல் இருந்தாள்..

முரளி கொடுத்த போனில் அது இருக்கு.. இது இருக்கு என்று வாய் வலிக்கச் சொல்லியபடி வதனி ஆலாய்ப்ப பறந்தது அன்னபூரணிக்கும் மகிழ்ச்சிதான்.

அன்றைக்கு முரளிக்கு ‘குறுநால்’ கஞ்சிகாய்ச்சிக் கொடுத்தாள் அன்னபூரணி.. ஆவி பறக்கும் குறுநால் கஞ்சிக் கலயத்துக்குள் சுட்ட கருவாட்டைப் பிரித்தெடுத்துப் போட்டு.. கத்தரிக்காய் பொரியலோடு கொண்டு வந்து “சாப்பிடுங்க தம்பீ” என்று சொன்னபோது அவனும் சந்தோசமாக வாங்கிக் குடித்தான்.

அன்றைக்கு முழுவதும் முரளியைப் பற்றி ஏதும் கதைக்காதிருந்த அம்மா.. அடுத்த நாளே அவனைப்பற்றி ஒரு தினுசாகக் கதைத்தது

வதனிக்குப் 'பகீர்' என்றது. ஜீவமலரக்காதான் அம்மாவின் காதைக் கடித்திருக்கிறான் என்பது புரிந்தது..

“ஞ்சே.. இனி அவன இங்க வரவேணாமெண்டு சொல்லு.. நாளைக்கு அறுதலி வளத்த குமரு கெட்டுப்போய்ச்சு தெண்டு யாரும் சொன்னால்.. நான் நாண்டுகிண்டு தான் சாகணும்”

அம்மாவை எதிர்த்துக் கதைக்க வதனிக்குத் தோன்ற வில்லை.. முரளியை வேறெங்கும் தற்செயலாக சந்திப்பதுபோல சந்திக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள்..

***

காலங்காலமாக ஆண்டு அனுபவித்த பூமியில் இப்போது ஒப்புக்கு காவல் காக்கிறோம் என்று இராணுவம் குடிவந்து நாலு வருசமாகிறது..

இப்போது யார் யாரோவெல்லாம் வருகிறார்கள். போகிறார்கள்.. கொஞ்சம் சொஞ்சமாக ஈச்சைக்கரை கிராமத்தின் பாவம் அறியாத பாமரத்தனம் இல்லாமல் போகிறதே என்ற கவலை இங்கு இருப்போருக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது..

சங்கரப்பிள்ளையின் வயலில் நடவு தொடங்கியிருந்தார்கள்.. சங்கரப்பிள்ளை நிலத்திற்கு சொந்தக்காரன் என்று கூலிக்காரரை ஏவி விட்டு வீட்டில் முடங்குகிற பண்ணைக் காரனல்ல.. சமயத்துக்கு ஏறுபூட்டி உழுகின்ற உழைப்பாளி..

வயலுக்குள் ஊர்ப்பொண்டுகள் மூப்பு, இளக என்ற பேதமில்லாமல் இறங்கி வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.. அன்ன பூரணியும் பழைய பெருமையைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டு சங்கரப்பிள்ளை வயலுக்கு நடவு செய்ய வந்திருந்தாள்.

அன்னபூரணியைக் கண்டவுடன் சங்கரப்பிள்ளை அனிச்சையாகவே தலையில் கட்டியிருந்த முண்டாசை அவசரமாக இறக்கினார். அன்னபூரணியைப் பார்க்கும்போது சங்கரப்பிள்ளைக்கு அவள் பெரிய கமக்காரர்சியாகத்தான் தெரிந்தாள்.

“அக்கா.. நடவுக்கோ”

“வயல் வேலைசெய்த கையும் காலும் கேட்கமாட்டேன்குது.” அன்னபூரணி பெருமைப் பூச்சை வார்த்தையால் மறைத்தாள்.

“அக்கா.. கோவிக் காதீங்க.. உங்கட நிலத்த குத்தகைக்கொண்டாலும் விடுங்க.. நான் காசுதான்..”

“யாரிப்ப செய்யப்போறமெண்டுறாங்க..”

“அக்கா.. நீங்க ஏரம்புவிட்டக் குடுங்க.. மிச்சத்த நான் பார்க்கிறன்..”

வரப்புக் கட்டிக் கொண்டிருந்த ஏரம்பு நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“தம்பி.. எண்டாலும் நீங்க அவன்களப் பெரியாளாக்கிறீங்கள்..” சங்கரப்பிள்ளைக்கு பெரிய கமக்காரிச்சி குலம் கோத்திரம் பார்க்கிறான் என்று தெரிந்தது..

அதற்குமேல் அவர் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.. அன்னபூரணி நடவுக்கு இறங்கினாள்.. அன்னபூரணி சங்கரப்பிள்ளையின் வயலில் நடவுக்கு இறங்கிய நேரத்தைக் கணித்த வதனி.. மெதுவாகப்படலையைத்திறந்து.. குறுக்குப் பாதையால் நடந்தாள்.. அவள் கையில் உயிர் விட்டுப்போன போன் இருந்தது..

அவளுக்கு எப்படியாவது முரளியைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும் என்ற வேகம்தான் இருந்தது.. ஆற்றங்கரை ஓரமாக நடந்தால் சீக்கிரம் வீட்டுத்திட்டப் பக்கம் போய்விடலாம் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.. வதனியின் குறுக்கு நடையில் ஆசிக்கிழவியின் வீடுதான் முதலில் தெரிந்தது.. ஆசிக்கிழவி செத்து இரண்டு வாரமாகிவிட்டது. இப்போது அந்த வீடு கைவிடப்பட்டு.. முற்றத்தில் பூஞ்செடிகள் வாடியிருப்பதைப் பார்த்தான்.. அங்கிருந்த சென்றிப் பொயின்றும் இப்போது இல்லை.. அது நீர்ப்பறவைகள் போல.. ஆசிக்கிழவியும் செத்து ரஞ்சினியும் அங்கில்லாது போக.. ஆமிக்காரரும் சென்றிப் பொயின்றைக் கைவிட்டுப் போனார்களோ எனத் தோன்றியது. வதனிக்கு ரஞ்சினியின் ஞாபகம் வந்தது..

ஒன்றிரண்டு தடைவை வதனி அவளைப் பார்த்திருக்கிறாள்..

“த.. அவளும் ஒரு சாதி வடிவதாம்பா.. நீளமாய் சங்குக் கழுத்து.. நல்ல அகண்ட கண்ணும் புருவமும்.. மதர்த்து நிற்கிற மார்பும்..” வதனிக்கு ரஞ்சினியின் உருவம் மனசுக்குள் வர அவளுக்கே கொஞ்சம் பொறாமையாக இருந்தது.. ஆனாலும் அவளுக்காகப் பரிதாபப்பட்டாள்.. “பாவம்”

அந்தப் பாவம் என்ற நினைப்பிற்குப் பின்னால் பற்பல அர்த்தங்களை அசை போட்டபடியே நடந்தாள்..

தூரத்தில் வீட்டுத் திட்டம் தெரிந்தது.. அங்குதான் முரளி வேலை செய்கிறான்.. வதனி அவனைத் தேடி வரப்போவது அவனுக்குத் தெரியாது, என்றாலும் அவள் தூரத்தில் வருவதைக் கண்டவுடன் அவன் மனது குதித்தது..

“என்ன.. இங்காலப் பக்கம்..?”

“ஒண்டுமில்ல.. சும்மா..”

“அதுசரி போன் வாங்கித் தந்தது கதைக்கிறதுக்குத்தானே பேந்தென்ன கதைக்கமாட்டேன்கிறீர்..”

அவனாகக் கேட்டதே தாயம் என்று உடனே பதில் சொன்னாள்.

“போனில் சார்ஜ் இருந்தால் தானே கதைக்கிறதுக்கு”

“தாரும்.. நான் சார்ஜ் போட்டுத்தான்”

முரளிதான் எதிர்பார்த்தபடிதான் எல்லாம் நடக்கிறது..

என்றபடியால் அவனுக்குள் மிதப்புக் கூடியது..

அவளிடம் போனை வாங்கும் போது ஜாக்கிரதைக்காக சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.. வீட்டுத்திட்டத்தில் வேலை செய்கிறவர்களின் உபயோகத்துக்காக ‘சோலார்’ இணைக்கப்பட்டிருந்தது.. ஒரே நேரத்தில் ஐந்தாறு போன்களுக்கு ‘சார்ஜ்’ ஏற்றுவதற்கேற்றவாறு கருவி இணைக்கப்பட்டிருந்ததில் வதனியின் போனையும் பொருத்தினான்.. அது.. எல்லோரும் பாவிக்கின்ற பொது இடமாகிலும் காவலாளியின் கண்காணிப்பில் இருப்பதாக அவன் சொன்னான்..

“உங்களுக்குக் கொண்டும் பிரச்சினையில்லையா?” வதனி கேட்டாள்..

“ஏன்.. இங்க நான்தான் பொஸ்”

அவன் தன் வேலையை உயர்த்திச் சொல்லிச் சிரித்தான். அவள் அவன் பேச்சில் மயங்கினாள்..

“சரி.. இண்டைக்கு முழுக்க கிடக்கட்டும்.. சார்ஜ் ஏறின பிறகு.. கொண்டு வந்த தான்”

“வீட்டுக்கோ.. வேணாம்.. வீட்டுக்கு வரவேணாம்”

“ஏன்” அவளின் பதற்றம் அவனைக் கலக்கியது..

“ஏன்.. வீணா.. வீட்டாக்களுக்குப் பிரச்சினைதானே..”

அவள் சொல்வதில் வதனியின் வீட்டுச் சூழ்நிலை மாறிக் கொண்டு வருவதாகப் பட்டது. அவன் அதற்கு மேல் கேட்கத் தோன்றாதவன் போல் கதையை மாற்றினான்..

“அப்படியென்டால் நீர் இங்க வந்து எடுப்பீரோ?”

“ஓம்”

“வேண்டாம்.. நீர் ஆற்றங்கரையால் வாரும். நானும் வாறன்..”

அது வதனிக்கு நல்லதெனப்பட்டது..

“எத்தின மணிக்கு?”

“நானைக்கு காலையில் பத்து மணிபோல”

“சரி..” அவள் புறப்பட்ட போது ஒரு கள்ளத்தனத்திற்கு கட்டியம் கூறிய உணர்வு அவளின் நெஞ்சைத் பிசைந்தது.

***

சங்கரப்பிள்ளை பாடு வசவுக்கிடமாகிப் போனது..

“மற்ற மனுசருக்கு நோவில்லாம நடக்கணும்” என்பது அவருடைய நினைப்பும் சிந்தனையுமாக இருந்தாலும் இந்த ஊர் இருக்கிறதே.. வாய் கிழிஞ்ச ஊர்..

சங்கக் கடைச் சந்தியில் நாலு வேலையில்லாதவன் கதைத்தான் என்பதற்காக சங்கரப்பிள்ளை சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“அடக் காலில குத்தின முள்ளப் புடுங்க.. குனிஞ்ச போது இடுப்புல பிடிச்சது.. இடுப்புக்கு வைத்தியம் செய்யப் பூசின எண்ணெயில் தேகம் புண்ணாப் போய்ச்சது.. இதில எந்த நோவு பெரிசு.. எந்த நோவு சிறுசு.. என்றே தெரியலையே” மனம் நொந்து கிடந்தார் அவர்.

சங்கரப்பிள்ளையின் வயலில விளைஞ்சது பாதகமில்லாமல் இருந்தது.. மனுசன் பரோபகாரி.. வயலில இறங்கினதுகள் எல்லாருக்கும் பார்த்தும் பாராமல் அள்ளிக் கொடுத்தாரு மனுசன்.. ரஞ்சினிக்கு புது உலகம் ஒன்று விடிந்தது போலிருந்தது. எங்கே கைவிடப்பட்டு நாதியில்லாமல் போய் விடுவேனோ.. என்று அஞ்சிக் கிடந்தவளுக்கு இப்படியொரு சுந்தர வாழ்க்கை அமைந்ததே எனக் களி கூர்ந்தாள்.

சங்கரப்பிள்ளை ரஞ்சினிக்கென்று உடுபுடவைகளைத் தாராளமாகவே வாங்கிக் கொடுத்தார். தனக்கென்று ஒரு மகளிருந்தால் எப்படியோ அப்படித்தானே ரஞ்சினியும்.. என்று நூறு தடவை சொல்லிக் கொண்டார். ரஞ்சினி.. வீட்டுக்குள்ளேயேதான் இருந்தாளே தவிர.. ஆசை ஆசையாய் உடுத்தி தன்னை அழகு படுத்திப் பார்த்தாள்.. அவளது பழைய வாழ்க்கையில் நடந்தவையெல்லாம் இப்போது கசப்பானதாகத் தெரிந்தது.. சில வேளைகளில் முள்ளைக் கடித்த ஓட்டகத்தைப்போல ரத்தம் சொட்டும் நினைவுகளில் தன்னை ஆழ்த்திக் கொண்டு கண்ணீர் மல்கிக் கிடப்பாள்..

சங்கரப்பிள்ளை மட்டும் இல்லாவிட்டால்.. தன் வாழ்க்கை.. எப்படியாகிருக்குமோ?.. அவளுக்கு கண்கண்ட தெய்வமாக சங்கரப்பிள்ளைதான் தெரிந்தார். அவரின் வீட்டுக்கு வந்த முதல் நாள்.. அவளுக்கு சங்கரப்பிள்ளையின் வீட்டில் அவரோடு தனியாகத் தங்கியிருப்பதில் யோசனை போனது. முதல் நாளே நினைவுகளோடு அங்கலாய்த்தாள்.. என்னதான் அவள் சங்கரப்பிள்ளையின் மகள்போல என்று அவர் அடிக்கடி சொன்னாலும்.. அவரும் இன்னும் இரத்தமும் சதையும் சுட்டுப்போகாத ஆம்பிளைதானே.. அவருக்குள்ளும் அந்த ஆசையும் உணர்ச்சியும் இருக்காதா என்ன? அவருக்கென்று வருகின்ற உடம்புச்சூட்டைத் தணிக்கவேன்று வேளை வராதா?.. ஒரே வீட்டில்

சங்குமுள்ளு

ஓத்தையில் கிடக்கிறதென்றால். ஒருநாளையப் போல இன்னொரு நாளும் இருக்குமென்று என்ன நிச்சயம்.. உடம்பு அடங்கிக்கிடக்கிற மாதிரி மனசு அடங்குமா?.. நானென்ன பத்தினியாகவா வாழ்ந்தேன்.. பலபேரோடு போன உடம்புதானே.. இந்த நினைப்பு அவருக்கும் இருக்காதா என்ன?.. இப்படி ரஞ்சினிக்குள் ஆயிரம் கேள்வி எழுப்பி மனசைத் துளைத்தது.. இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவள் தனக்கென ஒரு சனாதனமான பதிலை மனசுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்..

“நான் வாழக் கிடைச்ச கொழுகொம்பல்லவா அவர்.. நன்றியாக இருக்க வேணாமா? யாரோ முகமறியாத ஆம்பிளையெல்லாம் ஏறிப்படுத்திட்டுப்போன உடம்பு. இந்த தெய்வத்துக்கு இஸ்டப்பட்டுக் கொடுத்தா என்ன? ரஞ்சினி தன் மனசுக்குள் இத்தனையும் நினைத்தாளே தவிர.. அந்தமாதிரி இத்தனை நாளும் ஒன்றுமே நடந்ததில்லை என்பது வருத்தமா?.. மகிழ்ச்சியா? என்பதை வேறு பிரிக்கத் தெரியாமல் உழன்றாள். ஆனால்.. நாட்செல்ல சங்கரப்பிள்ளையின் கண்ணியமும், கௌரவமும் அவளை வியக்க வைத்தது.. அவளுக்கு வாழ்க்கையைப் போதித்த போதி மரம்போல.. ஒவ்வொருநாளும் கடந்தது.. தன் அற்பத்தனமான எண்ணங்களை நினைத்து அழுதாள்.. மனசீகமாக அவரைக் கும்பிட்டாள்..

ஆனால்.. சங்கரப்பிள்ளை ரஞ்சினியை அவர் வீட்டிற்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்ததை, இந்த ஊர் அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த கலியாணமாகவே பேசிக் கொண்டது. அதிலொன்றுதான் அவர் கேள்விப்பட்டு நெளிகின்ற நையாண்டிக் கதை..

“கிழவனுக்கு கிடைச்ச அதிஸ்டத்தப் பார்த்தீகளா?”

“வேள்ளரிப் பிஞ்சு மாதிரி சின்னக்குட்டிய வைச்ச குடும்பம் நடத்துறாரு சங்கரப்பிள்ள”

“அவருக்கென்ன மனுசி செத்துப்போன கவலை இல்லாத மனுசன்” சங்கரப்பிள்ளையின் மனசு ‘ஓ’ வென்று அரற்றியது. அவருக்கு அரையில் ஏற்பட்ட புண்போல வலித்தது.. ஓடிப்போய் கட்டிலுக்குக் கீழே இருந்த றங்குப் பெட்டியை இழுத்தார்.. திறந்தார்.. அதில் பத்திரமாய் பாதுகாத்து வைத்திருந்த ‘மணியம்மை’ உடுத்திய சீலையொன்றை எடுத்து முகத்தோடு வைத்து முகர்ந்தார்.. அவருக்கு நெஞ்சம் கண்ணும் கலங்கியது..

“மண் வெட்டிக் கொத்துக்குப் பயந்து நிலம்.. கண்ணீர் வடிக்குதென்றால்.. விவசாயம் பண்ண முடியுமா?”

***

வதனியின் கண்களைப் போலவே மனசும் மூட மறுத்தது.. அவளுக்கு இது புது அனுபவமாக இருக்க ஆர்வம் முட்டியது.. திரும்பவும் இருப்புக் கொள்ளாமல் செல்போனை அலைந்தாள்.. அம்மாவுக்குத் தெரிந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக போன் ஒளிர்வதை தலையணையால் பொத்தினாள்.. இந்தப் பயம் இப்போதுதான் அவளுக்குள் ஒட்டிக்கொண்டு அலைக்கழித்தது. அவளுக்கு முரளிகதைத்ததும்.. பீடிகை போட்டதும்.. ஏன்.. ஏன்.. என்று மனசை பிராண்டியது.. வேண்டுமென்றோ.. இல்ல தற்செயலோ?..

காலையில் பத்துமணிக்கெல்லாம் வதனி அங்கு போயிருந்தாள்.. ஆற்றங்கரையோரமாக இவளும் நடக்க.. அவளும் இவளைத் தேடிவர ஆசிக்கிழவியின் கைவிடப்பட்ட வீட்டில்தான் இருவரும் சந்தித்தார்கள்.. அந்தப் பக்கம் ஆள் நடமாட்டம் ஏதும் இல்லாதிருந்தது.. ஆசிக்கிழவியின் வீடு ஒலை வீடு என்றாலும்.. அழகாக.. எல்லாம் ஆமிக்காரரின் சித்தரிப்பு வேலைப்பாடு செய்யப்பட்ட வடிவான வீடாக இருந்தது.. அந்த ஆற்றுமணற்பரப்பில் அந்த வீடு தனியாக இருப்பது ஒரு அமரிக்கைதான்.. ஆனால் அந்த வீட்டில் இப்போது யாருமில்லை. கைவிடப்பட்டிருந்தது.

“வதனி போனால் ‘சிப்’ ஒண்டு கிடக்குது.. விருப்பமென்டால் பாரும்”

“சிப்போ..” வதனிக்குள் படக்கென்று ஒரு சந்தோசம் முளைத்து மலர.. அதை மறைத்தாள்.

“ஏன் போட்டிங்கள்.. தேவையில்ல..”

“ஏன் சும்மா இருக்கிற நேரம் படம் ஏதென்டாலும் பார்ப்பீர்தானே”

“என்ன படம்..”

“சும்மா.. ஜோகல்”

சிப்பொன்று வாங்கிப் போடவேண்டும் என்று வதனி நினைத்திருந்தாலும்.. அவளால் அது முடியாது.. இப்போ முரளியே அதை வாங்கிக் கொடுப்பது அவளுக்கு பெருங்காரியமாகத் தெரிய.. அவனுக்கு அவள் கண்களால் நன்றி சொன்னாள். அவன் அவளின் கண்களை ஊடறுத்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு அவள் நல்ல நாட்டுக் கட்டையாகத் தெரிந்தாள்.. கன்னத்தில் ‘பளிச்’ குடியிருந்தது.. உதடுகள் ஈரமாகத் துடிக்கும் பருவம்.. அவளைச் சந்திக்க வருவதற்காகவே அவளிடம் இருந்த இரண்டு மாற்றுடைகளில் நல்லதாகத் தெரிந்ததை உடுத்தியிருந்தாள்.. அது உடம்பை ‘சிக்’ கெனப் பிடிக்க.. அவளின் இளமை ததும்பியது.. அவன் அவளைக் கண்களால் குடித்தபடி கேட்டான்..

“சரி அத விடும்.. ஏன் வீட்டுக்கு வரவேணாமெண்டு சொன்னீர்”

“ஒண்டுமில்ல.. நான் போன் கதைக்கிறது ஜீவமலரக்காவுக்குப் பிடிக்கயில்ல.. அதான் அம்மாட்டத் தேவையில்லாம கதைச்சிருக்கான்” அவள் சொல்ல.. முரளி கோபப்பட்டான்..

“யார்.. அந்த தடிச்சியே.. நினைச்சன்.. ஏன்.. அவவினர் புருசனப் போலயெண்டு நினைச்சாளோ”

வதனிக்கு அவனது கதையில் விடுப்பு ஒன்று இருந்தது..

“யார் மாசிவம் அண்ணனையோ?”

“பேந்தென்ன.. அவன்தான் இந்த வீட்டுப் பெட்டயக் கெடுத்தது.. ஆக்களோடக் கூட்டிக் கொடுத்தது..”

வதனி அவன் சொன்னதை.. கண்களை அகலத்திறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“இனி.. ஜீவமலரக்கா வாய் திறந்தால் நல்லாக் குடும்பன்” அவளுக்கு இப்போது ஜீவமலர்மேல் எரிச்சலாய் வந்தது.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே.. முதல் வேலையாக.. போனைக் குடைந்தாள்.. முரளி சொன்ன படத்தைப் பார்க்க ஆவல் தூக்கியது.. முதலில் திரையில் விரிந்த படம் என்னவோ போல் இருக்க முகம் சுளித்தாள். ஆயினும் அதை மூடிவைக்க விரும்பவில்லை..

“அட..” அந்தப் புதுசுக்குள் கண்களைப் பதிக்க நெஞ்சு ‘தடக் தடக்’ கென்று அடித்துக் கொண்டது. கண்ணும் மனசும் அதிலிருந்து விடுபடாமல் இருக்க தேகம் குறுகுறுத்தது. வதனிக்கு செந்திலோடு கலியாணம் என்று சேர்த்து வைத்த இரவு.. தரப்பாளுக்குள் ஒருவரையொருவர் உரசிக் கொண்டு கிடந்தது ஞாபகம் வந்தது.. செந்திலின் சில்மிச நிமிண்டலில் உடம்புக்குள் பூத்ததாகம்.. இப்போதும் தலைகாட்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

முதுகுத் தண்டு ஜில்லிட்டு மண்டைக்குள் பரவிய விகசிப்பைத் தவிர்க்க விரும்பாமல் எச்சில் விழுங்கினாள்.. சின்னதான அந்தத் திரைக்குள் தெளிவில்லாமல் தெரிந்ததைக் கூர்ந்தாள்.. ஆணும் பெண்ணும் செய்து கொண்ட சல்லாப லீலையை அவள் இப்படிப் படத்தில் ஒருபோதும் பார்த்திருக்க வில்லை யாதலால்.. அவளுக்குள் சடுதியாக ஒரு விதமான பயம் தொற்றிக் கொண்டது.. யாரும் அவளைப் பார்க்கிறார்களா வென்று கவனித்தாள்.. அம்மா அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.. போனுக்குள் இருந்து வந்த அந்த ‘காச் மூச்’ விரகச் சத்தத்தைக் குறைத்தாள். அவள் உடம்புக்குள் இரச பயம் பெருகத் திரும்பத் திரும்ப விரகத்தோடு அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்..

***

“பிரச்சினைய ஊதி ஊதிப் பெருசாக்கி நடு மண்டையில் வைச்சிருந்தா விடிஞ்சிருமா? பெருங்கல்லுண்ணு கண்ணுக் கிட்ட வைச்சுப் பாக்காதீக.. எட்டத்தில வைச்சுப் பாருங்க.. அந்தக் கல்லு சிறு மணல் போலத் தெரியும்” என்பதுதான் சங்கரப்பிள்ளையின் கணக்கு. காய்மகாரமும், மன வெப்புசாரமும் உள்ளவனுக்கு சங்கரப்பிள்ளையின் நடப்பு எல்லாம் நாக்கில புளிப்புத் தடவினது போலத்தான்..

“நாலு வருசம்.. உழவு கண்டிராத நிலத்தைக் கொத்தி நாலு காசு பாத்திட்டானே.. சங்கரப்பிள்ளையென்று” மிளகாய் கடித்துக் கொண்டவர்களும் இருக்க.. விளைஞ்ச வெள்ளாமையை பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்தார் சங்கரப்பிள்ளை..

“சொந்தத்தில யாரும் செத்தா வெள்ளாமை நல்லா விளையுமாமே.. அடி ஆத்தே.. என் கண்மணியச் சாவக்குடுத்திட்டு தானா நான் விதைக்கணும்.. அறுக்கணும்” என்று கணநேரத்தில் மனைவி மணியம்மையை நினைத்துக் கசிந்தார் மனுசன்.

சங்கரப்பிள்ளை வீட்டு வெள்ளாமை வீடு வந்து சேருவதற்கிடையில் அங்கு சிந்தி இங்கு சிந்தி.. களத்திலேயே தானம் கொடுத்தது போக மீதி மிஞ்சியதை மூட்டையாகக் கட்டி களஞ்சிய சாய்ப்பில் அட்டிபோட்டு அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஏரம்பு.

வலுத்த அவனது தேகத்தில் வியர்வை உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது..

நெல்லுக் கசிம்புகளுடன் வியர்வையும் சேர்ந்து ஊத்தையாய் ஒழுகிக் கொண்டிருந்ததை அவன் தலைத்துண்டை அவிழ்த்து நெஞ்சில் இருந்து நெடுக்காக வயிற்றில் அழுத்தித் துடைத்தான்.. உடம்பு வசைய வேலை செய்வதால் ஏற்பட்ட இறுக்கமும், உறுதியும் திரட்சியாய்த் தெரிய முஸ்டியை மடக்கி தோளை நெறித்து உயர்த்தி தன்னைத்தானே பார்த்தான் ஏரம்பு.. வாலியம் அவனுக்குப் பெருமையாய் இருந்தது.

களஞ்சிய சாய்ப்பில் இனி அட்டிபோட இடமில்லையென்றுவுடன் மிகுதி மூடையை வேறெங்கு போடுவது.. என் யோசித்தவன் ஐயனிடம் கேட்டுவிடலாம் என்று வளவுக் கேற்றடியைப் பார்த்தான் ஏரம்பு.

நேரம் நகர்ந்து மதியமாகியும் இன்னும் ஐயனைக் காணவில்லை.. காலையில் நீராவியடிவரை போய் வருவதாகச் சொல்லிட்டுப் போயிருந்தார் சங்கரப்பிள்ளை. நீராவியடியில்தான் புதிதாகக் கட்டிடத் திறப்பு விழாச் செய்த சமுதாயக் கூட மண்டபம் இருந்தது.. அங்குதான் ‘சோவா’க்காரர் வந்து விவசாயிகளைக் கூப்பிட்டு கூட்டம் வைப்பார்கள்.. விவசாயப் பொருட்கள் என்று உரம், விதைகள், மண்வெட்டி, பம் என்று

இனாமாகத்தான் அவர்கள் கொடுப்பார்கள் என்றவுடன் ஊரில் உள்ள அத்தனை பேரும் அதில் போய் நிற்பார்கள்.

மெனிக் பாம் முகாமில் வேலையில்லாமல் சும்மா இருந்து பழகிப்போன ஆம்பிளைகள் இங்கேயும் தான் குந்த வைத்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.. அவர்களை உழைப்புக்காக இயங்க வைப்பதுதான் சோவாக்காரரின் நோக்கம் என்று ஏதோவெல்லாம்தான் செய்த பார்க்கிறார்கள்.

சோவாக்காரருக்கு சங்கரப்பிள்ளையின் அனுட்டானம் எல்லாம் நன்றாகப் பிடித்துப் போயிருந்தது.. உதவி தேவைப்படுவோர் என்று ஒரு பட்டியல் தயாரித்து சோவாக்காரருக்கு கொடுத்திருந்தார் சங்கரப்பிள்ளை.. அவர்களும் சங்கரப்பிள்ளையைத் தேடிப்பிடித்து அவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுத்தான் அலுவல் பார்க்கிறார்கள்.

பெண்சாதி பிள்ளைகள் இல்லாத தனியாளர் என்றபடியால்.. எதற்கும், எங்கு வேண்டுமானாலும் நாள் முழுவதும் மினக்கட அவருக்குத்தான் முடியும் என்று சோவாக்காரர் நினைத்தார்களோ என்னவோ.. எதற்கெடுத்தாலும் சங்கரப்பிள்ளைதான் அவர்களுக்கும் வேண்டும்.

வீட்டைப் பார்ப்பதற்கும், எடுப்பதற்கும்தான் இப்போது வீட்டில் ரஞ்சினி இருக்கிறாளே என்ற தைரியம் அவருக்கு. போதாக்குறைக்கு கம்மாலைக்காரனுக்கு வாய்த்த இரும்பைப்போல அடிக்கிற அடிக்கு எல்லாப் பக்கமும் வளைகிற ஏரம்பும் இருக்கிறாளே..

வறுத்துக் கோடு போட்டது போல முதுகில் சுள்ளெனக் குத்தியது வெய்யில்.. காலையில் வெள்ளென சாப்பிட்ட ஆகாரம் தாக்குப்பிடிக்காமல் வயிற்றில் கரைந்து போனதால் ஏரம்புவுக்கு பசியெடுத்தது.. தலையை நிமிர்த்தி தென்னையைப் பார்தான்.. வளவுக்குள் அளவாக வளர்த்து அளவுக்கு மீறி குலை தள்ளியிருந்த தென்னை..

“வயிறு குளிர இளநீர் குடிப்போமா?” நினைத்துக் கொண்டே நாலுதாவலில் தென்னையில் ஏறி முன்னால் துருத்திய இளநியைப் பிடித்து முறுக்கிய போது..

“எனக்கொண்ணு ஆய்ங்க”

சத்தம் கேட்டுக் கீழே பார்த்தான்.. ரஞ்சினி நிற்பது தெரிந்தது. இந்த வீட்டுக்கு ஒரு வேலைக்காரனாக ஏரம்பு வந்து நெடுகிலும் பழங்கிய போதிலும் ரஞ்சினியோடு இது நாள் வரை ஒரு வார்த்தை அவன் பேசியதில்லை.. அவன் அவளோடு பேசவில்லையென்றாலும்

அவனுக்கு அவள்மீது 'பாவம்' என்ற அனுதாபம் தான் இருந்தது.

சரி.. பெண்பிள்ளை கேட்கிறாள் என்று ஏரம்பு இன்னுமொரு இளனியில் கை வைத்தான்..

“முட்டுக் காயாப் பார்த்து ஆய்ங்க”

“ஏன் தண்ணி கடுத்திருக்கும் பிள்ள”

“இல்ல.. வழக்க நல்லாயிருக்கும் ஆய்ங்க”

ஏரம்பு.. முட்டுக் காயைத் தேடிப் பிடித்தான்.. ஆசைப்படுகிறவள் தின்று விட்டுப் போகட்டுமேயென்று ஒன்றுக்கு இரண்டாகவே பறித்துப் போட்டான்.

ரஞ்சினிக்கு கீழிருந்து மரத்தில் இருக்கும் அவனைப் பார்க்கும் போது ஓர் ஆஜானுபாகுவான ஆண் திமிறித் தொங்குவதும்.. அவனது உரம் வாய்ந்த புஜங்கள் மேலேறி இறங்குவதும் வலியதனமாய் இருக்க முறுவலித்தாள்.

ஏரம்பு மரத்தில் ஏறியது போலல்லாமல் இப்போது இறங்கும் போது அதிக உற்சாகம் காட்டினான்.

இரண்டே இரண்டு தாவல்கள்தான். கால்களைத் தளரவிட்டு கைளின் பிடியில் சாகசம் போல அநாயசமாக கீழே தொப்பெனப் பாய்ந்தான்.

அவன் இறங்கும் வரை பார்த்திருந்து விட்டு..

கீழே நின்றவள் அவன் முறுக்கிப் போட்ட இளநிகளைப் பொறுக்கினாள்..

“மரத்தில் ஆள் இருக்கும்போது இளநியப் புறக்கக்கூடாது”

“ஏன்”

“மரத்தில் இருக்கிற ஆளுக்கு ஒண்ணும் நடக்கக் கூடாது. அதுக்காகத்தான்”

அவளின் கதையில் இழையோடுவது பாசமா?.. வேசமா?.. கிண்டலா?.. கிள்கிளப்பா?.. ஏரம்பு புரியாமல் அவளைப் பார்க்க.. அவள் கொஞ்சம் சத்தமாகவே சிரித்தாள். அவள் முகம்.. பூரித்துப் பொங்கியது..

ஏரம்பு செத்தையில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்து இளநியை நேக்காக சீவி ரஞ்சினிக்கு நீட்ட அவள் அதனை வாங்கும் போது ஏரம்புவின் கண்களை நேராகப் பார்த்தாள்.. அவன் கண்களில் அப்பாவித்தனம் குடியிருந்தது..

அவள் இளநீரைக் குடித்துவிட்டுக் கோம்பையை நீட்டினாள்.. அவன் அதனை வாங்கி கத்தியால் இரு கூறாக்கி வழக்கையை வழித்தெடுக்க ஏதுவான குரும்பைச் சில்லையும் வெட்டிக்

சங்குமுள்

கொடுத்தான்.. அவள் அதனை சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை ஏரம்பு ஒன்றும் கதைக்காமல் அவள் சாப்பிடுவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.. வெளிக்கிட்டான்..

“ஜயா வந்தாப்பிறகு வாறன்..”

“நிண்டு சாப்பிட்டுப் போங்க..”

அவ்வளவுதான்.. இந்த வீட்டில் இந்த அழைப்பு புதுசாக இருந்தது.. இத்தனை நாளில் ஒரு நாளில்தானும் அவன் இங்கு ஆகாரம் உண்டதில்லை. தன் தங்கச்சியை விட்டு ஒரு போதும் அவன் சாப்பிட்டதமில்லை. ஏரம்பு ரஞ்சினி சொன்னதைக் காதில் வாங்காதது போல் நடந்தான். அவன் கேற்றைக் கடக்கும் வரையிலும் ரஞ்சினி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.. அவளுக்கு.. மோகம் தேடும் தேகத்தின் சாதாரணம் தாண்டி.. பாசம் தேடும் அன்புக்காக புத்தி ஏங்க அடிமீதிருந்தது..

***

அத்தியாயம் | 05

நே ரம்போய்க்கொண்டிருந்தது.. ஆளுக்காள் கதைத்துக் கொண்டிருந் தார்களே தவிர உருப்படியாய் ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் அவர்கள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்ததது சங்கரப்பிள்ளைக்கு எரிச்சல் மூட்டியது.

கூட்டம் நடத்துகிற பிரமுகர் வரிசையில் சங்கரப்பிள்ளைக்கும் ஒரு கதிரை போட்டு அவரை அதில் அமர்த்தியிருந்தார்கள். சாதாரணமாகவே பெரிய மனுசத் தோரணையோடு வெள்ளையும், சொள்ளையுமாகத் தெரியும் அவர் இப்போது கொஞ்சம் பெருமையோடுதான் இருப்பதாகத் தெரிந்தது.. மற்றவர்களுக்கு அப்படித் தெரிந்ததே யொழிய சங்கரப்பிள்ளைக்கு அங்கு நடப்பதைப் பார்க்க சங்கடமாகத்தான் இருந்தது.. அதனால் நெளிந்தார்.

தொப்பி வியாபாரியும், குரங்குகளும் கதைபோலவே பறிப்பதும் கொடுப்பதுமாக எத்தனை பரிவர்த்தனையைச் செய்து காட்டுகிறார்கள் இந்த மனுசர் என்று நினைத்துக் கொண்டார் அவர்.

இந்த 'என் ஐ ஓ' காரரும் அப்படித்தான்.. சனத்துக்கு எதையாவது செய்யவேண்டுமென்று திட்டம் கொண்டு வருவார்கள்.. அதற்குப் பயனாளிகளைத் தெரிவு செய்வார்கள். மாசிவழும், ஆழிக்காரரும் கை காட்டுகிறவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பார்கள். கடைசியில் பயன்கிடைக்காமல் விடுபட்டவர்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் வாக்குவாதங்களும், மனஸ்தாபமும் தானே

மிஞ்சுகிறது என்பதுவும் சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தெரியும்.

ஆனாலும் இந்த ஊருக்கென்று வருகின்ற வசதிகளை இப்படி நமக்குள்ளேயே முரண்பட்டு, அடிபட்டுக் கெடுத்து விடக்கூடாது என்பதில் அதிக அக்கறை காட்டினார் சங்கரப்பிள்ளை.

இப்போதெல்லாம் அடிப்படையில் எல்லாத் தேவைகளுக்கும் மற்றவர்களின் கைகளையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் எளிய மனோபாவம்தான் இந்த சனத்துக்கு இருக்கிறது என்பதில் சங்கரப்பிள்ளைக்கு கோபம் தான் வருகிறது.

மதியம் ஒரு மணி. கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த வெள்ளைக்காரன் கதைப்பதற்காக எழும்பினான்.. “ரோசாப்பூ மாதிரி சிவப்பா இருக்கிறவன வெள்ளக்காரனென்டா சொல்லுவாக.. சிவப்புக் காரனென்தானே சொல்லணும்” என்று வாயைப் பிளந்தபடி பார்க்குது சனம். அதுவரை ‘காசீமூச்’ சென்று கத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் ‘கப் சிப்’ பென்றாகினார்கள்.

வெள்ளைக்காரன் இங்கிலீசில் கதைப்பதை தமிழில் மொழி பெயர்க்கவென ஆள் வந்திருந்தான்...

“எல்லாரும் நன்றாகக் கவனியுங்கள்”

வெள்ளைக்காரன் நுனிநாக்கால் உதட்டை ‘0’ வடிவில் வைத்துக் கதைப்பதை சனம் வேடிக்கையாகப் பார்த்தது..

“நாங்கள் உங்களுக்குச் செய்ய கனக்கத் திட்டம் வைத்திருக்கிறோம்.. ஆனால் நீங்கள் சரியில்லை.. நாங்கள் சொல்கிறபடி.. நீங்கள் செய்யவேணும்”

அடுத்தவரிடம் பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பதென்றால் அவன் சொல்கிற விதமாகத்தானே செய்ய வேண்டும் என்று வாளாதிருந்த அந்த சனக்கூட்டத்துக்குள் இருந்து நல்லதம்பியின் குரல் பீறிட்டு வெளிக்கிட்டது..

“நீங்கள் சொல்றபடி நாங்கள் செய்யேலாது”

கூட்டம் சட்டென சலசலத்தது.. நல்லதம்பி உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.. அவன் சொல்ல வேண்டியது இன்னும்பாக்கி இருப்பதை உணர்த்த சனத்தினைக் கையமர்த்தினான்.

“நீங்கள் அண்டைக்கு எங்கள் அநாதரவா விட்டுப் போட்டு வெளிக்கிட்ட நேரம்.. நாங்கள் உங்களினர் கையக் காலப் புடிச்சக் கெஞ்சினோம்.. நீங்கள் கணக்கெடுக்காமல் போயிட்டீங்கள்..”

நல்லதம்பி அப்படிச் சத்தமிட்டுக் கேட்பதில் இருந்த நியாயம் சனத்துக்குப் புரிந்தபடியால் அவர்கள் மௌனமாகினார்கள்..

“ஓம்.. நீங்கள் போகாமல் எங்களோட நிண்டிருந்தால் நாங்கள்

செத்திருக்க மாட்டோம்”

அவன் கசப்பானதைப் பேசினாலும் நியாயமாகத்தான் பேசுகிறான் என்பது அங்கிருந்த ஆமிக்காரருக்கும் புரிந்திருக்கும்.. நல்லதம்பி தூழ்நிலையைக் கவனிக்காமல் கதைப்பதாக சங்கரப்பிள்ளைக்குப்பட்டது.

நல்லதம்பி தடுப்பில் இருந்து வந்தவன்.. அவன் அனேக அனுபவங்களுக்குச் சொந்தக்காரன்.. என்று அந்த ஊர்க்காரர்களுக்கெல்லாம் தெரியும்.. இன்னும் அவன் மனம் நீறு பூத்த நெருப்பாய்த்தான் இருக்கிறது.. அந்த அடையாளம்தான்.. இந்தப் போர்க்குணமும்.. புத்தியும்.

நல்லதம்பிக்கு சும்மாவே மாசிவத்தைக் கண்ணில் காட்ட முடியாது. இத்தனையும் நடந்து முடிந்த பிறகும் ஆமிக்காரரோடு உறவாடுகின்றானே.. என்ற கடுப்பை அவன் வெளிப்படுத்தாமல் இருந்ததில்லை.

“டேய்.. எல்லாம் முடிஞ்சிட்டதெண்டு நினைக்காத.. இன்னும் இருக்கு..” என்று அவன் மாசிவத்தைத் திட்டுவதுண்டு.. ஆசிக்கிழவியின் செத்த வீட்டிலும் அப்படி ஒரு முறுகல்தான் வந்திருந்தது.

இது எங்கே போய் முடியும் என்ற கவலை சங்கரப்பிள்ளைக்கு வந்தது.. இப்படி அவன் பொதுக்கூட்டத்தில் வைத்து வெள்ளைக்காரனிடம் கேள்வி கேட்கிறானே.. ஆமிக்காரரும் இருக்கிறார்களே.. யாரும் யாரிடமும் எதையும் கேட்காமல்.. என்னவும் பேசலாம் என்ற நிலையிலேயா நம்ம நாடு இருக்கிறது.. இவன் ஏன் இதைப் புரியாமல் இருக்கிறான்.

இதற்கு முன்னமும் நல்லதம்பியின் இப்படி இடக்கு முடக்கான போக்கினக் கண்டு அவனைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு கதைத்திருக்கிறார் சங்கரப்பிள்ளை.

“தம்பீ.. முடிஞ்சது முடிஞ்சுட்டுது.. இனி யாரோடும் பகையைக் கட்டி என்ன செய்யப் போகிறாய்.. பேசாமல் பிழைக்கிற வழியைப் பார்” என்றதற்கு அவன் நகைத்துக் கொண்டு போனது சங்கரப்பிள்ளைக்கு ஞாபகம் வந்தது.

இவன் ஒன்றுக்கும் பயப்பிடாமல் கதைக்கிறான்.. ஆனால் இவனை நினைத்து சனம் பயந்தது.. இவன் இப்படி வருகிறவர்களிடம் எகிறிக் கதைப்பதால் எங்கே தமக்கு கிடைப்பது கூட கிடைக்காமல் விட்டு விடுமோவென்றுதான் சனம் பயந்தது..

“குடிகாரனிட கதைய விட்டுப் போட்டுத் தாறதத் தாங்கோ” என்பதுதான் சனத்தின் மனநிலை.. அதனால் நல்லதம்பியை

சங்குமுள்ளு

வெறுப்பாகவே பார்த்தார்கள்..

நல்ல தம்பி.. தன் தலைக்கு மேல் தொங்குகின்ற கத்தியை அறியாதிருக்கின்றானேயென்று சங்கரப்பிள்ளைக்கு கவலை வர.. அவர் 'டக்' கென்று கதிரையில் இருந்து எழும்பி நேராக நல்லதம்பியிடம் வந்தார்.. அவர் அவனது கையைப் பிடிக்க மறுபேச்சில்லாமல் அவரோடு நாய்க்குட்டி போல அவர் பின்னால் நடந்தான் நல்லதம்பி.. இருவரும் சமுதாயக் கூட மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறி நடந்து போவதை எல்லோரும் பார்த்தார்கள்..

இளமையுமில்லாமல் மூப்புமில்லாமல் அல்லாடிக் கொண்டிருந்த வயசில் இயக்கம் அவனிடம் வேலை வாங்கியபோது அவனுக்கு முதலில் 'ஹெல்ப்பர்' என்று பெயரும் பிறகு எல்லைப் படையில் முக்கியமானவர் என்றும் பெயர்கிடைத்தது..

கடைசி நேரத்தில் 'சரண்டர்' ஆகிய பொது சனத்தில் இயக்கம் வேறு சனம் வேறு என்று ஆமிக்காரர் பிரித்தெடுத்த போது நல்ல தம்பியையும் இயக்கம் என்றுதான் பிரித்தார்கள்.. அதற்கும் காட்டிக் கொடுப்புத்தான் காரணம் என்று அவனுக்குப் பிறகுதான் தெரியுமாம்..

அப்போது ஆமிக்காரர் முன் கதறியமுதான்.. நல்லதம்பி இயக்கத்தை ஏசிச் காறித் துப்பினான்.. கடைசி நேரத்தில் கட்டறுந்து எல்லோரும் சிதறியோடியபோது சுவரக்கம்மற்ற பொதுத் தாக்குதல்களில் பலியான உயிர்களுக்காக நானும் பதைத்தேனே.. அது குற்றமா என்று கேட்டமுதான்.. பொதுச் சனத்தின் பிணங்களைக் கைகளில் ஏந்திச் சுமந்து மண்ணில் புதைத்தேனே.. அது பாவமா? என்று பாவ மன்னிப்புக் கேட்டான்..

அவர்களின் விசாரணையில் நல்லதம்பி சொன்ன உண்மைகளையெல்லாம் அவர்கள் பொய்யாகத்தான் பார்த்தார்கள்..

"என்ன துவக்கு யூஸ் பண்ணினாய்?"

"துவக்கா.. எனக்கத் தெரியாது.."

அடித்தார்கள்.

"எத்தனை ஆமியைச் சுட்டாய்?"

"நான் யாரையும் சுடவில்லை" மிதித்தார்கள்.

"நீ போன சண்டையென்ன?"

"நான் ஒண்டுக்கும் போகவில்லை.. நொறுக்கினார்கள்.."

"இதில் நிற்கிற ஆட்களில் யார் தளபதி?"

"தெரியாது.. துவம்சம் செய்தார்கள்."

இது முதல் கட்ட விசாரணைதான் என்றாலும் நல்ல தம்பிக்கு கிட்டத் தட்ட கிறுக்குப் பிடித்திருந்தது.

இரண்டாம் கட்டம் வவுனியா புனர் வாழ்வு முகாமில் தொடங்கியது.. அது வேறு விதமான விசாரணை அதிகாரிகள் வந்து வெருட்டினார்கள்.. நாலாம் மாடிக்காரர் என்று அறிவித்துக் கொண்டு வந்தவர்களில் பெண்களும் இருந்தார்கள். அநாவசியத்துக்கு சிரித்துக் கொண்டு கேள்வி கேட்டார்கள்.. பிறகு முறைத்தார்கள்.. எந்த லட்ஜையோ தயக்கமோ இல்லாமல் தூசணம் பேசினார்கள்.. வசியம்.. கவர்ச்சி.. எல்லாமும்தான் அவர்களது விசாரணையில் இருந்தது. நல்லதம்பி மூளை குழம்பிப் போயிருந்தான்.. தடுப்பில் நிறைய பேரைப் பார்த்தான். அவனுக்கு அங்கு புரிந்தது அனேகம் என்றபடியால்தான். பிந்திய போராளியாக நல்லதம்பி இப்படிப் பேசித் திரிகிறான்..

***

தலையில் இருந்து ஒரு முடி உதிர்வதும்; கடலில் இருந்து ஒரு மீன் குஞ்சு சாவதும்; பெருமழையில் சிறு பிராணி மூழ்குவதும் அதனதன் இயல்புக்கு அந்தத் துயரம் பெரிதுதான்.. அது உனக்கு நேர்ந்தால் பெரிது.. எனக்கு நேர்ந்தால் சிறிது என்ற ஒப்பீடு செய்து நியாயம் சொல்ல முடியுமா?

அன்னபூரணி தன் துன்பத்தை மனசுக்குள் இறுக்கமூடி வைத்தாலும் விசும்பலும், குமுறலுமாய் அது வெடித்துக் கிளம்பியது. கண்ணைப் பெரிதாக்கிப் பார்தாளே தவிர.. காட்சி உணராத நிலை குத்தியிருந்தாள்.

அவள் காதில் விழுந்த சேதி பொய்யாய் இருக்கக் கூடாதாவென்று அலம்பினாள்..

வாசலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அன்னபூரணிக்கு வதனி படலையைத் திறந்து வளவுக்குள் வருவது தெரிந்தது.. அவள் வார்த்தை வாசல் படியிலேயே வதனியை நிறுத்தியது.

“எங்கடி போய்ட்டு வாறா?”

அன்னபூரணியின் கேள்வியில் இருந்த நெருப்பு ‘டப்’ பென வதனியைச் சுட்டது.. வதனி அம்மாவிடம் இருந்து இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காததால் சடுதியாகப் பதில் சொல்ல முடியாமல் நின்றாள்..

“எனக்கு தெரியுமடி அவனோட ஆத்தங்கரையில் படுத்திட்டீடு வாறியாடி”

வதனிக்கு நெஞ்சுக்கூடு அவிந்து ஆவியானது.

“அம்மா” பிளந்த வாய் மூடாமலே அம்மாவைப் பார்தாள்.

“வேறென்னடி.. இந்த மொக்குச் சிறுக்கிய ஏமாத்திட்டீடு, இந்தாவாறன் அந்தா வாறெனெண்டு நீ எங்க போறாயெண்டு எனக்குத்

தெரியுமடி” வதனிசமரசம் பேசினாள்..

“அம்மா.. முரளி நல்லவர்மா.. கலியாணம் முடிக்கிறம் எண்டு சொல்லிட்டார்..”

அன்னபூணி வதனியின் சமரசத்தில் பலன் இருக்குமாவென்று ஒரு நிமிசம் யோசித்தாள்.. ஐயம் மெலெழும்பக் கேட்டாள்.

“வயசு கூடினவனோட எப்படியடி கலியாணம்.. உனக்கு வாற பங்குனியோட இருவது வயது துவங்குது.. அவனுக்கு முப்பது முப்பத்தைஞ்சுக்கு மேலதான் இருக்கும்.. பதினைஞ்சு வருச வித்தியாசத்தில் என்னடி கலியாணம்”

வதனிக்கு சுறுக்கென்று தைத்தது.. இதுநாள் வரை வயசுபற்றி யோசிக்காதவள் போல விழித்தாள்.. வதனி.. அவள் நின்றுது நிற்க ‘மளுக்’ கென்று கண்ணில் நீர் கோர்த்தது.. வதனியால் அம்மாவோடு வார்த்தையாட முடியாமல் வீட்டுக்குள் போய்ப்படுத்தாள். அவளுக்கு ஆசிக்கிழவியின் வீட்டில் ஏற்பட்ட பயம். இன்னும் படபடப்பு நீங்காமலே நின்றாள்..

மனசு கிடந்து அரற்றியது.. “தீட்டுப்பட்ட கிணத்து தண்ணி மாதிரி ஆயிட்டேனோ? ஒத்த ஆளா தனிமையில் இருக்கிறபோது வேற மாதிரித் தெரியுதே.. ஐயோ”

அவள் மண்டைக்குள் ‘டப்பு டபுடர்’ என்று இடி இறங்கியது. தவித்தாள்.. கண்ணை மூடியபோது மனசுத் திரையில் தொட்டம் தொட்டமாய்க் காட்சிகள்..

எந்த இடத்தில் அவனோடு தவறினாள் என்பதை அவள் மனம் கண்க்கெடுக்க ஆரம்பிக்க.. அந்த நினைவுகளை காட்சியாக நெட்டுருச் செய்து கொண்டு கண்களை மூடிக் கிடந்தாள்.

ஆளில்லாத ஆசிக்கிழவியின் ஆற்றங்கரை வீட்டில் பச்சை வண்ணத்தில் கறுப்புக் கறுப்பாய் கத்தரிப்பூ போட்ட புதுச் சட்டையொன்றைப் பையில் இருந்து எடுத்து நீட்டினான் முரளி.. வதனியின் உசிர்கூட்டுக்குள்ளே குயில் கூவியது.

“நேற்று டவுனில் வாங்கினன்.. புடிச்சிருக்கா?”

அவளுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்தது.. சட்டென அதை வாங்கி விரித்து தன் உடம்போடு வைத்துப் பொருத்திப் பார்த்தாள்.. புதுச்சட்டையின் வாசம்.. முகர்ந்தாள்.. கிறங்கினாள்..

“இதென்ன கழுத்து இவ்வளவு டீப்பா?”

“ஏன்.. இது உமக்கு எடுப்பா இருக்கும்” சொல்லிக் கொண்டு அவன் அவளின் துருத்திக்கொண்டிருந்த முன் செழிப்பைப் பார்த்தான்.. அந்தப் பார்வையில் அவளை முழுவதுமாகக் குடித்துவிடும் விரகம்

இருந்தது..

இருவருக்குள்ளும் கள்ளம் புகுந்த மனசு என்பதால் அவர்கள் அனிச்சையாகவே குரலைத் தாழ்த்தினார்கள்.. தள்ளி நிற்பதால் கிசு கிசுத்துப் பேசுவது ஒருவருக்கொருவர் கேட்காது என்பதால்.. கிட்ட நின்றார்கள்.

அவள் அவன் கொடுத்த சட்டையை மடித்தபடியே அவனிடம் கேட்டாள்.. “இது எவ்ளோ?”

“அதேன்.. உமக்கு” பொய்யாய்க் கடுப்புக் காட்டினான்.

செல்போனில் தொடங்கி.. முரளி அவளுக்கு வாங்கிக்கொடுத்ததை மனம் ஒப்புவித்தது.. இரண்டு தடவை கண்டோஸ்.. தலையில் வைக்க வண்ணத்துப்பூச்சி சிலைட்.. ‘ஆர்டிஎஸ்’ கட்டிடத் திறப்பு விழாவுக்குப் போகும்போது இமிட்டேசன் தோடு, காப்பு.. இதையெல்லாம் தவிர எத்தனை தடவை ரீ-லோட் பண்ணியிருக்கிறார்.. மெச்சிக் கொண்டாள்..

முரளி வதனியின் போனுக்கு ஒவ்வொரு தடவை ‘சார்ஜ்’ பண்ணிக் கொடுக்கும் போதும் ப்ளூடீத்தில் அவளது சித்தத்தை சிலம்பாட்டும் அந்த மாதிரிப் படங்களையும் ஏற்றிக் கொடுத்து அவள் தேகத்தையும், மனதையும் துடாக்கித்தான் வைத்திருக்கிறான்.

இப்போதெல்லாம் வதனி அம்மாவுடன் கதைப்பதைக் குறைத்து விட்டாள்.. பக்கத்து வீட்டு ஜீவமலரக்காவின் சகவாசத்தையும் அவ்வளவாக விரும்புவதில்லை.. செல்போனில் கிறுக்குப் பிடித்தவன் போல கதைப்பதும் சினுங்குவதுமாக இருக்கிறாள்.

ஊர் உறங்குகின்ற சாமத்திலும்.. செல்போன்தான் காதுக்குள் அந்த போனில் உள்ள ஊத்தைப் படங்களைப் பார்ப்பதும் பசளை நோயில் தவிப்பதுமாக இருப்பவள்.. இப்போது அப்படிப் படங்களை கொஞ்சம் கூட பயிர்ப்பு இல்லாமல் முரளியோடு சேர்ந்திருந்து பார்க்கத் துணிந்த போதுதான்.. எல்லாம் எல்லை மீறிப் போனது..

ஒரு சின்னத்திரையில் சலனமாய்த் தெரிவதை முகம் உரசி மூச்சுப்பட நெருக்கத்தில் நின்று பார்க்கும் போது அவன் கைகள் அவன் மீது கட்டுப்பாடு ஏதுமில்லாமல் ஊர்ந்து.. ஊர்ந்து சேட்டைகள் விடும்.. அப்போதெல்லாம்.. செந்திலோடு தரப்பாளுக்குள் படுத்திருந்த அந்த இராத்திரியில் அவளது கைச்சேட்டை ஞாபகம் வருவதை வதனியால் தடுக்க முடியாதிருக்கும்.

இந்த முரளியை இந்தக் கணத்தில் இருந்து அந்நியனென்று தவிர்த்து விடலாமா?.. இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் யோசித்து தோற்றுப் போய் விடுகிறாள்.

சொக்கிப் போய்க்கிடக்கும் அவர்களின் தவறுகளையும்.. மீறுதல்களையும் எப்படிச் சொல்லுவது.. என்று காற்று இரைந்தபடி கிடந்தது..

“அடிச்சடிச்ச சொல்லுறனே.. தெரியலையா மகராசி.. அடங்காமத் திரியிறியேடி.. வந்தவன் நல்லவனா கொட்டவனா?.. யோசிக்க மாட்டியோடி தங்கம்..

அதேனடி வால் மட்டும் நாய வால் மாதிரி இப்பிடி வளைஞ்சு போய்க்கிடக்குது.. வயிறு திறந்த பொம்பிள துதானமாய் இருக்க வேணாமா?.. இப்பிடி முன்னப்பின்ன யோசிக்காம அவன் இழுப்புக்கு விழுகிறியே...!!

காற்று இரைந்து அவன் காதில் சொல்லும் எச்சரிப்பை அறியாது வதனி சோரம் போய்க்கிடந்தான்.

அந்த ஆள் அரவமற்ற தனிமையில் வதனியை அவன் சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவனுக்கு அவளை அனுபவித்து விட வேண்டுமென்ற தவிப்புத்தான் மேலோங்கிக் கிடக்கும்..

முரளி சட்டென அவளின் கையைப் பிடித்து நெஞ்சிலிட்டான்..

“இதென்னடி.. மஞ்சளில் குளித்த தங்கமா உன் தேகம்?..

அவள் முகத்தைக் கிட்ட நின்று பார்த்தான்.. அவள் கன்னத்துப் பூனை முடி.. இவனுக்குள் தாகத்தை விதைக்க அவளைக் கிட்ட இழுத்து அணைத்தான்..

அவனது இழுப்புக்கு இழுபடுவதாவது..? சரியில்லை.. மனம் குறுகுறுத்தது.. விலகி விடலாமா?.. இவனை விட்டு ஓடி விடலாமா?..

அது ஒரு கணம்தான்.. தன் இரண்டு கைகளினாலும் அவன் நெஞ்சில் கைவைத்து தள்ளிவிட்டான். தடுமாறிச் சாய்ந்தவனை விட்டு விலகி அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே ஓட எத்தனித்தவனை.. அவனது கடுங்குரல் நிறுதியது..” ஞ்சே.. வதனி நில்லும். நான் உம்ம விரும்புறன்.. உமக்கு விருப்பமில்லையென்டால்.. என்னட போனத்தந்திட்டு போம்.. பிரச்சினையில்ல”

அவன் கேட்பது சரிதான்.. தடுமாறினான்.. அவளிடமிருந்த அவனது செல்போனைக் கேட்கிறான்.. கொடுத்து விடலாமா?.. மனம் திடுதிப்பென ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் தவித்தது.. போனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டால்..?

அவளின் உடம்பு நடுங்கியது.. பத்துவிரலும் படபடவெனத் துடித்தது.. அவனது போனை அவனுக்கே கொடுக்க நீட்டிய போது.. அவன் எகத்தாளமாக சிரித்துக் கொண்டு எழுப்பி வந்தான்.

“போ.. திரும்பவும் ஒண்டுமில்லாத ஓட்டாண்டியாய்ப் போ..” அவன்

எச்சரிப்பு இடித்தது.. சரிதான்.. ஓட்டாண்டி தான்.. திரும்பவும்.. களையிழந்து.. வெறும் கனவுகளோடு மட்டும்.. ச்சீ.. நீட்டிய கையை மடக்கினான்.. அந்தப் போனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதாவது?

தோற்றுப்போனான்.. மௌனமாகவே முரளியின் அணைப்புக்குள் கசிந்தான்..

யாருக்கும் தெரியாமல் ஒரு ஆணின் மனசும்.. ஒரு பெண்ணின் மனசும் இடறி இடறி விழுந்து இப்படி உடம்பைத் தொட்டு ஐந்தோ பத்தோ நிமிடத்தில் எல்லாம் முடித்துவிட்டு எழும்புகிற போது..

இதனைக் காதல் என்று சொல்லி விடலாமா?..

வதனி நப்பாசையில் முரளியிடம் கேட்டான்..

“சத்தியமாய் என்னைக் கலியாணம் செய்வீயளோ?”

“ஞ்சே வதனி.. உம்மால் எனக்கு சுகம் கிடைக்கிற மாதிரித்தானே என்னால் உமக்கும்..”

“நீங்கள் ஆம்பிள்ளை.. நான்..? அவள் பேசும் உதடுகளைத் தன் உதடுகளால் தடுத்தான் முரளி..

அதற்குமேல் அவள் கதைக்கவில்லை.. மோகம் தலைக்கேறி மயங்கிக் கிடந்தார்கள்.. அப்..போ..து

“திறவடா கதவு” கதவு தடதடத்தது.. யாரோ காலால் கதவை உதைப்பது தெரிய.. இருவருக்கும் சடுதியாக சித்தம் குலைந்து காமம் வடிந்துபோய் பதறி எழும்பினார்கள்.. வதனிக்கு முள்ளந்தண்டு சில்லிட்டது.. ஐயோ.. ஐயோ.. பயத்தால் நடுங்கினான்.. அந்தக் கண நேரத்தில்.. மனம் உபதேசம் செய்தது.. முறை தவறி நடப்பதென்பது.. எவ்வளவு பிழை.. முதல் முறையாக நெஞ்சுக்குள் கடப்பாரையால் குத்துவது போலிருக்க ‘ஓ’ வென முகத்தைப் பொத்தி அழுதான்..

***

முடி உதிர்த்து போவது தலைக்குத் தெரியாது என்பது போலவே.. மனுசனுக்கு கெட்ட நேரமும் எப்போது? எதுக்கு? என்று தெரியாமலே வந்து சேர்ந்து விடுகிறது..

கூட்டத்தில் ஏதோ கதைத்தோமே.. அது சரியா?.. தவறா?.. ச்சே.. அதெல்லாம் முடிந்த கதை.. என்றபடிக்கு நல்லதம்பி தனக்குப் பின்னாலே தொடரும் விதியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் நடந்தான்.. அவன் எங்கே போகிறான்..? எங்கே படுக்கிறான்..? என்று யாரோ கண்ணில் எண்ணெய் விட்டுப் பார்ப்பார்கள் என்பது யாருக்கு தெரியவில்லை.

மனம் அவதிப்படும்போது சாய்வதற்கும்.. ஆறுதல் பெறுவதற்கும்

உறவென்று ஒரு தோளில்லாத சீவன்தான் நல்லதம்பி.. பதினைந்து வருசத்துக்கு முன்பு பெண்ணெடுத்து வாழுவதற்காக இந்த ஊருக்குள் வந்தவன்.. இப்போது அவனுக்கென்று யாருமில்லை.. ஒண்டிக்கட்டை.. இழந்துபோன குடும்பத்திற்காக கவலைப்பட்டது முடிந்து போன கதை.. இப்போது இருப்போருக்காக கவலைப்படுவதும், துக்கப்படுவதும்தான் அவனது வேலை என்பது போல வாயில் வந்ததையெல்லாம்தான் கதைத்துக் கொண்டு திரிகிறான்.

வயிற்றை நிரப்புவதற்காக யார் வீட்டு வயலிலும் இறங்கி வேலை செய்வான்.. நல்ல தம்பி இன்ன வேலை செய்கிறவன் என்று சொல்ல முடியாது.. அன்றாடத்துக்கு என்ன வேலை கிடைக்கின்றதோ.. அதைச் செய்துவிட்டு கறாறாக கூலியைப் பேசி வாங்கிக் கொள்வான்..

ஈசக்கரைக்கு வீட்டுத்திட்டம் வந்ததில் இருந்து நல்லதம்பி அங்குதான் தினக் கூலிக்கு வேலை செய்கிறான்.. கிழமையில் கணக்குப் பார்த்துக் கிடைக்கும் கூலியில் அங்கே சமைக்கும் ஐயாவிடம் சாப்பாட்டுக்கு கொடுத்தது போக மீதியை சந்தியில் சவரக் கடைச் சந்திரனிடம் பத்திர ஒப்பம் ஏதுமின்றிக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறான். நல்லதம்பியின் போக்கும் வாக்கும் சந்திரனுக்கு நன்றாகவே தெரியும் என்பதால் எந்தக் கபடும் களவும் இல்லாமல் பாதுகாத்து கணக்குச் சொல்லுவான்..

“எடே சந்திரா.. நான் கஸ்டப்பட்ட கூலிக்காசு.. கவனம்” காக கொடுக்கும் போதெல்லாம் அவன் சொல்லுவது சந்திரனுக்கு எச்சரிப்புத்தான்..

பகலில் வேலை செய்து.. சாயந்தரம் ஊர் சுற்றி இரவில் சாயுமிடம் வீட்டுத் திட்டத்தில் கட்டி முடிக்கப்படாத.. ஆனால் அவனுக்குத் தோதான வீடு ஒன்றுதான்.. தனக்கென்று இருக்கின்ற இரண்டு மூன்று சட்டைகளும் சாரமும் பத்து ரூபாய் சொப்பிங் பைக்குள் அடக்கம்..

ஞாயிற்றுக்கிழமை... சந்திரனின் சவரக்கடை பூட்டு என்பதால் வழமைபோலவே சந்திரனும் நல்லதம்பியும் ம்ப்புப் போட்டார்கள். அந்த ஊரில் புழங்கும் வடி சாரயத்தைத் தான் சத்தான சாராயமென்று வாங்கிக் குடிக்கிறார்கள்.. சந்திரன் குடிக்கும் சாராயத்தில் சத்து

இருந்ததோ இல்லையோ... அரைப்போத்தல் தனியாகக் குடித்தாலும் அசும்பாமல், நலுங்காமால் நடப்பான்.. நல்லதம்பிக்கு வாய்மட்டும்தான்.. சந்திரன் குடிக்கும் அளவுக்கு இவனும் குடித்துவிட்டால்.. எழும்பி நிற்க முடியாது.. இருந்த இடத்திலேயே எல்லாம் கதைப்பான்..

“அடேய்.. மானங்கெட்ட நாய்களா.. இயக்கத்தையே தட்டிக்

கேட்டவன் டா இந்த நல்லதம்பி.. சண்ட புடிச்ச நாடு புடிக்கிறத விட்டுப்போட்டு எலக்சன்ல காச வாங்கி சரித்திரத்தையே புரட்டிப் போட்டிகளாடா? வெண்டு கேட்டு இயக்கத்திட்டயே பனிஸ்மென்ட் வாங்கினவனடா இந்த நல்லதம்பி”

அவன் தண்ணியைப் போட்டு வெறியில் கதைக்கிறான் என்று பார்ப்பவர்கள் பலர்.. அவன் கதைப்பதின் பொருளை யோசிப்பவர் சிலர் என்ற கணக்கில் அன்றைக்கு முழுவதும் நல்லதம்பி அலட்டிக் கொண்டே திரிந்தானே..

பொழுது சாய.. படுப்பதற்காக வீட்டுத்திட்ட வீட்டுக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது நேரம் இரவு பத்துமணி.. வெகுநேரம்.. ஏதோவெல்லாம் வாயில் வந்ததையெல்லாம் சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

***

அத்தியாயம் || 06

மனம் செத்துப் போய் நடைபிணமாய் அலைகிறவனுக்கு.. உடம்புக்கு நேருகின்ற சாவு பெரிதில்லை.. இரத்தமும், சதைமுமாக ஒரு இத்துனாண்டு உசிரைக் கூட்டில் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு மனுசன் படுகிற பாடு பெரும்பாடு..! சிறு கல்லில் தடுக்கி விழுந்து உசிரை விடுகிறவனும் இருக்கிறான்.. மலையில் இருந்து கீழே விழுந்து உசிர் பிழைத்துக் கொள்கிறவனும் இருக்கிறான்.

எது எப்படியிருந்தாலும்.. ஒரு மனுசனின் உசிரை யாரும் வலிந்து சாகடித்தால்.. அது பாவம்.. கொடுமை..

“நல்லதம்பி.. செத்துக் கிடக்கானாம்..”

மட்டை வேலியில் நின்று கொண்டு ஜீவமலரக்கா அன்னபூரணியிடம் சொல்லுவது வீட்டுக்குள் படுத்துக்கிடந்த வதனிக்கு கேட்டது.. பதறிக் கொண்டு எழும்பி உட்கார்ந்தாள்.. அவளுக்கு நெஞ்சுக்குள் பந்து போல ஒன்று திரண்டு அடைப்பது போலிருக்க.. குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.. வயிற்றைப் புரட்டி வாந்தி வர.. வெளியே ஓடி வந்து சத்தியெடுத்தாள்.. அவள் சத்தியெடுப்பதை அன்னபூரணியும் ஜீவமலரக்காவும் பார்தார்கள்..

அன்னபூரணி நெற்றியைச் சுருக்கினாள்..

“ராத்திரி சாப்பிடாமல் வெறும் வயித்தோட படுத்தா.. அதான் போல.. வயித்தப் புரட்டிச் சத்தி..” வேறொன்றம் சடுதியாக புத்திக்கு எட்டாததால்..

“அக்கா.. வாங்கக்கா.. நல்லதம்பி செத்துக்

கிடக்கானாம்.. ஊருஞ்சனமும்.. போய்ப் பாக்குது..”

அன்னபூரணியும் நின்றது நிற்க சட்டுப்புட்டென்று வெளிக்கிட்டாள்..

சனம் அங்கு கூடிய போது காலை ஒன்பது மணி.. பிரேதம் கிடந்த வீட்டுக்குள் யாரும் போகத் துணிகிறார்கள் இல்லை. உள்ளே போய் வந்த இரண்டு மூன்று ஆம்பிளைகளின் முகங்களும் பேயறைந்தது போலிருந்தன.

என்னதான் நெஞ்சைப் பிசைகிற மாதிரியான சாவுகளை இந்தச் சனம் அதிகம் பார்த்திருந்தாலும்.. இத்தனை நாளைக்குப் பிறகு சொந்த ஊரில் இப்படியொரு பாதகம் நடந்திருக்கிறதேயென்று கலங்காத ஆள் கிடையாது..

நேற்றவரை.. வாயில் வந்தபடி கதைத்துக் கொண்டு இந்த ஊரெல்லாம் திரிந்த நல்லதம்பி இப்படி அநாமதேயமாக செத்துக்கிடக்கிறான்.. என்பது எல்லார் வாயிலேயும் பல்வேறு கதைகளை உற்பவித்துக் கொண்டிருக்க.. அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் அமைதி காத்துக் கிடந்தது..

சங்கரப்பிள்ளை பிரேதத்தைப் பார்த்து விட்டு தோளில் கிடந்த துவாயால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது.. ஏரம்பு கேட்டான்..

“என்னய்யா..”

“ஒரு அப்புராணியக் கொண்டிருக்கான்கள்.. தல நகங்கிக் கிடக்குது..” அவர் சொல்ல..

‘ஐயோ’ வென்று வாயைத் திறந்து மனசுக்குள் என்னவெல்லாமோ நினைக்குது சனம்.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று சங்கரப்பிள்ளை யோசித்து.. தீர்மானித்தார்..

ஆமிக்கேம்புக்குத்தான் முதல் செய்தி போனது. திடுதிப்பென்று மகேந்திரா ஜீப்பில் டப்பு டப் பென்று வந்திறங்கிய ஆமிக்காரர்களில் பெரியவனும் இருந்தான். ஜீப் வந்து நின்றதும் மாசிவம்தான் முன்னுக்கு போய் விபரம் சொன்னான்.. ஆமிக்காரரும் உள்ளே போய்ப் பிரேதத்தைப் பார்த்துவிட்டு வாயைப் பிதுக்கிக் கொண்டுதான் வெளியே வந்தார்கள்.

என்ன ஏதென்றாலும் ஏரியாக் கிராம சேவகருக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று சங்கரப்பிள்ளை அந்த ஏற்பாட்டையும் செய்தார்.

கிராம சேவையாளர் பதின்மூன்று மைலுக்கப்பால் இருந்துதான் வர வேண்டும்.. மனுசன் பதினொரு மணிக்குத்தான் வந்து சேர்ந்தார்..

அவரும் பிரேதத்தைப் பார்த்து விக்கித்துப் போய்விட்டார்.

நல்லதம்பி வெறும் நிலத்தில் பரிதாபமாய்ச் செத்திருக்கிறான். அவன் பக்கத்தில் அத்திவாரத்துக்குப் பயன்படுத்தும் காட்டுக்கல் சொத சொதவென்று இரத்தத்தோடு கிடந்தது.. கல்லை பலமாகத் தூக்கி அவன் முகத்தைக் குறிவைத்துப் போட்டுக் கொன்றிருக்கிறார்கள்.

முதல் நாள் இரவு நன்றாக மப்படித்துவிட்டு வெறியில் கிடந்தவனை யாரோ திட்டத்தோடு கொன்றிக்கிறார்கள் என்பதைவிட அங்கு வேறு ஒன்றும் புரிவதற்கில்லையே.. என்று எல்லோரும் கையைப் பிசைகிறார்கள்.

கிராம சேவகர்.. யாரிடமோ சொல்லிவிட்டு ஒரு பழைய வேட்டி வாங்கி பிரேதத்தை மூடினார்..

“ஆரும் கிட்டப் போகாதீங்கப்பா.. பிறகு கோட்டுக்கு இழுபட வேண்டிவரும்.. பொலிக வந்து பாக்கட்டும்”

அவர் சொல்ல.. சங்கரப்பிள்ளை உட்பட எல்லாருக்கும்தான் பயம் வந்து ஓட்டிக்கொண்டது.. யாரும் அந்த வீட்டுக்குள் போகவில்லை யென்றாலும் வெளியில் மரநிழல்களில் உட்கார்ந்தார்கள்..

கிளிநொச்சியில் இருந்துதான்.. பொலிஸ் வர வேண்டியிருந்தது.. அவர்கள் வந்து சேர்ந்தபோது நண்பகல் ஒரு மணியாகியிருந்தது..

‘கொலை’ யென்றால் பொலிஸ் பல கோணங்களிலேயும் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகும் என்பது சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தெரிந்ததால் அவர் இதற்குள் தலைகாட்டாமல் விலகியிருப்பது நல்லது என்று யோசித்தார்..

மரண விசாரணை, போஸ்மார்டம்.. செய்ய வேண்டுமாதலால் பொலிஸ் வாகனம் தருவிக்கப்பட்டு நல்லதம்பியின் பிரேதத்தை கிளிநொச்சிக்கு கொண்டு சென்றார்கள்.. சனம் கலைந்தது என்றாலும்.. ஈச்சக்கரை நிம்மதியைத் தொலைத்திருந்தது..

“யார் பார்த்தது..?” என்ற கேள்வியில் இருந்து இன்ஸ்பெக்டர் விசாரணையை ஆரம்பித்தார்.

வீட்டுத்திட்டத்தில் வேலை செய்கிறவர்களிடம் தான் முதல் விசாரணை நடந்தது..

“காலம் எட்டுமணியாகியும் வேலைக்கு வராதவனை எழுப்பப் போனெய்யா.. செத்துக் கிடந்தான்..”

“வழமையா காலம் ஏழு மணிக்கெல்லாம் சைட்ல நிக்கிறவன் சேர்.. இன்டைக்கு வரல்ல. அதான் ஆள் அனுப்பிப் பார்த்தன்” வேலை மேற்பார்வையாளர் முரளி பொறுப்பாக பதில் சொன்னான். மற்றவர்கள் தமக்கொன்றும் தெரியாதென்று கையை விரித்தார்கள்..

இங்கு நல்லதம்பி யாருடனும் தகராறு செய்ததாகக் கூட தகவல் கிடைக்கவில்லை..

பொலிஸ்.. நல்லதம்பி கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்த இடத்தில் தடயங்களைத் தேடியது..

கொலை ஆயுதமாகத் தெரிந்த அத்திவாரக் கருங்கல்லில் விரல் அடையாளத்தைத் தேடியபோது பொலிசுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.. கையுறை போட்டுக் கச்சிதமாய்க் கையாண்டிருக்கிறான்.. கொலைகாரன்..

அந்த வீட்டுக்குள் நடமாடிய கால்தடங்களைப் பார்க்கலாமென்றால்.. விடிய நல்லதம்பியை எழுப்ப வந்தவன்.. பிரேதத்தைப் பார்க்க வந்தவர்கள் என்று ஏகப்பட்ட கால்தடங்கள்.. இன்ஸ் பெக்டர் நெற்றியைச் சுருக்கினார்.

‘கையுறை அணிந்து.. கொலைகாரன் காத்திருந்து நல்லதம்பியைக் கொன்றான் என்றால் இதற்கு வேறு பிரத்தியேகக் காரணம்தான் இருக்கின்றது. அது ஏதென்று கண்டு பிடிக்க வேண்டும்..’ பொலிஸ் விசாரணையின் கோணத்தை மாற்றியது.

சவரக்கடைச் சந்திரன்..

கொலை செய்யப்பட்ட நல்லதம்பியின் நண்பன்.. சந்திரன்தான். நல்லதம்பி கடைசியாக சந்திரனோடுதான் இருந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்...

செய்திகேட்டு ஓடிவந்தவர்களில்.. ஒருவனாக நின்று நட்புக்காக கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்த சந்திரனைப்பிடித்து விசாரித்தார்கள்.. அவன் நல்லதம்பியின் நற்குணங்களையெல்லாம் சொன்னான்.. அழுதான்.. அவன் தகவல் சொல்லும்போது.. நல்லதம்பி சம்பாதிக்கும் பணத்தையெல்லாம் அவன் தன்னிடம்தான் அவன் கொடுத்து வைத்திருப்பதாகவும் சொல்ல.. பொலிஸ் அந்த இடத்தில் புருவத்தை உயர்த்தி சந்திரனை சந்தேகத்தோடு பார்த்தது.. கிடைத்தது துரும்பு என்று நினைத்தார்களோ என்னவோ தடபுடவென்று அவனை ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்.. அதில் நின்றவர்கள் சந்திரனைக் கொலையாளி போலவே பார்த்தார்கள்..

“அடப்பாவி.. சேர்ந்து குடிச்சுக் கும்மாளம் போட்டதுமில்லாம்.. அவனிட காசுக்கு ஆசப்பட்டுக் கொண்டுட்டானா..?”

கிளிநொச்சி பொலிஸ் நிலையத்தில் சந்திரன் வகையாகக் கவனிக்கப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள்.. சந்திரன் தவணை முறையில் நல்லதம்பியைப் பற்றி ஏதோவெல்லாம் சொல்ல.. அந்த ஏதோவெல்லாமிற்கும் கொடுக்கு முளைக்க ஆரம்பித்தது..

சந்திரன்.. இன்னும் மறியலில்தான் இருந்தான். அவனுக்கு ஒவ்வொரு கணம்பொழுதும் நமைச்சலாகத்தான் இருந்தது.. கிட்டத்தட்டக் கிறுக்குப் பிடித்தவன் போலானான்..

நாட்கள் சந்தேகத்தோடு தடுமாறி.. நல்லதம்பியின் கொலை மர்மம் விலகாமலிருந்தது.. நல்லதம்பியின் பிரேதத்தை ஈச்சக்கரையில் இருந்து யாரும் முன் வராததால் மார்ச்சுவரியில் இருந்து கிளிநொச்சி பொதுமயானத்தில் நாலாம் பேருக்குத் தெரியாமல் அடக்கம் செய்து விட்டார்கள்...

கொலைச் சந்தேகம் மாசிவத்தின் மீது திரும்பியது.. மாசிவத்திற்கும்.. நல்லதம்பிக்குமிடையில் அடிக்கடி அக்கப்போரும் வாக்குவாதமும் பொது இடங்களில் ஏற்பட்டிருந்ததாகச் சந்திரன் சொன்னவுடன்.. பொலிஸ் அது பற்றி ஆராய்ந்தது.. உண்மைதான்.. ஆனால்.. மாசிவம் இந்தக் கொலையைத் தனியாகச் செய்திருப்பானா?.. மாசிவம் யார்?.. எப்படி?.. என்ற ஆராய்ச்சியில்.. ஆமிக்காரரும் சந்தேக வட்டத்திற்குள் வந்தார்கள்.. பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜயசிங்க.. நெற்றியைத் தேய்த்து.. உதட்டைப் பிதுக்கினார்..

ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு கிளிநொச்சிநீதி மன்றத்தில் வைத்து குற்றத்திற்கு ஆதாரமில்லையென்று சவரக்கடைச் சந்திரனை விடுதலை செய்தார்கள்..

நல்லதம்பியின் கதை இப்படி முடிந்திருந்தாலும் பொலிஸ் இன்பெக்டர் ஜயசிங்கவின் புத்தியில் யாரோ ஒரு குற்றவாளி புதிருக்குள் இருந்து தட்டுப்பட மறுப்பது கவலையாகவே இருந்தது.. அவருக்கு.. கொலையாளி.. கையுறை அணிந்து..! கொலையாளி.. கையுறை.. கொலை.. கையுறை என்ற விதமாகவே மனம் சுற்றிச் சுற்றி ஒரு புள்ளியில் நின்று நகர மறுத்தது.

முரளிக்கும் பிடரி வியர்த்தது.. பொலிஸ்காரனின் விசாரணை விபூகத்தில் எங்கே தனது பெயரும் அடிபட்டு விடுமோ வென்று ஏகத்துக்குப் பயந்து போன முரளி ரொம்பவும் அவதானமாக நடந்து கொண்டான்.

சவரக்கடை சந்திரனையும் குற்றம் நிசூபிக்கப்படாமல் விடுதலை செய்து விட்டார்கள் என்றவுடன் அவனது நெஞ்சு இடி கொஞ்சம் கூடியிருந்தது.. அடுத்த நாளை. வீட்டிலிருந்து அழைப்பு வந்ததாகச் சொல்லி விட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டான் முரளி..

வவுனியா டவுனில் இறங்கினான்.. ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து நல்லிக்குப் போனான்.. அவனுக்கு வேண்டிய மட்டும் குடிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புத்தான் நெஞ்சுமுட்ட இருந்தது. அவனுக்கு

மதுப்பழக்கம் இருந்தாலும். இரவில் மட்டும் தான் குடிப்பான். ஆனால் இன்று பகலிலும் குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது..

பிடிவாதமாய் முட்டாள்தனத்தை நோக்கி முன்னேறியிருக்கிறோமேயென்று அவன் மனம் கொதித்தது.. ஊரில் உள்ள பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுக்குத் துரோகம் செய்ததின் விளைவுதானோ..? இது.. அவன் மனசாட்சியில் துடு பரவ.. யோசித்தான்.

ஏ. எல் படித்துவிட்டு அரசாங்க வேலை எதுவும் கிடைக்காததற்கு போட்ட சட்டை மடிப்புக் கசங்காமல் இருக்க கொம்பனிகளில் ஏதாவது கணக்கு எழுதுகிற.. அல்லது மேற்பார்வை செய்கிற வேலை கிடைக்காதாவென்று ஏறி இறங்கியபோதுதான் இந்த கட்டிட ஒப்பந்தகாரர் தயவு கிடைத்தது..

அவர் முரளியிடம் கணக்கு வழக்குப் பார்ப்பதுடன், கண்டிப்பாக ஆட்களை வைத்து வேலை வாங்கும் தகுதியை மட்டும் தான் எதிர்பார்த்தார். அது அவனிடம் இருந்தது. ஒன்றிரண்டு இடங்களில் வேலைக்கு விட்டுப் பார்த்தார். பெடியன் நேர்மையாக நடக்கிறான் என்றபடியால் ஈச்சக்கரைக்கும் வேலைக்கு அனுப்பிருந்தார்..

முரளி வேலைக்கு போகிற இடங்களில் வலிந்து ஏதாவது பொம்பிளைப் பிரச்சினையில் அவனது பெயர் அடிபடிவதுண்டுதான்.. ஆனால் இந்த ஊரில் வதனியின் நெருக்கம் கிடைத்தது.. பெரிய அதிஸ்டம் போல்தான் இருந்தது. அது.. இப்படி.. ஆகுமென்று அவன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை..

“ச்சீ.. ஆசைக்கு ஒரு தடவை தொட்டுவிட்டு விலகியிருக்கலாம்” இப்போதும் அவனது நியாயம் தாறு மாறாகத்தான் இருந்தது..

கண்ணாடிக் கிளாசில் இன்னுமொருதடவை சாராயத்தை ஊற்றி.. மெதுவாக உதட்டில் பொருத்தி உறிஞ்சினான்.. ஒரு சாதியாக எரிந்து கொண்டு தொண்டையை விட்டுக் கீழறங்கியது.. ‘மடக்’ முகத்தை சப்பையாக்கி நிமிர்த்தினான். சிகரட் ஒன்றையெடுத்துப் பற்றவைத்தான்.. புகையை இழுத்து காற்றுப்பையை நிரப்பி.. மெதுவாக.. மூக்காலும் வாயாலும்.. மாறி மாறி வெளிவிட்டு அந்தப் புகையையே பார்த்தபடி யோசித்தான்.

வதனியோடு ஆசிக்கிழவியின் வீட்டுக்குள்.. இருந்தபோது.. திடீரென்றுபடபடவென்று கதவை அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வந்தவனைப் பார்த்தான்.. நல்லதம்பி.. தனக்குக் கீழே வீட்டுத்தளத்தில் வேலை செய்யும் கூலிக்காரன்.. முரளிக்கு மூக்கு வியர்த்தது.. அவசரமாய் வதனியை அணைப்பிலிருந்து விடுவித்தான்..

வதனிக்கு குப்பென வியர்க்க.. விழிபுதுங்கியது.. அவசரமாக ஆடையை சரி செய்தபடியே எழும்பி வெளியே ஓடினான்..

வதனி இப்போது தன் பக்கத்தில் இல்லையென்ற தைரியத்தில் நல்லதம்பியை எதிர் கொண்டான் முரளி.. கூலிக்காரன்தானே சமாளிக்கலாம் என்று நினைத்தவனுக்கு நல்லதம்பி எடுத்த எடுப்பில் தடித்த வார்த்தையில் கதைத்தான்..

“டேய்.. வந்தான் வரத்தான் நீ.. எங்க ஊர்ப்பொம்பிளையோட.. உனக்கென்னடா..”

முரளிக்கு சடுதியாக பதில் பேச வரவில்லை.. நல்லதம்பியின் முகம் சிவந்தது..

“சொல்லுடா.. பொன்ன பு... மனே ஊர்ப்பொம்பிளையோட.. உனக்கென்னடா இந்த வேல..”

முரளிக்கு ஆம்பிளைத் திமிர் எட்டிப் பார்த்தது..

“அதக்கேக்க.. நீ யாருடா.. அலுவலப் பாத்துக்கிண்டு போ” நல்லதம்பிக்கு கோபம் உச்சியில் அறைந்தது.. ஓடிப்போய்ப் பாய்ந்து முரளியின் சட்டையைப் பிடித்தான்.

“நான் யாரெண்டு கேட்கிறியா பு... மனே துலைச்சிடுவன்” முரளி பயந்தான்.. சட்டைக்கழுத்தில் இருந்த நல்லதம்பியின் பிடியை வாராக விலக்கினான்..

“நான்.. நான்.. அவதான் வந்தான்.. விட்றா சேட்ட”

முரளிக்கு கூலிக்காரன் ஒருவன் இப்படித்தன் சட்டையைப் பிடித்தது தேகத்தில் மசிக்கொட்டி ஊர்வது போல இருக்க குறுகினான்.

ஆனால்.. நல்லதம்பி அது எதையும் யோசிக்கவில்லை. முரளியைப் பலமாகக் கீழே தள்ளிவிட்டு அவன் மேலேறி முகத்தைக் குறிவைத்துக் குத்தினான்.. ஒன்று.. மறுதடவையும் குத்தினான்.. முரளிக்கு பொன் மூக்குடைந்து இரத்தம் குபுக்கென்றது.. நல்லதம்பி இரத்தத்தைப் பார்த்தவுடன் அவனை விட்டு எழும்பினான்.

“கொன்னுடுவன்.. நக்க வந்த இடத்தில பொம்பள கேக்குதாடா..” முரளியை எச்சரித்துவிட்டு வேகமாக வெளியே நடந்தான் நல்லதம்பி..

முரளியின் மண்டைக்குள் ஓடிய நினைப்பு போதையைக் கலைப்பது போலிருந்தது.. சிப்பந்தியைக் கூப்பிட்டு இன்னமொரு கிளாஸ் ஊற்றச் சொன்னான்..

முரளிக்கு மத மதவென்று ஒரு சுழிப்பு.. நல்லதம்பி மூஞ்சியில் குத்தியது நினைப்புக்கு வர.. வாய் புளித்தவன் வாயை இறுக்கப் பொத்துவது போல் பொத்தி.. ப் புலம்பினான் வவுனியா டவுண் சாலையில் இருந்து வீசிய காற்று ஈரலிப்பாய் அவன் முகத்தைத் தடவ..

போதை இன்னும் ஏறியது..

“கீழே தள்ளிவிட்டு தன் மேல் ஏறி இருந்து அடித்து இரத்தம் பார்த்துவிட்டுப் போகிறானே.. இவனை என்ன செய்வது? இவனை என்ன செய்வது?..”

“ஊர்முழுக்கப் பறையடிச்சு.. மானத்தக் கப்பலேத்திவிட்டால் பிறகு என்ன நடக்குமோ?”

“அடவாடித்தனமாகப் பிடித்து வதனியைக் கலியாணம் செய்து வைத்துவிட்டால்.. ஊரில் பொண்டாட்டி புள்ளகளுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது..?”

“ச்ச.. தவறுக்கு தவறுதான் ஆயுதமா?”

“நல்லதம்பியின் வாயை அடைக்க என்ன வழி?”

முரளியின் மண்டைக்குள் கிரகரண மாற்றம் நடக்க நித்திரை இல்லாமல்.. பசியில்லாமல்.. வேலையில் கவனமில்லாமல்.. ஒரு சொடக்கி போலத் தெரிந்தான்.

அவன் மனம் முழுவதும் விகாரம் பற்றியெரிந்தது..

முரளி தன் அறைக்கு வந்து வெகுநேரம் நிம்மதியிழந்து உலவினான்.. சர்க்கஸ் கூண்டக்குள் சிங்கம் உலாவுவது போல ஓயாமல் தன் அறைக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தவனுக்கு.. தூரத்தில் நல்லதம்பி படுக்கும் அறைக்குள் வெளிச்சம் மினுக்குவது தெரிந்தது..

அந்த நினைப்பு கசக்க நெற்றி வியர்த்தது.. முரளிக்கு வாந்தி வருவது போலிருந்தது.. மெதுவாக எழும்பினான்.. அவன் தடுமாறுவது கண்டு சிப்பந்திப் பெடியன் கிட்டவந்தான்.. அவன் எழுதிக்கொடுத்த சிலிப்பைக் கையில் வாங்கி கவுண்டரில் காசைக் கொடுத்த விட்டு நடந்தான். கால் தடுமாறி.. சுவரோடு சாய்ந்தான்.

கண்ணைச் சுருக்கினான்.. இமைகள் பாரமாயிருந்தது.. நாக்குத் தடித்துக் குட்டையாய்ப்போனது.. ஆசுவாசத்திற்காக மூச்செடுத்தவன்.

“ஏ..வ்..” கரகரத்த சத்தத்தோடு அவ்விடத்திலேயே சத்தி எடுத்தான்.. மற்றவர்கள் அவனை அசிங்கமாகப் பார்ப்பது தெரிய.. கீழே சரிந்தான்..

***

வெள்ளைத் திரை கட்டியது போல பூமியை மூடி நின்ற பனி மூட்டத்திலே.. வரப்பிலே நடந்த ஏரம்புக்கு வாய்க்கால் கரையில் மொசுமொசுத்து சிவீரென்று வளர்ந்திருந்த வடலிப் பற்றைக்குள் அசுவசுப்பு தெரிய ஓடிப்போய்ப் பார்த்தான்..

அபூர்வமாக.. காணக்கிடைக்காத கௌதாரி கண்ணில் பட்டது.. இருட்டுக்குள் ஒளி வீசும் குண்டு பல்புகள் போல இருந்த கௌதாரி முட்டைகளைப் பார்த்தபடி.. நோட்டம் விட்டான் ஏரம்பு. காச் மூச் சென்று கிணுகிணுத்த படி கூட்டுக்குள் இருந்த கௌதாரியைப் பிடிக்க கை பரபரத்தது.. பொத்தினாற் போல தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து விசுக்கென்று வீசிடபுக்கென்று முட்டையுடையாமலே கௌதாரியைப் பொத்தினான் ஏரம்பு..

துண்டை மடித்து முட்டைகளை எடுத்து அதனுள் பக்குவமாக அடுக்கி சிறு முடிச்சுப் போட்டு வைத்தான். வடலி மட்டை கிழித்து நாரெடுத்து கௌதாரியைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு நடந்தவனுக்கு யோசனை.

அவனுக்குப் போன ஞாயிற்றுக்கிழமை சங்கரப்பிள்ளை ஐயா வீட்டில் சாப்பிட்ட மரை வத்தல் குழம்பு ஞாபகம் வந்தது.. அன்றைக்கு நடைவெளியில் மழைக்கு முளைத்திருந்த நெருஞ்சிகளை வெட்டியெறிந்து பாதையை சரி செய்து கொண்டு வந்த ஏரம்புவுக்கு தோப்பு வீட்டுக் குசினியில் இருந்து மரை வத்தல் குழம்பு வாசனை மூக்கில் பட நிமிர்ந்து பார்த்தான்..

ரஞ்சினிதான் வக்கனையாகச் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.. மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்காக சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்கு கிளம்பியவனை நின்று சாப்பிடும்படி சங்கரப்பிள்ளை சொன்னதை மறுக்க முடியாமல் சாப்பிடக் குந்தினான்.. சமையலின் கைப்பக்குவம் அசத்தியது.. இன்னொரு தடவையெனக் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டான்..

கண்ட இடத்திலும்.. கடைச் சோறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கரப்பிள்ளைக்கும், இயலாத தங்கச்சியின் சமாளிப்புச் சமையலைச் சாப்பிட்டுப் பழகிய ஏரம்புவுக்கும் ரஞ்சினியின் சமையல் நன்றாகப் பிடித்திருந்தது..

இப்போது.. வீட்டுக்கு கொண்டு போய் இந்தக் கௌதாரியை தங்கச்சியிடம் கொடுத்து குழம்பு வைப்பதா? வாய்க்கு ருசியாக சமைக்கத்தெரிந்த ரஞ்சினியிடம் கொடுத்து சமைக்கச் சொல்லுவதா?.. நடந்தவனுக்கு இரண்டாம் யோசனைக்குத்தான் வாக்கு விழுந்தது..

“கீச்.. கீச்.. ஜயோ.. கொன்னுடாதடா ஏரம்பு.. முட்டைய

வேண்ணா எடுத்துக்கோ.. என்னய விட்டுரு என்னய விட்டுரு” என்று கத்திக் கொண்டே வந்த கௌதாரியை..

“உன்ன தின்னுட்டுத்தான் அடுத்த வேலை” என்று அதட்டிக் கொண்டே ஏரம்பு வந்து சேர்ந்தான்.

“அட.. எங்கிட்டுப் புடிச்ச வாறீக..” மைக் கண்ணை அகலத்திறந்து கேட்டவளிடம்.. தெனாவெட்டாய் நீட்டினான் ஏரம்பு..

“வேணுமா.. இந்தா”

அவள் அவனின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே கௌதாரியை வாங்கினாள்.. அவனின் பார்வையின் வீச்சம் பொறுக்காமல் ஏரம்பு கேட்டான்

“ஐயா வெங்க..”

“கிணத்தடியில் முழுகறாரு”

“சரி.. நான் வாறன்..”

“ம்” அவன் அவளோடு தனியாக நிற்பதில் ஏற்பட்ட சங்கோஜத்தில்.. நிற்காமல் நடந்தான்..

“போறீகளோ.. என்டாலும் மீச வெடப்பு.. மனசில இல்லயோ?” அவள் நக்கலாகக் குத்துவது ஏரம்புவுக்குப் புரிந்தது..

அவன் மடமடத்து முறுக்கிவிட்ட மீசையைத் தடவிக் கொண்டான்.

கொஞ்ச நாளாக ரஞ்சினி இப்படித்தான்..

இவன் அவள் மேல் வைத்திருந்த அனுதாபத்தைத் தாண்டி.. அவள் இவளோடு சினேகமாகப் பேசி சிரிக்க நினைக்கிறாள்.. என்றாலும் எதுவும் ஐயா பார்வையில் விக்கினமாகத் தெரிந்து விடக்கூடாது. என்று பயந்தான் ஏரம்பு..

அவன் வளவைத் தாண்டி நடந்தான்..

“எங்கிட்டும் போயிறாதீக.. மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு வந்திருங்க..”

அவள் தூரத்தில் நின்று சொன்னது.. ஏகாந்தக் குயில் ஒன்று கூவியழைப்பது போலிருக்க.. ஏரம்பு சிரித்துக் கொண்டான். இப்போது இவ்விடத்தைவிட்டுப் போவதா.. நிற்பதா?.. அவனுக்குள் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்திருந்த தாழ்வு மனப்பான்மை.. அவனை நடக்க வைத்தது..

***

அத்தியாயம் | 07

அன்னபூரணி மோட்டு வளையைப் பாத்தபடி வெகுநேரம் உட்காந்திருந்தாள்.. கண்ணீர் வழிந்த தடம் மாறாமல் காய்ந்திருந்தது..

இடி விழுந்த வீட்டிலேயே தீயும் பிடித்த மாதிரி.. முதல் எரிவது.. பிறகு கருகுவது என்று மாறி மாறித் துன்பத்தை உள்வாங்கி வியாகுலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

இவள்.. வதனி இரண்டு கிழமை தீட்டுத் தள்ளிப் போனதை சொன்னபோது.. “பொம்பிளைக்கு சில நேரத்தில முன்னப்பின்ன இருக்காதா என்ன? கோளாறு அடைச்சுக்கிண்டு நீக்குமடி சில குமருகளுக்கு..” என்று வாளாதிருந்த அன்னபூரணிக்கு இப்போது வதனியின் மசக்கையும்.. சத்தியும் என்று குறண்டிப் படுக்கிறாளே.. என்று தலையைப் பிய்த்தாள்.. திண்டது கொஞ்சம் வந்தது அம்பாரம் என்று நொம்பலப்பட்டு மண்ணில் போய் இருக்கிறாளே..! என்ன ஏது என்று பார்த்தவளுக்கு ‘நக்’ கென்று பாறையில் தலை மோதியது போல எல்லாம் பொடிப்பொடியாய் நொறுங்கியது..

இரண்டு மூன்று நாளாய் அன்னம் தண்ணீர் இறங்காமல் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் அன்னபூரணி..

“ஐயோ.. என் புத்தி எங்க போச்சு.. என் புத்தியெங்க போச்சு”

என்று நித்திரையும்ல்லாமல் யோசித்தாள்.

“அடப்பாவி மகளே.. கைப்புடிச்ச மாப்பிள்ள தடுப்புல இருக்கானே.. அவன் வந்து கேட்டா நான் என்னத்தச் சொல்லுவன்.. அடிப்பாதகத்திகளா.. என்னச் செயிலுக்கு அனுப்பிட்டு அத்தானும் புள்ளயும் ஆட்டமாடி போட்டிங்க.. எண்டு தாறுமாறாக் கேட்பானே ஐயோ.. நான் என்னடி செய்வன்.. அதுக்கிடையில இந்த உசிர மாய்ச்சிர மாட்டனா?” என்று முன்னிரவிலும்.

“மேனி மினுக்கிக்கிண்டு அங்கபோறன் இங்க போறனெண்டு வயித்த நிரப்பிக்கிண்டு வந்து நிக்கிறியே.. அந்த சண்டாளன் சங்காத்தியம் வேணாமெண்டு தலையால அடிச்சேனே.. கேட்டியாடி கூறு கெட்டவளே” என்று பின்னிரவிலும் அழுது கிடந்தவன்.. விடியும் வரை காத்திருந்து எழும்பி நடந்தான்..

கண் விழித்து அழுது முகம் வீங்கிக் கிடக்க.. நாலுபேர் பார்ப்பதற்கு முன்பே விடிகாலையில்.. சீலையால் முக்காடு போட்டுக்கொண்டு நடக்கிறான் அன்னபூரணி வீட்டுத்திட்டத்திற்கு.. முரளி என்கிற சண்டாளனைத் தேடி..

பாவம்.. முரளி ஈச்சக்கரையை விட்டு வெளியேறி ஐந்து நாளாகி விட்டது என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. வேறு வழியில்லை.. ஊரை விட்டு ஓடிப் போனவனை.. எங்கே தேடுவது..? பேசாமல்.. நாலாம் பேருக்குத் தெரிந்து விடாமல்.. கறையைக் கழுவி.. காலத்தைக் கடத்தி வருகிறவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டு.. செத்துத் தொலைய வேண்டியதுதான்..

இப்போது.. வதனியின் வயிற்றில் வளருவதைக் கரைக்க நெருப்புத்தண்ணி தேடினாள் அன்னபூரணி.. அவளோடு பக்கத்து வீட்டு ஜீவமலரக் காவும் பச்சாத்தாப்பப்பட்டு “நான் சொன்னேனே.. கேட்டாயா?” முட்டாள் பெண்ணே..” என்று அவளும் அவள் பங்குக்குத் திட்டி விட்டு.. கூட்டுச் சேர்ந்தான்.. வதனி வயிற்று சின்னஞ்சிறு உயிர் முளையைக் கருவறுக்க..

ஜீவமலரக்கா கிளிநொச்சி டவுணுக்குப் போய் வினாகிரியும், பிரண்டையும், அன்னாசியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.. ஊரில் யாரிடமாவது பொருள் வாங்கினால்.. அது வேறு கதையாகிப் போய்விடும் என்று அச்சவுணர்வுதான் மேலோங்கி நின்றது.

பால் முறியாத பச்சைப் பப்பாசிக் காயுமாக எல்லாம் சேர்த்து வினாகிரியில் மூன்று நாள் ஊறவைத்து வதனிக்கு குடிக்கக் கொடுத்தார்கள்..

வாய் அவிந்து போகுமேயென்று பயந்தவளின் வாயைத் திறந்து உள் நாக்கில் படாதவாறு ஜீவமலரக்கா பவுத்திரமாக மருந்தை ஊற்ற

வதனி துடித்தாள்.. கரைந்து வெளியேறும் கருமத்துக்காக காத்திருந்தார்கள். அன்னபூரணியும் ஜீவமலரக்காவும்..

இரண்டாம் நாள்.. வதனிக்கு அடிவயிறு எரிந்து பச்சைப் புண்ணாக நோக.. வேதனை முனகலில் சுருண்டு புரண்டாள்.. கருதான் அழிகிறதோவென்று நினத்துக் கண்ணீரை வழியவிட்டுக் காத்திருந்தாள்..

ஐயோ.. அவள் துடிப்பும், பதைப்பும்.. அன்னபூரணியின் உசிரைப் பிடித்து உலுப்பியது.. “ஆத்தே.. உண்ணாமல் திண்ணாம.. மாய்ஞ்சு கிடக்காளே.. நாளைக்கு ஒண்ணுகிடக்க ஒண்ணாகிட்டுதென்டா.. கொலைப் பழியாகிவிடுமேயாத்தா! நான் என்ன செய்வன்.. நான் என்ன செய்வனென்று” பெடுமூச்சோடு புலம்புகிறாள் அன்னபூரணி.. மூன்றாம் நாள்..

வதனிக்கு நாடியடங்கிப் போகும் போல் இருக்க அன்னபூரணியும் ஜீவமலரும்.. சாமத்தில் குந்திக் கொண்டு யோசித்தார்கள்..

“அக்கா காலில் மிதிச்ச அசிங்கத்த கையிலயும் தொட்டு மூக்கிலயும் வைச்ச கதையாப் போய்ச்சுதோ நம்ம பாடு புள்ள படுற பாட்டைப் பார்க்கப் பயமாயிருக்கு”

கிணறு வெட்டப் பூதம் கிளம்பினது போல.. என்னென்னவோ நடந்து விடும் போலிருக்க அடுத்த நாளே ஆசுப்பத்திரிக்கு வதனியைக் கொண்டு போகவேண்டும் என்று நினைத்தார்கள்..

யாராவது ஆண் துணையில்லாமல் கிளிநொச்சிடவுணில் உள்ள ஆசுப்பத்திரிக்கு வதனியை எப்படிக் கொண்டு போவது..

மாசிவத்தின் உதவியை நாடலாமென்றால்.. அவன் ஓட்டை வாயன்..

ஊரெல்லாம் சொல்லி நாறடித்துவிடுவான் என்பதை ஜீவமலரே ஒப்புக்கொண்டாள்..

அன்னபூரணிக்கு சங்கரப்பிள்ளைதான் நினைவுக்கு வந்தார்.. ஓடினாள்.. முழுக்க நனைந்த பிறகு முக்காடு எதற்கு?.. கொட்டினாள்.. அவன் நெஞ்சு பாரத்தையெல்லாம் அவரிடம் சொல்லியமுதாள்..

“தம்பீ.. ஆசுப்பத்திரிக்குப் போகணுமய்யா.. கூட வற்றியாப்பு” வயசு ஆகினால் கண்ணீரும் முற்றிப் போய்விடுமோ அதுவும் பாரமாய்த்தான் விழுந்தது..

அந்தக் கமக்காரியின் கண்ணீரில் அவளின் நொறுங்கிய இதயம் சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தெரிந்தது..

விடுவிடென்று எழுந்தார்.. சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினார்.. ஏரம்புவையும் கூட அழைத்துக் கொண்டு ஓடினார்.

சங்கரப்பிள்ளை நினைத்தாரென்றாலா முடியாது..? அவருக்குத்

தெரிந்த கிளிநொச்சிக்காரர் மூலமாக வாடகை வண்டியொன்றையமர்த்தி வதனியை ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள்.. ஜீவமலரும் அன்னபூரணிக்கு உதவியாகப் போயிருந்தாள்..

டொக்டர் பார்த்தார். தலையிலடித்துக் கொண்டார்.

“அநியாயமா ஒரு பொம்பிளப் புள்ளய சாகடிக்கப் பார்த்தீங்களோ?

பொலிகக்கு அறிவிச்சால் மறியலுக்குப் போக வேண்டி வரும்..” அன்னபூரணிக்கும் ஜீவமலருக்கும் சப்த நாடி அடங்கிப் போனது..

வதனியின் வயிற்றுச் சிசுவை அழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வடிந்து வதனியைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றுதான் இப்போது அன்னபூரணி நினைக்கிறாள்..

வதனியின் அடிவயிறு வெந்து போயிருப்பதாக டொக்டர் சொன்னார்.. நல்ல வேளையாக அவளின் கர்ப்பம் சேதாரமில்லாமல் தப்பி விட்டதாக அவர் சொல்லியபோது.. சுடுவதாகவும் இல்லாமல் குளிர்வதாகவும் இல்லாமல் மத்திமத்தில் அலைந்தாள் அன்னபூரணி.. வதனி.. தன்னைச் சுற்றி நடப்பதில்.. எதிலுமே பிடிப்பு இல்லாமல் அவளின் வாழ்க்கையைத் தொலைத்த இடத்திலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

***

வீட்டுத்திட்ட வேலைகள் முடிவுக்கு வந்த கொண்டிருந்தன.. வேலைகளைப் பார்வையிடும் சாக்கில் யூனிபோர்ட் இல்லாமல் வந்திருந்தார் ஜயசிங்க..

உயரமாய்.. வெள்ளையாய்.. சவரம் செய்து மழுமழுப்பான.. எப்போதும் சிரிக்கும் முகத்தைக் கொண்ட பொலிஸ்காரர்தான் ஜயசிங்க.. கடமையென்கிறபோது.. கவனமாகவும் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்.

ஜயசிங்க சிங்களவராய் இருந்தாலும் நன்றாகத் தமிழ் கதைப்பார் என்பதால் பிரச்சினையில்லை.. உண்மையில் ஜயசிங்கவின் மனம் முறுக்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது.. ஒரு மீள் குடியேற்றக் கிராமத்தில் இப்படிக்கொருமாக ஒரு மனிதன் சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.. என்பதை எந்த ஒரு ஆதார முடிச்சம் இல்லாமல் சும்மா அந்தரத்தில் உலவ விடுவது அவரது வேலைக்கு முன்னால் இருக்கும் சவாலாகத்தான் நினைத்திருந்தார்.

இந்த மண்ணில் நடந்த பல ஆதாரமற்ற கொலைகளைப்

சங்குமுள்ளு

போலவே நல்லதம்பியின் கொலை விசாரணையும் அதிகம் இழுபறி இல்லாமல்.. உப்புச் சப்பினி முடிந்திருப்பதை ஜயசிங்கவின் புத்தி ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது..

மனுச உயிரைக் காவு கொள்ளுவதென்பது காரணகாரியமில்லாமலா நடக்கும்?.. என்று அங்கலாய்த்தவருக்கு சவரக்கடைச் சந்திரன் வாயிலாக நழுவி விழுந்த ஒரு மெல்லிய தகவலோடு.. கொலைகாரன் அணிந்திருந்த கையுறை.. நெருடலாய் இருக்க.. அந்த நுளியில் இருந்து கொஞ்சம் இழுத்துப் பார்ப்போமேயென்று நினைத்தார்..

அவருக்கு முன்னுக்கு இப்போது முளைத்து நின்றது மூன்று கேள்விகள் தான்.. அவைகளுக்கு விடைகிடைத்தால்.. இந்த விசாரணையில் புதிய கோணம் ஒன்று பிறக்கும் என நம்பினார்.. நல்லதம்பியைக் கொலை செய்யவென வேறிடத்தில் இருந்து இந்த ஈச்சக்கரைக்கு யாரும் வருவார்களா?..

நல்லதம்பி.. இங்கு யாருக்கெல்லாம் பிரச்சினையான ஆள்..? ஈச்சக்கரையில் எங்கெல்லாம்.. கையுறைப்பாவனை இருக்கிறது..? என்று அவர் தனக்குள் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விடை எகிறிக் கொண்டு கண் முன்னால் தெறித்து விழுவது போலிருக்க.. திரும்பவும் சவரக்கடைச் சந்திரன் சொன்னதை நெட்டுருச் செய்தார்.

“நல்லதம்பிக்கு யார் பிழைவிட்டாலும் பிடிக்காது.. மூஞ்சிக்கு முன்னுக்கு கேட்பான்.. அதுதான் சேர் பிரச்சினை..”

“வீட்டுத்திட்டத்தில் வேலை செய்யிற முரளி எண்டவனோட பிரச்சினைப்பட்டதாகச் சொன்னான் சேர்.. ஆனா.. என்ன ஏதெண்டு சொல்லமாட்டேனெண்டுட்டான்..”

ஆரம்பத்தில் சந்திரன் சொன்னது பத்தோடு ஒன்று பதினொன்று என்ற மாதிரித்தான் இருந்தது.. ஒரு மனுசனுக்கு பிடிக்காதவன்.. சண்டை பிடித்தவன் என்று யாராவது இருக்காமலா விடுவார்கள்.. அவர்களெல்லாம் இப்படிக் கொலையளவிற்கா கோபதாபத்தை வைத்திருக்கப்போகிறார்கள்..? என்று சாதாரணமாகவே யோசித்த ஜயசிங்க.. நல்லதம்பியின் கொலையை ஒரு ‘வெள்ளை வேன்’ பிரச்சினை போலவே பார்த்திருந்தார்.. இந்த ஊகத்தில் மாசிவம், இராணுவம் என்ற கூட்டாகத்தான் இது.. என்பதுவே அவருக்கு பலமாகத் தெரிந்தது..

ஆனால்.. இப்போது இந்த விசாரணையில் இன்னுமொரு கோணத்தில் அலசுவது என்று அவர் தீர்மானித்ததில் பலன் இருப்பது போலப்பட்டது..

“ஸ்ரோர் கீப்பர் யாரு?”

நாற்பது வயதுக்குள் அதிகம் நரைத்திருந்த ஒருவர் வந்து நின்றார்.

“நான்தான் சேர்”

“இங்க யாரெல்லாம் கையுறை போட்டு வேலை செய்யிறது?”

“பொதுவா.. மேசன்மார்தான் பாலிப்பாங்கள்.. கொங்கிரீட் வேல, கம்பிக்கட்டு.. இல்லன்னா பூச்சு வேலைக்கு”

ஜயசிங்க கன்னத்தை சொறிந்தபடியே கேட்டார்

“ஸ்ரோர்ல சாமான் எடுக்க யாரெல்லாம் வருவாங்கள்?”

“தூர்ப்பவைசர் சேர்”

“ஆங்.. அது யாது?”

“முரளியிண்டு.. ஒருவர்.. இப்ப இல்ல போயிட்டாரு.”

பூட்டிக் கிடந்த முரளியின் அறையின் முன்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பூட்டை உடைத்துத் திறந்தார் ஜயசிங்க.. முரளியின் அறை.. தூசு படிந்திருந்தது.. அங்கு பொருட்களெல்லாம் போட்டது போட்டபடி ஒழுங்கீனமாகக் கிடந்தன.

தனியொரு ஆம்பிளை தன் இஸ்டத்துக்கு வாழ்ந்தால் எப்படியிருக்குமோ.. அப்படியிருந்தது அந்த அறை.. சிகரத்துண்டுகள்.. பாதியிலேயே உயிர்விட்டு இரைந்து கிடந்தன. அறையின் ஒரு மூலையில் ஐந்தாறு காலிச் சாராயப் போத்தல்கள்..

ஜயசிங்கவிற்கு அங்கு ஏதாவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை வலுத்தது..

நிம்மதியற்று அலைபாயும் மனநிலையில் இருப்பவனது அறைதான் இது.. என்பது தெரிய இன்னும் ஆராய்ந்தார். இப்படி அரைகுறையாக சிகரட்டுக்களை பற்றவைத்து அணைத்திருப்பவன் யாராக இருப்பான்..? தீர்மானம் எடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறவன்.. போதையில் இருந்தால் எதைச் செய்வானோ அதைத்தான் அவன் செய்திருக்கிறான். என்று அவருக்குள் சைக்கோலோஜி பேசியது..

ஜயசிங்க.. யன்னல் கதவைத்திறந்தார்.. சிலீரென்று வெளிச்சம் பரவியது.. யன்னல் வழியாக வெளியே.. கழிவுத்தண்ணீர் ஓடும் ஓடை தெரிந்தது.. கோடிமுத்தாற் போல அதன் இரு கரையிலும் ஆளுயரத்திற்கு கோரைப் புற்கள் முளைத்திருந்தன.. நீருக்கும் புல்லுக்குமிடையில் அசைவாடிக் கொண்டு கிடக்கும்.. வெளிறிய மஞ்சள் நிற திசுவொன்று அவரின் கண்ணுக்குள் உறுத்த.. உன்னிப்பாகப் பார்த்தார்.. அவசரமாக அறையை விட்டு வெளியே வந்து பின்பக்கம் போனார்.. அதில் கிடந்ததை எடுத்தார்.. அது.. கையுறை.

***

ஐஞ்சறிவு மிருக சாதிகள்.. கண்ணால் பார்க்க முடிந்த முன்னங்கால் இரண்டையும் வைக்கிறபோதே மின்னங்கால் இரண்டையும் தடுமாறாமல் சரியான இடத்தில் வைக்குதுகளே.. அந்தப் புத்தி இந்த மனுசனுக்கு இல்லாமல் போய்ச்சுதே.. தெரிந்து கொண்டு சகதிக்குள் விழுகிற மடத்தனத்தை என்னவென்று சொல்லுவது..

வதனி கெட்டுப் போனாள் என்றுதான் ஈச்சக்கரை முழுவதும் இப்போது கதை.. காதும் காதும் வைத்தாற்போல எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்து கடைசியில் ஊருக்குப் பறையடித்து சேதி சொன்னது போலாகி விட்டது.

கள்ளநொச்சி ஆசுப்பத்திரிக்குப் போய் வருகிறவர்கள் வார்ட்டில் இருக்கும் வதனியையும் பார்க்காமல் திரும்புவதில்லை.

“சண்டாளப் பயல்.. ஊருக்குள்ள வேலைக்கு வந்தவன் இப்பிடிக்க கமக்காரி வீட்டுப் பொட்டப்புள்ளய்க்கு அநியாயத்தச் செய்திட்டுப் போயிட்டானே..”

ஈரைப் பேனாக்கி, பேனைப் பெருமளாக்கி அன்னபூரணி வீட்டு விவகாரத்தை கண் முழித்து வாய்கிழிந்து கடைவாயில் போட்டுச் சப்புதுகள் ஈச்சக்கரைச் சனம். வயல் வரப்பிலும், வெருளிவைத்த சிறு தோட்டத்திலேயும், வாய்க்கால் கரை ஆற்று மேட்டிலேயும் இதைவிட்டால் வேறு கதையில்லாமல் போய்விட்டது.

“காலங்கெட்டு ஒரு சாதி மிடியாய் போச்சுப்பா..”

“இந்த ஊருக்குள்ள வேலைக்கெண்டு வாறவனுகள் பொம்பிளயில கண் வைச்சிடுறானுகள்”

“வந்தான் வரத்தான் குதிர ஏறி சவாரி விட்டுப் போற அளவுக்கு இளக்காரமாய் போச்சா நம்ம ஊரு” சங்கக் கடைச்சந்தியில பீடி குடிச்சவன் பத்த வைச்சது அன்னபூரணி வீட்டு மானத்தையும் தான்.. களையெடுக்கப் போன பொண்டுகள் மாராப்பு நடுவி விழுந்தது தெரியாமல் நையப் புடைக்குதுகள் வதனி நடத்தையை..

“அட இருக்கிறவன் ஒழுங்கா இருந்தா.. சிரைக்கிறவன் ஒழுங்காச் சிரைப்பான்”

“பொம்பிள பல்லக் காட்டினா..”

“வீட்டுக்கு கூப்பிட்டு அவனுக்கு விருந்து போட்டாளாமே அன்னபூரணி”

“சரி.. சரி.. முடிஞ்ச கதையை விடுங்கப்பா..”

என்று சொல்லி ஓயாமல் கதைத்தது ஊர்ச்சனம்..

மற்றவர்கள் பட்டிமன்றம் அளவுக்கு கதைப்பது.. காதில் விழ பெரியகமக்காரி அன்னபூரணி சீவனிருக்கும் போதே செத்தவன்

போலாகிவிட்டாள்..

“நான் பெத்த குமரு.. நடத்த கெட்டுத் திரிஞ்சது இப்பவா.. மெனிக் பாமிலயும் களுத்துறை ஆமிப்பொடியனோடயும் பழகித் திரிஞ்சாள் எண்டுதானே தலையில அடிச்சு அழுதன்.. ஒழுங்காப் பொட்டக்குட்டிய வீட்டில வைச்சுப் பார்க்காதது.. நான் விட்ட தவறுதாண்டி..”

என்று பரிகசிக்கிற மனசோடு மௌனமாகவே போராடி அழுக்குத் துணியாய் நசுங்கிக் கிடந்தாள் அன்னபூரணி..

***

சங்கரப்பிள்ளை வதனியின் கதையைச் சொன்னபோது.. நல்லவேளையாக அவளுக்கு நேர்ந்தது போல் தனக்கு நேரவில்லை என்று ரஞ்சினி இரகசியமாக ஆறுதல் பட்டுக்கொண்டாள்.. என்றாலும் அவளுக்கு உள்மனம் வியர்த்துக் கொட்டியது..

அவளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பருக்கி விடுவது போல கட்டாகட்டாயமாக ஆசிக்கிழவி கொடுக்கும் கர்ப்பத்தடை மாத்திரையை நினைத்தாள்.. அவளுக்கு அந்த நினைப்பு குளிர்வதும் பிறகு வெம்புவதுமாக இருக்க தனியாகச்சென்று வாய்விட்டு அழுதாள்.. அவள் கண்ணீரில் பாவம் கரைந்தது..

வெள்ளம் வடிந்த வெட்டையாய்ப் போனது போல மனசு நிர்மலமாய் இருக்க.. அது ஏரம்புவை நினைத்து கொஞ்ச நாளாக ஏரம்பு.. ஏரம்பு.. என்று அவள் மனமம் செய்கிற போதெல்லாம் இறக்கை கட்டிப் பறப்பது போலிருக்கிறதே..

இது எப்படி?

கடந்ததைக் கசப்பென்று வெறுத்துப் புதிதாக வாழ நினைப்பதாலா..? அல்லது வஞ்சக மறியாத ஆண் துணையாக ஏரம்புவைப் பார்ப்பதினாலா..?

சரீரம் தேடும் பசி, தாகம், உணர்ச்சி, உணர்வுகள் இதையெல்லாம் கடந்து இந்த மனசு புதிதாக எதற்கோ அலைபாய்கிறதே.. அவளை நேசிக்க, அரவணைக்க கூடவே இன்ப துன்பத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள.. ஒரு கூர்மையும், ஓர்மையுமான உறவு.. அது ஏரம்புவிடம் இருந்து கிடைத்தால்...

ஆனாலும்.. ரஞ்சினி இதற்கெல்லாம் தகுதியானவள்தானா? அவள் இதயத்தின் ஓரத்தில் வெடிப்பாக வேர் விட்டது ஒரு கேள்வி.. அவள் பழையதையெல்லாம் நினைத்து துலை கவிழ்ந்தாள்.

ரஞ்சினிக்கு அப்போது பதின்மூன்று வயது.. ஒரு நாள் நடுச்சாமத்தில் கதவு தடதடவென்று அடித்து முழுக்குடும்பத்தையும் எழுப்பி உட்காரவைத்து..

அம்மாவையும்.. அப்பாவையும் இயக்கம் விசாரணையென்று கூட்டிச் சென்றது..

இயக்கம் போட்ட திட்டத்தை ஆமிக்காரங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்களாம்.. என்றுதான் விசாரணை.. அன்றைய இரவில் லாம்பு வெளிச்சத்தில்தான் கடைசியாக அம்மாவையும், அப்பாவையும் ரஞ்சினி பார்த்தாள்..

“இப்போ விடுறோம்.. அப்போ விடுகிறோம்” என்ற இயக்கத்தின் ஏமாற்றமான கதைக்குப்பிறகு.. சண்டை குரூரமாக நடந்த நாட்களில்.. இறந்தவர்கள், காணாமல் போனவர்கள் என்று இரண்டு வகையிலும் அம்மா அப்பாவின் பெயர்கள்.. இருந்ததாக ரஞ்சினிக்கு ஞாபகம்.

அதற்குப் பிறகு ரஞ்சினிக்கு ஆசிக்கிழவிதான் எல்லாம்.. சாப்பாட்டுக்கு கஸ்டப்பட்டார்கள்.. படிப்பையும் தொலைத்துவிட்டு ஆசிக்கிழவியின் இழுப்புக்கு இழுபட்டுப் பழகிப்போயிருந்தாள் ரஞ்சனி.. சண்டை முடிந்தது.. மெனிக் பாமிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட முதல் குடும்பமே ஆசிக்கிழவியும் பேத்தியும்தான்.. ஆசிக்கிழவி தனக்குத் தெரிந்த அகட விகடமான சிங்களத்தால் தான் ஒரு சிங்களக் குடும்பம் என்று காட்டிக் கொண்டாள்.. ஆமிக்காரரும் நல்ல உதவி.. பார்த்தும் பாராமல் அவர்கள் செய்த உதவியில்தான் ஈச்சக்கரைக்கு குடிவந்தார்கள்..

ஆசிக்கிழவியின் விகாரமான மனம் ரஞ்சினியின் வாழ்க்கையைப் பதம் பார்த்ததில்தான் நின்றுது..

ஆற்றங்கரைத் தீட்டுத் திடலில் வாகான விளைநிலம் பார்த்து வைத்த மரவள்ளிச் செடிகளின் வேரில் முற்றிய கிழங்கை.. பச்சையில் பழுப்புப் பூசி இலைகள் அடையாளம் காட்டியது கண்டு.. ஆசிக்கிழவி பேத்தியைக் கூப்பிட்டு அதைப் பிடுங்கச் சொன்னாள்..

ஒரு செடியில் குறைந்தது ஐந்தாறு கிலோ கிழங்கு இருந்த பூர்ப்பில் ரஞ்சினி முக்கி இழுத்தாள்.. இடுப்பிலிருந்து ஏதோ ‘குபுக்’ கென விடுபட்டது போலிருக்க.. பதைத்து எழும்பினாள்.. கால் வழியாக ஊர்ந்தது.. குனிந்து பார்த்தவளுக்கு கோடிட்டு முழங்கால் தாண்டி வழிந்த இரத்தத்தைப் பார்த்ததும் பயந்து பதறிக் கிழவியிடம் சொன்னபோது அவள் கொடுக்குக்குள் சிரிக்க.. இவளுக்கு சினம்தான் வந்தது.. கிழவி பக்குவம் பார்த்தாள்..

உண்மையில் சரசரவென்று ரஞ்சினியின் உடம்பில் ஏற்பட்ட

மாற்றமும், புதுப்பொலிவும் அவளைப் பெரிய மனுசியாகக் காட்டியதே தவிர.. அவளின் குழந்தைத்தனமும், அறியாமையும் அவளை விட்டு விலகவில்லை.. கன்னிப் பெண்ணுக்குரிய பௌத்திரத்தை அவளும் உணரவில்லை.. ஆசிக்கிழவியும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை..

ஒரு நாள்.. சோற்றுக்காகக் கையேந்தியபோது ரீ-சேட்டும், டெனிமுமாக வந்துநின்ற ஒரு ஆம்பிளை.. முகத்தில் உரோமம் இருந்த இடத்தில் பச்சை தெரிய மழித்து முகச் சவரம் செய்திருந்தான்.. நோட்டுக் கான்ட்ரக்டர் என்று சொன்னான்.. ரஞ்சினியைப் பிடித்திருப்பதாகவும், பசியில்லாமல் பாதுகாக்கிறேன் என்றான்.. ரஞ்சினிக்கு வாங்கியதாக சில்வர் கலரில் கைகடிகாரம் ஒன்றை அவளின் கைப்பிடித்து கட்டிவிட்டு காமத்தோடு அவள் உடம்பைத் துருவினான்.. அவளின் சட்டைப் பைக்குள் பணம் நோட்டுக்களாகக் குந்தியிருந்ததை ஆசிக்கிழவி பார்த்து.. யாசித்தாள்.. அவன் ஒரு கையில் நோட்டை எடுத்து மறுகையால் ரஞ்சினியைக் காட்டினான்.. ஆசிக்கிழவி சித்தம் துறந்து மௌனமானபோது.. குளித்துவிட்டு குறுக்கையோடு ஈரம் சொட்டச் சொட்ட வீட்டுக்குள் போன ரஞ்சினியின் பின்னால் அவனும் போனான்.. மணிக்கூடு தந்தவன் தானேயென்று அவள் அவன் மேய்ந்ததை.. புறக்கணிக்காமல் கண்முடிக்கிடந்தாள்.. அடுத்தநாள் அவன் இன்னொரு கூட்டாளியோடு வந்திருந்தான்.. ஆசிக்கிழவியிடம் இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாகக் காசு கொடுத்திருந்தான்..

ரஞ்சினிக்கு அந்த நினைப்பு 'சுள்'ளெனச் சுட்டபோது 'ஐயோ'வென்று முனகினாள்.. நெஞ்சு குமுறியது.. அவளின் அறியாமையில் அழிந்து விட்டதாகப் பொருமினாள்.. செத்துவிடலமா என்று யோசித்தவள் எதிரில் இருந்த சுவரில் தலையை 'எங்' கென்று மோதினாள்.. பொறி தெறித்தது.. பலத்தைத் திரட்டி திரும்பவும் குரூரமாக மோதினாள்.. நெற்றி கிழிந்து இரத்தம் வழிந்தது.. அது அவள் உடம்பில் பூசிக் கொண்ட சகதியைக் கழுவுவதாக அவளின் மனசாட்சியில் முறையிட்டுக் கொண்டே நிலத்தில் பரவ.. தலை சுற்றியது.. நிலத்தில் சாய்ந்தாள்...

***

அத்தியாயம் | 08

யுத்தத்தால் காயப்பட்ட சுவர்களில் புதிதாக சாந்து பூசி பெயிண்ட் அடித்திருந்தார்கள்.. அதையும் தவிர இன்னும் புதிதாகக் கட்டிடம் ஒன்று விசாலமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.. ஒன்று மாறி மற்றொன்று என்று வகைதொகையாக விழுந்த அடிகளுக்கு முகம் கொடுத்த அனுபவத்தில் நிமிர்ந்த நின்றது அந்த ஆஸ்பத்திரி..

பொது வைத்தியசாலை... கிளிநொச்சி என்று பெயர் பொறித்த வளைவைத் தாண்டினால் கட்டணத்தரிப்பிடம் என்று பிரிஸ்டல் போட்டில் எழுதி மரத்தில் ஆணியறைந்து நிறுத்தப்படதின் கீழ், காலில் கட்டுப்போட்ட ஒரு வயதானவர் கதிரைபோட்டு அமர்ந்திருந்தார்.

பெரிதாகக் கிளை பரப்பிக் கொண்டிருந்த இலவம் பஞ்சு மரத்தடியில் மோட்டார் சைக்கிள்களும், துவிச்சக்கரவண்டிகளும் வரிசைப்படுத்தி நின்ற இடத்திற்கு அப்பால் அங்கிருந்து இடதும் வலதுமாக பிரிந்த பாதையில் நடு முடிச்சில் அமைந்த வெளிநோயாளர் பிரிவு என்று எழுதப்பட்ட பெரிய கட்டிடம் சன நெருக்கடியால் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது..

அன்னபூரணி அங்கிருந்த வாங்கு ஒன்றில் இருந்து கொண்டு வருகிறவர் போகிறவர்களைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.. அவள் முகம் சோபை இழந்து போய் இருந்தது..

“அம்மா..”

குரல்கேட்டுத் திரும்பியவளுக்கு.. அதில்

நின்றபுதியவர் யாரென்பது தெரிந்திருக்கவில்லை. கடைவாயில் சிரிப்பை வர வழைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

“யாரு”

“நான் பொலிஸ்” சொன்னவுடன் அன்னபூரணி அதிர்ந்தாள்..

“ஓங்களோட கொஞ்சம் கதைக்கணும்”

அவரது வார்த்தைகளில் கொச்சை மொழி ஓட்டிக்கொண்டிருக்க அன்னபூரணி நெஞ்சுப்படப்படப்போடு சட்டென எழும்பினாள்..

“ஓண்டும் பயப்பட வேணாம் ஓங்கட மகள் எங்க இருக்கு.. பார்க்கணும்”

அன்னபூரணி கருக்கலைப்புக்காக வதனிக்கு மருந்து கொடுத்ததும்.. வதனியை சாகப்பிழைக்க ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வந்ததும்.. டொக்டர் பயமுறுத்தியதும் ஏக காலத்தில் நினைவுக்கு வந்தது. ஏற்கனவே அவள் நெஞ்சிடி பட்டுக்கொண்டு இருந்தபடியால் பொலிஸ் மகளைப் பற்றி விசாரிக்க.. நன்றாகவே பயந்து போனாள்.. ஆனால் வாயைத் திறந்து அவரிடம் ஒன்றும் கேட்கத் தோன்றவில்லை..

இன்ஸ்பெக்டர் ஜயசிங்க அன்னபூரணியிடம் துருவினார்.. அவரது கேள்விகளில் வதனியின் கர்ப்பத்துக்கு காரணமான முரளி பற்றி அனேகம் சந்தேகம் இருந்தது..

அன்னபூரணி எதையும் மறைக்காமல் ஒப்புவித்தாள்..

அவர்கள் இருவரும் வதனி இருக்கும் நாலாம் வார்ட்டிற்கு நடந்தார்கள்.

***

“கீச்.. சீச்..!” அவலக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டு அந்த அடைக்கலான் குருவிகள் இரண்டும் வீட்டின் குறுக்காகவும் நெடுக்காகவும் விறுவிறுத்துப் பறந்தன.. சுவரில் முட்டித் திரும்பி.. திரும்பவும் கீச்சிட முரளி அவற்றைக் குரூரமாகப் பார்த்தான்.

“அப்பா.. பாவம்பா.. குருவி அழுவது” அவனது மகள் நித்தியா மூலையாகச் சொன்னதைக்கூடக் கணக்கில் எடுக்காமல் ஓட்டைக்கல் இடைவெளியில் கையை நுழைத்து குருவிக் கூட்டைப் பிடித்தான்.

“அழுவுதோ.. பார் சுவரெல்லாம் அசிங்கம் பண்ணி வைச்சிருக்கு..”

முரளி வந்த நாளில் இருந்தே வழமையை விட வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தான். எப்போதும் சிடுசிடு வென்று முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு.. வீட்டில் எல்லோருடனும் எரிந்து விழுகிறான். முன்பெல்லாம் லீவென்று வந்தால்.. திரும்பிப்

சங்கமுள்ளு

போவது பற்றியே பேசிக் கொண்டு பரபரக்கிறவன்.. இப்போது வீட்டைவிட்டு வெளியே இறங்குகிறானில்லை..

நேற்று.. சம்மாதானே இருக்கிறேன்.. வீட்டைச் சுத்தம் செய்யப் போகிறேன் என்று வீடு வாசலைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தவன் ஓட்டைக்கல்லில் ஒருமாதமாக குருவி கட்டிக் குடியிருந்த கூட்டைப் பார்த்து புறுபுறுத்தான்.. அதைப் பிரித்து எறிந்து விட வேண்டும் என்று அவன் சொன்னபோது.. அவனது மனைவி அதை மறுத்தாள்..

“வேணாம்பா.. அடைக்கலான் குருவி கூடு கட்டினால் நல்லதெண்டு சொல்லுவாங்க”

“வேணாமோ..” அவன் சுவரில் வெள்ளையாகக் கோடுகள் இழுத்து அவை முடிகிற இடத்தில் பழுப்பாய்த் திட்டுக் கட்டியிருந்த குருவியின் எச்சத்தைக் காட்டினான்.

“அது குஞ்சு பொரிச்சிட்டால்.. குஞ்சையும் கூட்டிக்கொண்டு பறந்தும்”

மனைவி சொல்கிறாளேயென்று அப்போது அடங்கியவன் இன்று காலையிலேயே அவன் வேலையைக் காட்டத் தொடங்கியிருந்தான்.. உயரத்திற்காக கதிரையை இழுத்துப்போட்டு அதில் ஏறி கூட்டைப் பிரித்தான்..

குருவி இரண்டும் சடசடத்து தன் எதிர்ப்பைக் காட்டியபோது அவற்றையும் கையை விசுக்கிக் கலைத்தான்..

கூட்டிலிருந்து ‘பொத்’தென்று தரையில் மூன்று முட்டைகளும் விழுந்து உடைந்தபோது.. எரிச்சல்பட்டு முகத்தைச் சுழித்தான் முரளி..

“ஐயோ.. ஏனப்பா உங்களுக்கிந்த அநியாயம்.. பாவம்” மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே வீட்டுவெளி வாசலில்.. ஜீப் ஒன்று வந்து நிற்பதையும்.. நாய் பொத்துப்பொத்தென்று விழுந்து குரைப்பதையும் பார்த்து துணுக்குற்றாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஜயசிங்க.. ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி கேற்றடியில் நின்று சத்தமாய்க் கூப்பிட்டார்.

“முரளி.. முரளிதான்..”

கதிரை மீதேறி குருவிக் கூட்டைப் பிரித்த முரளிக்கு வாசலடியில் பொலிஸ் நிற்பதைக் கண்டு ‘திக்’ கென்றிருந்தது..

***

இரண்டு மூன்று நாளாகக் காய்ச்சல்.. கடுமையாகக் காயந்தது.. துவைத்துப் பிழிந்து போட்ட துணிபோல கூடு வற்றிப் போய்க் கிடந்தாள் ரஞ்சினி.. நெற்றிக் காயத்துக்கு முகமெல்லாம் அதைத்து

வீங்கியிருந்தது..

இரவு முழுவதும் ஒரே வாய்புலம்பலும், கனவும் தான். தொடராக.. முறிந்து துண்டு துண்டாக காட்சி எல்லாம் கசப்புத்தான்.. ஆசிக்கிழவி வந்து என்னவெல்லாமோ சொல்லித் திட்டுகிறாள்.. ஏரம்பு கோபமாக அவளோடு சண்டைபோடுகிறான்.. இவளது ஆடைகள் கிழிந்து தொங்குவது போலவும்.. விடியும் வரை வாய்புலம்பிக் கிடந்தாள்..

“இரவு முழுவதும் ரஞ்சனி காய்ச்சலில் அவதிப்பட்டாளாம்” காலையில் வேலைக்கு வந்த ஏரம்புவிடம் சங்கரப்பிள்ளை சொன்னபோது அவன் மனசு வலித்தது.. சட்டுப் புட்டென்று திப்பிலியும், சுக்கும்போட்டு சுட்டிப்பாக மிளகு ரசம் வைத்தான் ஏரம்பு.

“ந்தாம்மா.. இதக்குடி.. நோவும் குறைஞ்சு.. காய்ச்சலும் பறந்திரும் அவன் கோப்பையில் ஊற்றி துடு பறக்க.. ஆதாரமாக ரஞ்சனிக்கு கொடுத்தபோது அவன்.. அவன் கண்களைக் கண்களால் துழாவினான்.. மெதுவாகக் கோப்பையை வாங்கிவாயில் பொருத்தியபோது..

“ஆங்.. து..டு..பாத்து” அவன் சொல்ல.. சங்கரப்பிள்ளை பார்த்தார். அவருக்கு மனசுக்குள் படக்கென்று பட்டது..

அவர் அவ்விடத்தைவிட்டு வேண்டுமென்றே எழும்பி கிணற்றுப்பக்கம் நடந்தார். அவர் போவதைப் பார்த்த படியே ஏரம்புவும் ரஞ்சனியும் கதைத்தார்கள்..

“நான் கேட்டாக் கோவிப்பியா?”
அவள் இல்லையென்று தலையாட்டினாள்..

“சிவத்தில முட்டிக் காயமென்டா எப்பிடி ரஞ்சினி..”
அவனுக்குள் இருந்த சந்தேகத்தை நேரடியாகவே கேட்டான். அவன் மறைக்கவில்லை. பதில் சொன்னாள்..

“வேணுமிண்டு நானாத்தான் முட்டிக் கிண்டன்”
“ஏன்..?”

“செத்துரலாமெண்டுதான்.. மிருக சாதி மாதிரி வாழ்ந்த குற்றத்துக்கு தண்டன்”

அவள் துழம்பிய கண்களை இமைகளால் பூட்ட கண்ணீர் மடியில் தடாய் விழுந்தது.. அவள் கண்ணீர் விடுவதை அவனால் பொறுக்க முடியாதிருந்தது..

“பழசெல்லாம் மறந்துரு ரஞ்சினி” அதற்குமேல் வந்த வார்த்தையை அவன் வாய்க்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டான். ஏரம்புவுக்கு ரஞ்சினி மேலிருந்த இரக்கம் அவளை நேசிக்க வைத்தது..

சங்குமுள்ளு

எங்கே வாய் தடுமாறியேனும் விக்கினமாகக் கதைத்து விடக்கூடாது என்று நினைத்தவன்.. சட்டென எழும்பி நடந்தான்..

“ஏம்பூ”

சங்கரப்பிள்ளை கிணற்றடியில் நின்று கூப்பிட்டது கேட்டது நின்றான்.

“இந்தத் தென்ன காய்க்குமா காய்காதாவெண்டு பாத்துச் சொல்றயா.. மசமசவெண்டு வளந்ததுதான் மிச்சம்..

பாள விட மாட்டேன்குது”

அவர் கிணற்றடியில் நெடுநெடென்று வளர்ந்து நின்ற தென்னை மரத்தைப் பார்த்தபடி ஏரம்புவிடம் கேட்க.. அவன் அப்பாவியாக அந்த மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடி சொன்னான்.

“மட்டைய நல்லா மிதிச்ச விரிச்ச விடனுமய்யா.. நல்லாக் காத்துப் படிச்ச ஆடினாத்தான் பாள விடும்.. வேப்பங் கொட்டய அரைச்ச சவுக்காரத்தண்ணியில கரைச்ச முடியில நல்லாத் தெளிச்சவிட்டா.. அது பாட்டுக்கு பாள விடருமய்யா”

“சொல்ற மாதிரி செய்திடு ஏரம்பு..” அவர் சொல்ல தலையாட்டினான் ஏரம்பு.

***

தலை கவிழ்ந்தபடி வராண்டாவில் வாங்கு ஒன்றில் கிட்டத்தட்ட நாலைந்து மணித்தியாலங்கள் உட்கார்ந்திருந்தான் முரளி. முதுகு கடுத்தாலும்.. இடுப்பு விறைத்தாலும் இப்படியேதான் இருக்க வேண்டுமோ?”

ஆயாசமாகச் சாயக்கூடாது என்பதற்காகவே நடுவெளியில் எந்த சுவரிலும் முட்டாமல் சாயமானம் இல்லாமல் அந்த ‘வாங்கு’ போட்டிருந்தார்கள்.

கிளிநொச்சி பொலிஸ் நிலையம் என்றால் சும்மாவா?

மணிக்கொரு தடவை கூனிக் குறுகிய படி யாராவது ஒருவர் விசாரணைக்காகவோ.. வேறு ஏதற்காகவோ வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

முரளிக்கு அங்கு வருகிறவர்களை நேரடியாக முகம் கொடுத்துப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது.. அவன் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கிறானில்லை..

நெற்றிப் பொட்டு மாதிரி பெரிய வட்ட மணிக்கூடு அந்தக் கூடத்தின் பிரதான சுவரில் எட்டுமணியைக் காட்டியது.. வெளியே இருட்டாக இருந்தது.. நீண்ட வயர்களில் தொங்கியதொப்பி போட்டபடி குண்டு பல்புகள் மஞ்சள் நிற ஒளியை உமிழ்ந்து தூப்பியபடி இருக்க..

பொலிஸ் நிலையம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

காலையில் அலுவலகம் தொடங்கும் நேர உயிர்ப்போடு இப்போதும் பரபரத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் பொலிஸ் நிலையத்தைப் பார்க்க ஆச்சரியம்தான்.

நாலைந்து ஹைதர் காலத்து டைப்பரைட்டரில் டப்புட்புவென்று சீரற்ற தாளகதியில் தட்டிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்தான்.. அதில் இரண்டு பெண் பொலிஸ்காரிகளும் இருந்தார்கள். சிங்களப் பெட்டைகள்.. ஒருத்தி ஓடிசலாக.. மேடுபள்ளம் துருத்திக் கொண்டிருந்தான்.. மற்றவள் குண்டாகக் கறுப்பாக இருந்தாள்.. முரளிக்கு ஓடிசலாக இருந்தவள் பக்கம்தான் அடிக்கடி கண் போய்க்கொண்டிருந்தது. யாரும் கவனிக்காத போது கள்ளத்தனமாக மேசைக்கு கீழாகத் தெரியும் அவளது விறைப்பான 'மொழுக்கமொழுக்' கால்களைப் பார்க்கிறான்..

எதேச்சையாக முழங்காலை விட்டுக் கொஞ்சம்மேலே அவளது காக்கி யுனிபோர்ட் ஏறியிருப்பதும், அவளது கால் அசைவுகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி அது மடிவதும் பிறகு நிமிருவதும் இவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கிறது.

“அடச்சீ.. புத்திக்கு செருப்பால அடிக்கணும்” அவன் தனக்குள்ளே கடிவதும் உளைவதுமாக நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

‘ட்ரிங்.. ட்ரிங்’ அழைப்பு மணி கேட்க.. டக்கென்று இயல்பு மாறி விறைப்பாக நிமிர்ந்து கொண்டு திரையிடப்பட்ட தலைமை அதிகாரியின் அறைக்குள் நுழைகின்ற இரண்டாம் நிலைப் பெரியவன் வெளியே வருகிறபோது இவனையே பார்ப்பது இவனுக்கு ‘கப்’ பென்று பயம் கௌவிக் கொள்கிறது. தன்னுடைய கேசைத்தான் உள்ளுக்குள் கூடியிருந்து பேசுகிறார்களோ?..

அவனை வவுனியாவில் இருந்து கூட்டிவந்த.. ச்சீ.. பிடித்து வந்த அதிகாரி ஜயசிங்க.. தலைமை அதிகாரியின் அறைக்குள்ளே போனவர்தான். இன்னும் வெளியே வரவில்லை..

திரும்பவும் இன்னுமொரு தடவை அந்தப் பொலிஸ் நிலையத்தை கண்ணால் சுழற்றினான்.. ஒண்ணு.. இரண்டு.. மூணு.. நாலு... ஐந்து.. ஆறு.. அங்கிருந்த மறியல் கூண்டின் இரும்புக் கம்பிகளை எண்ணினான்.. இன்னும் அவனை அதற்குள் அடைக்கவில்லை என்பது பெரிய விசயம்.. அடைக்கப்பட்டிருந்த கைதி ஒருவன் கவலை தோய்ந்த முகத்தை கம்பியில் சாய்த்து வைத்துக் கொண்டு நீள்கோடாக.. மறைந்தும் மறையாமலும் தெரியும் வெளி வாசலுக்கூடாகத் தூர

வெளியைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறான்.. யாராவது.. தனக்கு ஆறுதலாகக் கதைக்க வரமாட்டார்களா?.. அவது பார்வையில் ஏக்கம் தெரிகின்றது.. கூண்டுக்குள் இன்னொருவன் கூண்டு வாசம் பழக்கப்பட்டது போல.. எது வேண்டுமானாலும் நடக்கட்டும் என்று நினைக்கிறானோ தெரியவில்லை.. சுருண்டு கைகளைத் தலைக்குக் கீழே வைத்துக் கொண்டு படுத்திருக்கிறான்..

பாஸ் இல்லாமல் காட்டுக்குள் மரம் வெட்டினார்கள் என்று புதிதாக இரண்டு பேரைப் பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள்.. அவர்களை நிற்கவைத்து ஆயிரத்தெட்டுக் கேள்வி கேட்டுக் குடைந்து கொண்டிருந்தார் ஒரு முக வசீகரம் தொலைத்த விசாரணை அதிகாரி.. முரளிக்கு கண் பூத்தது.. கண்களை இறுக மூடினான்.. காட்சிமறைந்து சத்தம் மட்டும் கேட்பது புதினமாக இருந்தது.. தடக் தடக்.. சப்பாத்துக் கால்கள் எழுப்பும் ஓசை..

லடக் லடக்.. டைப் ரைட்டர் அடிக்கும் ஒலி..
சிங்களமும் தமிழும் மாறி யாரோவெல்லாம் கதைக்கும்..

அதிக சத்தமில்லாத ஜாக்கிரதைப் பேச்சொலி..
எல்லாமும் ஓர் கலவையாக கத்தாமல் கூவாமல் அடங்கிக் கேட்பது..
அவனுக்கு வித்தியாசமாக இருந்தது..

முரளி கொட்டாவி விட்டான்.. அவனிடம் இன்னும் யாரும் வந்து எதுவும் விசாரிக்காமல் இருப்பதே விசனமும் பாரமுமாய் இருந்தது.. ஏதாவது கேட்டுத் தொலைத்தாலாவது தான் மனசுக்குள் உருப்போட்டு வைத்திருக்கும் பதிலையெல்லாம் கொட்டி நியாப்படுத்தலாமே..

மண்டைக்குள் வண்டு ஒன்று ரீங்கரித்துக் குடைவது போலிருக்க.. நெற்றியைச் சுருக்கினான்..

“தோற்றுப் போய் விடுவேனோ?..” நான் சொல்லப் போகும் பதில் வலுவில்லாமல் போய்விடுமோ?

நூறாவது தடவையாகப் பயம் வந்து ஒட்டிக்கொள்ள கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

நாலடிதூரத்தில்.. மரச் சாய்ப்பில் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த துப்பாக்கிகளில் ஒன்றை எடுத்து தொண்டைக்குழிக்கு நேராகப் பிடித்து ‘ட்ரிக்’கரை அழுத்தினால்..

“பேசாமல் செத்துப் போயிடலாமா?..”

யாரும் தன்னைக் கவனிக்காத போது பாய்ந்து போய் அதிலிருக்கும் துப்பாக்கியை எடுப்பது.. ‘ஹோக்’ பண்ணி லோட் செய்வது.. ‘சேவ்டிகெச்’ சைத் தள்ளிவிட்டு.. ஒரே ரவுண்ட்சில் உயிர்போகிற மாதிரி தொண்டைக் குழியில் பெரலைப்பொருத்தி வாய்வழியாக உச்சி

மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டு போகிற மாதிரிப் பிடித்து 'ட்ரிக்கரை அழுத்தினால்.. 'டப்' அவ்வளவுதான் சரி..!

"சே.. இதென்ன நினைப்பு.. பொன்னத்தனமாக.. புத்தியைப் பாவித்து வடிவாப் பதில் சொன்னால் சரி.. நாளைக்கு விடிய வீட்டுக்குப் போயிரலாம்"

தெம்பு ஆயிரமாவது தடவை அவனுக்குள் முளைக்க.. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்..

இப்படித்தான் காலையிலும் நடந்தது..

வவுனியாவில் அவனை ஜீப்பில் ஏற்றி இங்கு கொண்டு வந்து சேர்க்க பின்னேரமாகிவிட்டது. அதற்கிடையில் வவுனியா டவுண் பொலிசில் கொண்டு போய்.. அங்கு ஒரு மணி நேரமாக இதே போலத்தான் ஒரு வாங்கில் இருத்தி வைத்துவிட்டு அவனைக் கூட்டி வந்த பொலிஸ்காரர் அந்த ஸ்டேசனில் ஏதோவெல்லாம் கதைத்து பல பத்திரங்களைக் கைமாற்றிக் கொண்டார்கள். இவன் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

போட்டோ கிராஃபர் வந்தான்..

இவனைப் பல கோணத்திலும் போட்டோ எடுத்தான்..

இனிவேறெங்கிலும் தப்பியோடக்கூடாதென்று முன் நடவடிக்கையோ?.. முரளிக்கு மண்டை காய்ந்தது.. நடந்து முடிந்த சம்பவங்களை ஒன்று ஒன்றாக மூளைக்குக் கெண்டு வந்து அலசினான்..

எங்கோ தவறு நடந்திருக்கிறது..

பொலிஸ்காரன் ஒரு இடைஞ்சலும் இல்லாமல் அவன் குடியிருக்கும் மாகாறம்பைக்குளம் வேளாங்கண்ணி தெரு பதின்மூன்றாம் இலக்க வீட்டிற்கு வந்து.. பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் பிடித்து வருவதென்றால்..!

சந்தேகப்பட்டிருக்கிறார்கள்..

யார்..? யார் சொல்லியிருப்பார்கள்..? இசகு பிசகு யாரால் வந்திருக்கும்? சந்திரன்தான் ஏதும் வாயுளறினானோ? இல்லையே..! அவனுக்கென்ன தெரியும்?..

அந்த இருட்டுக்குள் நடந்ததை யாரும் பார்த்திருக்காத போது.. இதென்ன என்னிடம் விசாரணை..?

அவனுக்குத் தைரியம் வந்தது.. பொலிஸ் சந்திரனையும், மாசிவத்தையும் விசாரித்தது போல என்னையும் விசாரிக்கிறது.. அதுவும் வீட்டுத்திட்ட ஏரியாவுக்குள் நடந்த சம்பவம் என்பதால் அங்கு பொறுப்பான வேலையிலிருந்த என்னையும் விசாரிக்கத் தானே

வேண்டும்..! சரிதான்.. அவர்கள் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நிதானமாக யோசித்துப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.. என்று தனக்குள்ளேயே இன்னுமொரு திட்டத்திற்கு உருக்கொடுத்து வெளியில் காத்துக் கொண்டிருந்தான் முரளி..

ஆனால்.. அவனது நம்பிக்கை.. கொஞ்ச நேரத்தில் சிதைந்து.. அவனைத் திரும்பவும் ஜீப்பில் ஏற்றிய போது அவனது கைகளில் விலங்கு பூட்டினார்கள்.. அவனுக்கு பாதி செத்தது போலாயிற்று..

***

அத்தியாயம் 09

ம சட்டையில் பார்க்கும் உள்ளங்கை போல ஈச்சக்கரை மனுசரின் வாழ்க்கையும் கோலமும் சங்கரப்பிள்ளைக்கு இருட்டாகவே தெரிகிறது..

காலம் செல்ல.. காட்சி மாறினாலும்.. மனித மனம் சுமக்கும் துன்பங்களின் நீட்சி இன்னும் முடியவில்லை.. இப்போது ஈச்சக்கரை முன்பு போல் இல்லைத்தான்..

அவசரத்துக்கு மூன்று மைல் தள்ளியிருக்கும் பிரதான வீதிச் சந்திக்கு ஒடோடிப் போவதற்கு இப்போது ஊருக்குள் ஐந்தாறு ஆட்டோக்கள்.. தேவையென்றால் கிளிநொச்சிக்குக் கூட ஆட்டோ சவாரி செய்கிறார்கள்..

ஒரு நாளில் ஒரேயொரு தடவை.. அதுவும் செம்மணப் புழுதியில் ஆட்களைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டு வந்து போகின்ற 'குலம்' ட்ரான்ஸ்போட் பஸ்ஸை இனி நம்பியிருக்கத் தேவையில்லை..

ஆனாலும் முப்பத்திரண்டு ரூபாவில் சந்திக்குப் போய் வருகின்ற வசதி ஆட்டோவில் இல்லையே.. போக வர முன்னூறு ரூபா கேட்கிறான் ஆட்டோக்காரன்..

சங்கக்கடைத் தெருவில் புதிதாக நாலைந்து கடைகள் திறந்திருக்கிறார்கள்.. இலுப்பையடிச் சந்தியில் ஓய்வு மண்டபம் ஒன்று மீள் எழுச்சித் திட்டத்தால் கட்டித் திறந்திருக்கிறார்கள்.. இன்னொரு பலநோக்கு மண்டபமும் புதிதாக வளர்ந்திருக்கிறது. அரசாங்கம் விவசாயக் கடன் கொடுத்திருந்தது.. சரம்சரமாய் காய்த்துத் தொங்குகின்ற நல்ல இன

மிளகாய்ச் செடி வைத்து உண்டாக்கியிருந்தார்கள்.. கொஞ்சப்பேர்.. சொந்த நிலத்தில் மூன்று முழம் இருந்தாலும்.. மரவெள்ளி, கடலை, சோளமென்று செய்கிறார்கள்.. விளைச்சலை நியாய விலையில் கொள்வனவு செய்ய அரசாங்கமே வாகனம் கொண்டு வருவது ஆறுதலாயிருந்தது..

சூரை சாய்ந்து கைவிடப்பட்டிருந்த பள்ளிக்கூடத்தைத் திருத்திக்கட்டி எப்படியாவது அதை இயக்க வைக்க வேண்டுமென்று சங்கரப்பிள்ளை எடுத்த முயற்சி இப்போது கைகூடி வருமாப்போல் இருந்தது.. கிளிநொச்சி வலயக் கல்விப் பணிமனைக்கு நடையாய் நடந்து சங்கரப்பிள்ளை அதை சாதித்திருந்தார்..

ஏரம்புதான் அன்னபூரணி கமக்காரியின் நிலத்தை குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தான்.. சங்கரப்பிள்ளை, ஏரம்புக்கு உற்சாகமும் ஊக்கமும் கொடுத்து அன்னபூரணியுடனும் கதைத்து அவளின் தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தை வாங்கி ஏரம்புவிடம் கொடுத்திருந்தார். ஏரம்பு கண்ணும் கருத்துமாக நிலத்தைக் கொத்தி இந்த வருசம் பெரும்போகம் செய்திருந்தான்..

அன்னபூரணிக்கு ஆயிரம் கவலையென்றாலும்.. ஏரம்பு கொடுக்கும் பணம் அவளின் சாப்பாட்டுக் கவலையைத் தீர்த்து வைத்திருந்தது..

ஏரம்பு.. நாளும் பொழுதும் மேனி கறுக்க.. வேலை செய்தான். நிலத்தை உழுததில் இருந்து, புழுதியடித்து வரம்புகட்டி, வாய்க்கால் வெட்டி.. து.. பயிர் நன்றாக வளர்ந்திருந்தது.. குடலைப் பருவத்தில்தான்.. பயிருக்கு வந்த 'தற்றி' நோய் அவனை விறுவிறுக்க வைத்துவிட்டது.. எங்கே தன் பிரயாசமெல்லாம் வீணாகிப்போய்விடுமோ என்று பயந்தான். அவன் அவதிப்பட்டு ஓடித்திரிந்து டவுணில் இருக்கும் விவசாயக் கந்தோரில் ஆலோசனை கேட்டான். பயிருக்கு வேண்டிய மருந்தடித்து இரவு பகலாகப் பக்குவம் பார்த்துக் காப்பாற்றினான்.. அப்பாடா.. இப்போது பாற்பருவம்.. பச்சை கழிந்து மிதப்புக் கட்டிக்கொண்டு வயல் வளம் கொழித்தது.

பத்து ஏக்கர் காணிக்கு நடுவே.. பழைய கிணறு.. முருகேசுக் கமக்காரன் கட்டியது.. யுத்தத்திற்குப் பிறகு கவனிக்காமல் தூர்ந்து போய்க்கிடந்தது.. ஏரம்புதான் தோட்டமென்றால் கிணறுவேண்டாமா? என்று தூர் வாரி 'வாட்டர்பம்' பூட்டி காட்டுத்தடிகளால் சின்னதாகக் கொட்டில் போட்டு கிடுகு பிணைத்துக் கூரை போட்டிருந்தான்.

அன்னபூரணியின் வயல்காணி இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு இப்படி மாறும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால்.. அவளுக்கு மனம்

ஒரு விசையாக பழைய வாழ்க்கைக்கு மீண்டும் திரும்பியது. அவள் கடவுள் இருக்கிறாரா?.. இல்லையாவென்று தனக்குள்ளேயே பட்டிமன்றம் போட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தாள்.

“சண்டை புடிச்ச சாகடிச்சவன் கூட.. ஈவிரக்கம் பாத்து மனுசத் தன்மையோட நடந்துகொண்ட சந்தர்ப்பமும் இருக்கு.. ஆனா.. சாவு நடந்து சுடுகாடாய்ப் போன தேசத்தில்தானா சனாமியும் வரணும்..! தஞ்சமெண்டு ஓடிப் போன கோயிலுக்குள்ள்தானா ‘கிபீர்’ அடிச்ச எல்லாரும் கூண்டோட சாவணும்..! அட.. மனுச சாதி தப்பையும் தவறையும் செய்து பேயாப் போய்ச்சுதே.. அந்தக் கொடுமைக்குத்தான் இந்த சண்டையும், யுத்தமும் மெண்டால்.. வயித்தில இருந்த சிக என்ன பாவத்தத்தான் செய்து துலைச்சது.. அதுவுமல்லா.. செல்பீஸ் பட்டு செத்துப் போச்சு.. தாயும் பிள்ளையுமா தூக்கி எடுப்பார் யாருமில்லாம நாரிக் கிடந்ததுகளே.. இதுக்கு எந்தக் கடவுள் நியாயம் இருக்குது..”

அன்னபூரணி துயரத்தோடு போராடி நொக்கடித்துப் போயிருந்தாள்..

வதனி வயிறு பெருத்துப் புள்ளத்தாச்சியாக வீட்டுக்குள்ளே கிடந்தாள்.. கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் அவளைப் பார்த்த டொக்டர் தாயையும் பிள்ளையையும் எச்சரித்துத்தான் வீட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தார்..

வதனிக்கு கண்ணீர் வழிந்த தடம் மாறாமலே ஊற்றெடுத்த வண்ணம் இருந்தது.. அவள் அந்தகாரத்துக்குள் தள்ளப்பட்டு விட்டதாக முடங்கிக் கிடந்தாள்..

“வாயும் வயிறுமாக இருக்கிறாளே பாவம்..” என்று அன்னபூரணி மகளுக்குச் செய்கிற பணிவிடை எல்லாவற்றையும் அவள் தன் கிறுக்குத்தனமான நமட்டுச் சிரிப்புக்குள் அடக்கி விடுகிறாள்..

வாழ்க்கையை சிருங்காரித்து, எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து வாழ வேண்டும் என்று பரபரத்து ஓடியவளுக்கு இப்போது இந்த உலகம் வெறுத்துப் போயிற்று..

“உயிரை மாய்த்து விட்டால்..!”

அவள் முன்னால் இருந்து பயமுறுத்துகிற அத்தனை பிரச்சினையும் ஓய்ந்து விடும்.. இந்த நினைப்பு நாளுக்கு நாள்.. வினாடிக்கு வினாடி வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

“பெரிய கமக்காரி வீட்டுக் குமருக்கு பழக்கம் சரியில்ல.. கைப்பிடிச்சவனத் தடுப்புக்கு அனுப்பிட்டு.. இங்க ஆம்புளச் சுகத்துக்காக அலைஞ்சு.. இப்ப வயித்தில வாங்கிட்டாள்” என்று அவளின் பெயரைச் சொன்னாலே இந்த ஊர் காறித்துப்புவதாக

நினைப்புருப் போட்டாள்.

“சாவணும்.. சாவணும்..”

வதனி இப்படி நினைக்க எல்லாமும்தான் காரணமாய் இருந்தது..
ஒன்று கமக்காரி வீட்டு மானம்..!

இரண்டு ஒரு கொலைகாரனின் பிள்ளையை வயிற்றில் சுமப்பது.
அவளுக்கு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜயசிங்க கதைத்தது ஞாபகம்
வந்தது..

“உனக்குத் தெரியும்.. சொல்லு..”

அவள் மௌனமாய் நேரத்தைக் கரைத்தாள்..

அவர் திரும்பவும் கேட்டார்..

“தங்கச்சி உன்னோட பழகி.. இப்படியாக்கினவன் தான்
நல்லதம்பியைக் கொலை செய்திருக்கான்..”

அவர் கதைக்கும் போது மேடு பூசியிருந்த அவளின் வயிற்றைப்
பார்த்தார்..

வதனிக்குள் நீறுபூத்திருந்த ஆத்திரம் தலை காட்டியது.. தன்னை
ஏமாத்திக் கெடுத்தவன்.. கொலையும் செய்திருக்கிறான்..

இரகசியம் என்று பொத்திப் பூட்டிய அவளின் கர்ப்ப விவகாரம்
இப்போது கூரை மேலேறிக் கூவியது போலாகிவிட்டது.. பிறகு ஏன் ஒரு
கெட்டவனைப் பாதுகாக்க பொய் சொல்ல வேண்டும்..?

அவள் எல்லாவற்றையும் பொலிஸ் காரரிடம் சொல்ல வேண்டும்
என்று நினைத்தாளே தவிர.. எப்படிச் சொல்லுவது ஒரு பெண்ணாக
இருந்து கொண்டு கொஞ்சம் கூட வெட்கமில்லாமல் எல்லாவற்றையும்
ஓப்புவிக்க சங்கடப்பட்டாள்..

“முரளியோடு பழகினேன்.. படுத்தேன்..”

சொல்லும்போது முதுகுத் தண்டு வடத்தில் பனிக்கட்டி உருகியது போல்
ஒரு கூச்சம் தேகமெங்கும் பரவியது..

ஆசிக்கிழவியின் வீட்டில்.. நல்லதம்பியிடம் மாட்டிக் கொண்டு..
அரக்கப் பரக்க எழும்பி ஓடினதை அவள் எச்சில் விழுங்கி.. மென்று
துண்டு துண்டாகச் சொல்லி முடித்த போது.. பொலிஸ் உசாராகி அந்த
சம்பவத்தைப் பதிவு செய்தார்கள்..

முரளிக்கும்.. நல்லதம்பிக்கும் வாக்கு வாதமும் மூர்க்கத்தனமான
சண்டையும் நடந்ததற்கு இந்த அபலைப் பெண்தான் சாட்சி..

முரளியின் தகிடுதத்தங்களை மறைக்க வேண்டுமானால்..
நல்லதம்பியின் வாயைப் பூட்டியே ஆக வேண்டும் என்ற தேவை
அவனுக்கு முளைவிட்ட இந்த சம்பவம்தான்.. கொலைக்கான
காரணம்..

இனிப்போதுமே பொலிசுக்கு..

இன்ஸ்பெக்டர் ஜயசிங்க வவுனியா வீட்டில் வைத்து முரளியைப் பிடித்தபோது.. ஆரம்பத்தில் முரளி அப்பாவியாகத்தான் தெரிந்தான்.. ஆனால் கிளிநொச்சி பொலிஸ் ஸ்டேசனில் அவனை.. ஒன்றும் கேட்காமல்.. தூரத்தில் தனிமையில் வைத்து.. அவன் அறியாமலே.. முழுப் பொலிஸ் ஸ்டேசனும் அவனை அவதானிப்பது தெரியாமல்.. அவன் பித்துக்குளியாக நடந்து கொண்ட அத்தனை சம்பவங்களையும் பொலிஸ் பதிவு செய்து கொண்டது..

ஒரு இரவுக் கண் விழிப்பும்.. அசதியும்.. முரளியின் மனசை சுக்கு நூறாக்கி வைத்திருந்தது.. அவன் தனக்குள் போட்டு வைத்திருந்த தப்பதலுக்கான நியாயங்களும்.. காரணங்களும்.. அடுத்த நாள் விசாரணையில் ஒவ்வொன்றாக முனை முறிந்து விழுவதைக் கண்டு அழுதான்..

நல்லதம்பிக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த பகையை வதனி காரண காரியத்தோடு ஒப்புவித்திருக்கிறான்.. சவரக்கடைச் சந்திரன் உளறியிருக்கிறான்.. இதையெல்லாம் தவிர பொலிஸ் கண்டெடுத்த கையுறையின் உட்பக்கம் அழியாமல் இருந்த முரளியின் கைரேகை.. முரளியின் அறையில் அவனது மனநிலை வெளிப்பாட்டு அடையாளம் எல்லாம் இன்ஸ்பெக்டரின் புலன் விசாரணையில் தெளிவாக முரளிக் கெதிராக இருந்ததைக் கண்டு அவன் ஒரு புள்ளியில் நம்பிக்கையிழந்தான்.. அவன் பிதற்றலோடு சொன்னவையெல்லாம் வாக்குமூலமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.. முரளி.. சொன்னான்..

***

அன்றுநேரம்பதினொரு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. முரளிக்கு ஏறியிருந்த போதை அவனை நல்ல பக்கமாக சிந்திக்க இடம் கொடுக்கவில்லை..

ஆசிக்கிழவியின் யாருமில்லாத வீட்டுக்குள்.. வதனியோடு படுத்திருந்த போது.. நல்லதம்பி அடாவடியாக நுழைந்ததும்.. முரளியைத் தாறுமாறாகப் பேசியதும்.. ஓடி வந்த பாய்ந்து அடித்ததும்.. நல்லதம்பி முரளிக்கு மேல் குந்தியிருந்து முகம் பார்த்துக் குத்தியதில் முரளியின் மூக்கு உடைந்து இரத்தம் ஓழுகியதும்.. பச்சையாக ஞாபகத்தில் நின்று அவனுக்கு கொலை வெறியேற்றியது..

“வடுவா..” ஊருக்குள்ள சொல்லி.. பிரச்சினையைக் கிளப்பிவிட்டால்.. மானம் போயிறுமே.. இல்ல.. இல்ல.. சாவடிச்சிருவன்

சாவடிச்சிருவன்..”

ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக திரட்டிச் சேர்ப்பது போல் அந்தக் கொலை வெறி கூடிக் கொண்டே போக.. கொலை ஆயுதம் பற்றி யோசித்தான். மனதில் பளிச்செனப்பட்டதைச் செய்து முடிக்க எழும்பி நடந்தான்..

“வெறுங்கையப் பாவிக்கக் கூடாது..”

ஸ்ரோர் சூமை நோக்கி நடந்தான்.. ஸ்ரோர் கீப்பர் தூங்கி வழிந்து கொண்டு தலைக்கு மேல் தொங்கிய சோலார் லைற் வெளிச்சத்தில் மேசையில் எழுதிக் கொண்டிருந்தான்..

“சார்ஜ் போடணும்..” சொல்லிக் கொண்டே முரளி விறாந்தையில் இருந்த சோலார் பின்னில் அவனது செல்போன் சார்ஜரை நுழைத்து போனை சார்ஜில் போட்டான்..

ஸ்ரோர் கீப்பர்.. முரளியைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.. முரளி பூட்டப்படாமல் திறந்திருந்த அறைக்குள்ளே பார்த்தான்.. கையறைகள் ஒரு மூலையில் விரவிக்கிடந்தன.

அறைக்குள் போய்.. ஒரு சோடி கிளவுசை எடுத்த போது ஸ்ரோர் கீப்பர் சட்டென விழித்து.. முறுவலித்தான்..

“எதுக்கு..”

“நும்.. கிளீன் பண்றதுக்கு”

“ஆ..ங்”

அவ்வளவுதான்.. ஸ்ரோர் கீப்பர் நித்திரைக் கலக்கத்திலும்.. அறைக்கதவை மூடி பூட்டை சரிபார்த்துக் கொண்டவன் துண்டை விரித்துச் சாய்ந்தான்..

முரளி திரும்பவும் தன் அறைக்கு நடந்தான்.. அங்கு அவன் குடித்து மீதியிருந்த சாராயத்தையும் கிளாசில் கவிழ்த்தான்.. சோடா கலக்காமலே ‘ரா’ வாக அடித்தான்..

‘நச்’ சென்று மூளையைச் சுரண்டிக் கொண்டு வெறி ஏறியது.. காத்திருந்தான்.. நடு நிசி தாண்டியது.. அறையில் இருந்த கத்தியொன்றை எடுத்து ட்ரவுசர் பொக்கட்டுக்குள் போட்டான்.. கிளவுசைக் கையில் போட்டவன்.. நல்லதம்பி படுத்திருந்த அறையை நோக்கி நடந்தான்..

போதையில் படுத்திருப்பவனின் இடப்பக்கம் இருதயம் இருக்கும் இடத்திற்கு நோக.. பலம் கொண்ட மட்டும் ஒரே வீச்சாக கத்தியை ‘சதக்’ கென்று இறக்கி கத்தி உள்ளுக்குள் இருக்கும் போதே மறுபக்கம் திருகி.. திரும்பவும் திருகி கத்தியை உருவினால்.. நொடிப் பொழுதுதான்.. சத்தமில்லாமல் செத்துவிடுவான்..

திரும்பவும் அந்தக் கொலையை செய்வதாகக் காற்றில் கத்தியை வீசி ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டான்.

தன்னை வேறு யாரும் பார்க்கிறார்களா?.. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.. அந்தப் பனி இரவிலும் அவனது நெற்றி வியர்த்தது.. முரளி நினைத்தபடியே நல்லதம்பி தரையில் காலை அகல விரித்து.. ஒரு கையைத் தலைக்குக் கொடுத்து மறுகையை நெஞ்சுக்கு மேல் வைத்து ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.. சில்வண்டுச் சத்தத்தோடு.. நல்லதம்பியின் குறட்டையொலியும் கலந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது..

முரளி.. காற்சட்டைப் பையிலிருந்து கத்தியை எடுத்தான்.. கத்தியை நெஞ்சில் நேராக இறக்க நல்லதம்பியின் ஒரு கை தடையாக இருந்தது.. யோசித்தான்.. கத்தியால் குத்தி சாகாவிட்டால்.. சத்தம் போடுவானே..

அந்த அறையின் மூலையில் கிடந்த கருங்கல் கண்ணில்பட்டது.. திட்டம் மாறியது..

ஒரேபோடு.. கருங்கல்லைத் தூக்கி முகத்தோடு சேர்த்து மண்டையில்.. பலமாக ஒரே போடு..

அவன் குரூர்புத்தி போதிக்க.. கையிலிருந்த கத்தியை ட்ரவுசர் பொக்கட்டில் போட்டுவிட்டு.. மெதுவாக சத்தமில்லாமல் கருங்கல்லைத் தூக்கினான்.. பாரமாக இருந்தது.. குறைந்தது இருபது கிலோவாவது வரும்.. கிட்ட வந்து மூச்சு விடுவதை நிறுத்தி.. கல்லை தலைக்கு மேலே உயரத் தூக்கினான்.. அவன் குறி நல்லதம்பியின் மண்டைதான்..

ஒருவேளை.. சாகாவிட்டால்.. 'டப்'பென்று புத்திசொன்னது. கத்தியெடுத்து 'சதக்.. சதக்..'

அவன் மனமும் முகமும் போய்ப் போக.. கல்லை முழுவீச்சாக நல்லதம்பியின் தலைமீது.. ம்..ம்.. போட்டான்..

'ச்சக்'.. ஒரு முனகலும் இல்லாமல்.. கால்கள் மட்டும் வெட்டி இழுத்து.. உயிர்விட்டான் நல்லதம்பி.. கல்லு அவன் முகத்தையும்.. மண்டையையும் கண்மூடித்திறப்பதற்குள் சொதசொதக்க வைத்து.. அவனை சாகடித்திருந்தான் முரளி.. அவனது கத்திக்கு வேலையில்லாமல் போனது..

ஒரு செக்கன் தானும் தாமதிக்காமல் வேகமாக விறுவிடுவென்று வெளியேறியவன்.. கையுறையைக் கழற்றி ஓடையில் எறிந்தான்.. அது நீரோட்டத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிடும் என்று அவன் நினைத்தது தப்பாகிவிட்டது..

இப்போது அவனது போதை இறங்கியிருந்தது.. கொலை வெறி..

சங்குமுள்ளு

வடிந்து மனம் அருட்டத் தொடங்கியது.. பயம்.. திகில்.. நெஞ்சு முழுவதும் வாட்டி வதைக்க.. விடியும் வரை விழித்திருந்தான்..

முரளி அடம்பிடிக்காமல் சொன்னதை.. பதிவு செய்த பொலிஸ் கிளிநொச்சி நீதிமன்றத்தில் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தது.. இப்போது முரளி அனுராதபுரம் ஜெயிலில் இருக்கிறான்..

***

வதனி சாவதற்கு நேரம் பார்த்துக் காத்திருந்தான்..

அவன் ஒரு செல்போனை வைத்து வித்தை காட்டி.. இவனை ஏமாற்றிப் பழகியது.. படுத்தது தவறு.. என்றால் அது அவளின் அறியாமையும்.. பேராசையும் தான் காரணம் என்று மனம் அடங்க மறுத்தது..

நானைக்கு இவள் பெறப்போகும் பிள்ளைக்கு 'அப்பன் ஒரு கொலைகாரன்' என்ற பழிச்சொல்தான் கூட வரும்.. அந்த உண்மை பிள்ளையையும், இவளையும் விசவிருட்சமாய் சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு விடும்.. ஆக.. பின்னால் வரப்போகும் சாவை முந்திலுட நினைக்கிறாள் வதனி..

எந்த நேரமும் கண்ணுக்குள் எண்ணெய் விட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மாவின் கண்ணில் மண்ணைத்தூவி விட்டு பனி விழுந்து கொண்டிருந்த அதிகாலைப் பொழுதில் வெளிக்கிட்டாள்.. நடந்தாள்.. அவளுக்கு வயலுக்குள் இருந்த கிணறுதான்.. நோக்கமாயிருந்தது..

புதுசாகத் தூர் வாரிய பெரிய கிணறு..

அவள் தனது சாவு எப்படி நிகழும் என்று கற்பனை செய்தபடியே நடந்தாள்..

'தொபக்கடர்..! முன்பின் யோசியாது பாய்வது..

ஒரு முறை நீரில் மூழ்கினால்.. மறுமுறை நல்ல நீர் மனிதனை மேலே கொண்டு வருமாமே.. பிறகு மறுபடியும் நீருக்குள் மூழ்கி.. தத்தளித்து.. மொடக் மொடக்கென்று இச்சையின்றியே வாய் வழியாக தண்ணீர் வயிறை நிரப்புகிற அதே நேரம் மூக்கு வழியாக நீர் நுழைந்து.. சுவாசப்பை முழுவதும் நிறைந்து.. அவ்வளவுதான்.. அறிவு கெட்டு மூர்ச்சை யாவதுடன் சாவும்தான்.. செத்து விடலாம்..

அவளுக்கு அந்த சாவுக்கற்பனை நின்றபாடில்லை.. காலை வயலுக்கு வேலைக்கு வருகிறவர்கள் கிணற்றுக்குள் செத்துக்கிடக்கும் என்னைப் பார்ப்பார்கள்.. பார்ப்பார்களா..? ஒருவேளை பார்க்காமல்

விட்டால்.. செத்து இரண்டு நாளாகி விடுமே..! ஐயோ.. ஊதிப் போய்.. நாத்தம் எடுக்குமே..

உண்மையில் அந்த நினைப்பு.. இனம் தெரியாத திகில் பந்தாகத் திரண்டு நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது..

பயம் சாவு முடிவை மாற்றி விடுமா?.. வேகமாக நடந்தாள். முகத்தில் அறைந்து காது மடல்களைத் தடவிச் செல்லுகின்ற பனிக்காற்றின் குளிர்ச்சியை யாசித்தாள்.. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் தான் விழுந்து சாகப் போகும் கிணற்றுத் தண்ணீர் 'ஜில்'லென்று குளிருமோ..? 'பச்' அனிச்சையாகவே உடம்பைச் சுருக்கிக் கொண்டாள்..

இப்போது அணிந்திருக்கும் உடுப்பு.. தன் சாவுத் தோற்றத்திற்கு நல்லாயிருக்குமோ?

தன் பித்துக்குளித்தனமான கற்பனைக்காக 'ச்சணப்' பொழுதில் தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்..

இன்னும் கொஞ்சத்தாரம்.. நிலத்திலிருந்து இரண்டடி அளவு உயரம்.. தான். போகிற வேகத்திலேயே பாய்ந்து விடலாமா?.. அல்லது நின்று.. பிறகு காலைத் தூக்கி வைத்து ஒண்ணு.. ரெண்டு.. மூணு.. சொல்லிக் கொண்டே பாய்ந்து விடலாம்.. பாய்ந்து விடலாம்தான்.. விழுகிற வேகத்தில் முன்னால் துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் வயிறுதானே முதல் அடிபடும்.. 'ஐயோ' வயிற்றுக் குள்ளிருக்கும் பிள்ளைக்கு நோகுமே.. நோகட்டும்.. நொந்து சாகட்டும்.. திரும்பவும்.. சாவு வெறி.. கிணற்றுக் கட்டுதான்.. முன்னால் இருக்கிறது.. காலைத் தூக்கி அதில் வைக்கிறபோது.. என்னதான் மனசு பலமாயிருந்தாலும்.. கால் லேசாக நடுங்கியது.. போல.. முன்னால் சாய்ந்தபோது.. முரட்டுத்தனமாக அவளின் தோளில் பிடியொன்று இறுக்கியது.. அவசரமாக 'வெடுக்' கென்று திரும்பினாள்.. ஏரம்பு நின்றான்..

“பைத்தியக்காரர் சிறுக்கி.. சாவப் போறியா..?”

அவன் குரல் உஸ்ணம் தடவி அச்சுறுத்தியது.. வதனியின் கையைப் பிடித்து தடாலென்று இழுத்தான்.. அவள் சடுதியாக பலம் இழந்து எந்த எதிர்ப்புமில்லாமல் இழுபட்டாள்..

“என்..ன்.. விடுங்க....”

“நீ.. செத்துத் துலையிறதுக்கு.. புள்ளய சாவடிக்க என்னடி உரிமயிருக்கு..” ஏரம்பு அதிர்ந்து கேட்ட கேள்வியில் ஒரு நியாயம் இருப்பது அவளுக்கு சட்டெனப் புரிந்தது.. பேசாமல் அவன் பின்னால் நடந்தாள்..

***

செந்தில் வந்திருந்தான்..

சங்கரப்பிள்ளை கிளிநொச்சி டவுனில் இருந்து ஈச்சக்கரை சந்திக்கு வந்திறங்கிய அதே பஸ்ஸில்தான் செந்திலும் வந்திறங்கினான்..

இப்போது ஊருக்குள் போய்வருவதற்காக எல்லா நேரமும் அந்தச் சந்தியில் இரண்டொரு ஆட்டோ நிற்பது வழக்கமாகியிருந்தது.. புதிதாக வந்திறங்கிய பெடியன் அங்கு நின்ற ஆட்டோக்காரனிடம் விசாரிப்பது.. சங்கரப்பிள்ளைக்கு நெருடியது.. அதனால் கேட்டார்..

“தம்பீ.. எங்க போகணும்..”

“ஈச்சக்கரைக்கு..”

“யாரிருக்கா..”

முறுவலித்தான்.. பிறகு சொன்னான்..

“நான்.. வதனியிட புருசன்... இப்பதான் தடுப்பில இருந்து வாறன்..”

சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.. அவர் பெடியனை நன்றாகப் பார்த்தார்.. வாட்ட சாட்டமாய் இருந்தான்..

“வதனிக்கு என்ன நடந்திருக்கிறது என்பது இவனுக்குத் தெரியுமோ.. தெரியாதோ.. தெரிந்திருந்தால் பரவாயில்லை.. தெரியாமல் அங்கு போனால்.. அதிர்ச்சியாகி விடுவானே..” கேட்டார்.. “தம்பீ.. நீங்கள் வாறது வதனிக்குத் தெரியுமோ?”

“இல்ல.. தெரியாது.. மூணு வருசத்துக்குப் பிறகு இப்பதான் வாறன்” சங்கரப்பிள்ளைக்குப் புரிந்தது.. “இவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.. குழப்பாமல் பக்குவமாகத்தான் சொல்ல வேணும்”

சங்கரப்பிள்ளை ஆட்டோ பிடித்தார்..

“தம்பீ.. வாங்க போவம்”

செந்திலுக்கு மனம் உருட்டியது..

யாரிவர்?.. ஆட்டோவில் அவனும் ஏறினான்..

“தம்பீ.. ஈச்சக்கரைக்குத்தானே.. வாங்கோ போவம்”

இருவரும் போகிற வழியில் அதிகம் கதைக்கவில்லை..

சங்கரப்பிள்ளைக்கு விசயத்தை எப்படித் தொடங்குவது என்று தெரியாமல் இருந்தது.. யோசனையிலேயே ஊரும் வந்து வீடும் வந்துவிட்டது.. சங்கரப்பிள்ளை வீட்டில் செந்திலையும் இறங்கச் சொன்னார்..

ரஞ்சினி தேத்தண்ணி கொடுத்தாள்.. சங்கரப்பிள்ளை மெதுவாகப் பேச்சுக் கொடுத்தார்..

“தம்பீ.. தடுப்புல கஸ்டப்பட்டிருப்பீங்கள் என்ன?”

செந்தில் பெருமூச்சு விட்டான்.. அவனுக்கு அந்த மூன்று வருச சிறை வாசத்தை யாரிடமாவது கொட்டிப் பறைந்தால் நல்லது போலிருந்து.

“ஓம். ஐயா.. மூண்டு வருசம்.. ஒரு நாளென்டாலும் பார்க்க வரயில்ல... அதான் கவல..”

அமைதியாக இருந்து விட்டு.. கதைத்தான்..

“சண்ட நேரம் சரண்டர் ஆகேக்க முன்பின் யோசிக்காமல் கலியாணம் முடிச்சுத் தந்தவ மாமி.. அந்த நன்றிய மறக்கேலாது..”

அவன் கண்கள் பனிக்க.. நீர் துமித்தது.. சங்கரப்பிள்ளை அவனிடம் எதுவும் கேட்காமல்.. பேசாமல் செந்திலைக் கதைக்கவிட்டார்.. அவனுக்கு தடுப்பு முகாம் நினைப்பு திரும்பவும் மீள் வாசிப்பச் செய்வது மனதை சுரண்டுவதாக இருக்க.. “ம்”.. ஆயாசம் மேலிடக் கதைத்தான்.. “நேற்றுத்தான் வெளிய விட்டவங்கள்..!”

***

அங்கு.. ஒவ்வொரு பெயரையும் வாசிக்கும்போது ஆவல்.. முட்டி.. பிறகு ஏமாற்றத்தில் தணிந்து.. அதுவே பெரிய வேதனையாக இருந்தது..

“சந்திரகுமார் மோகன்..”

ஆமிக்காரன் பெயர் வாசிக்கத் திரும்பிப் பார்த்தான்.. கையுயர்த்தியவர்.. “அட மாஸர்..”

இவனுக்குப் பெரிய ஆள் இவர்தான்.. “குரூப் லீடர்.. அவருக்கு எப்படி எனக்கு முந்தி விடுதலைப் பத்திரம் கொடுக்கலாம்.... மோடையங்கள்...”

அவனுக்கு எரிச்சல் தகித்தது..

இன்று முன்னூறு பேரை விடுதலை செய்வதாகச் சொல்லி ஐந்நூற்று அறுபது பேரை வரிசையில் உட்காரவைத்து பெயர் வாசித்து விடுதலைப் பத்திரத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.. இருநூற்றி முப்பத்தொராவது ஆளையும் தாண்டிவிட்டது.. செந்திலை இன்னும் கூப்பிடவில்லை.. நெஞ்சு திக்குத்திக்கென அடித்து இரத்தம் உயர் அழுத்தத்தில் இருந்தது..

சந்திர குமார்மோகன் பத்திரத்தை வாங்கி.. முகத்தை மலர்த்திக் கொண்டு எழும்பி நடக்க.. எல்லாருதான் பார்க்கிறார்கள்.. இயக்கத்தில் ரேங்கில இருந்தவனாம்....

“இனி இந்த நாட்டில இருந்து சரி வராது.. வெளியில விட்டால்

சங்குமுள்ளு

எங்கேயாவது.. சின்ன நாட்டுக் கொண்டாலும் சவுதி கட்டார் எண்டு போயிர வேண்டியது தான்..”

“நானெண்டால் கலியாணம் கட்டி செட்டிலாயிடுவன்”

“சரி.. இனித்தான் அம்மா அப்பா எங்க இருக்கிறாங்கன்னு தேடணும்”

“நமக்கெண்டால் விவசாயம்தான்...சமாளிச்சிடுவன்”

ஒவ்வொருவரும் தடுப்புக்குள்ள இருந்து கனவு கண்ட வாழ்க்கையை இனி வாழப் போகிறார்கள்..

செந்திலுக்கும் கனவு இருந்தது..

“பாவம் வதனி.. ஒரு நாள் என்டாலும் அவனோட சந்தோசமாக இருக்க முடியவில்ல.. வெளியில போய் வதனியப் பாத்தவுடனே ஓடிப்போய் கட்டிப் பிடிச்சு முத்தம் கொடுத்து மூணு வருசத் தாகத்த தீர்க்கணும்.. வாழணும்.. அவளை நல்லா வைச்சிருக்கணும்”

அந்த கனவுலக சஞ்சரிப்பில் அவன் காலத்தைக் கடத்திய போதும் நெஞ்சின் ஒரு ஓரத்தில் கோபம் கோடு போட்டிருந்தது.

“ஏன் பார்க்க வரவில்லை.. மற்றவர்களைப் பார்க்கவேன்று எத்தனை பேர் வந்து போகிறார்கள்.. இவளுக்கு மட்டும் என்ன? வதனியும் வரவில்லை.. மாமியும் வரவில்லை.. ஏன்..?”

அவன் நினைப்பை திடுப்பென அறுத்துக் கொண்டு அவனைக் கூப்பிடுவது கேட்டது..

“நகுலேஸ் செந்தில்நாதன்..”

உரத்த சத்தமாய் இரண்டாம் முறையாகவும் கூப்பிட்டான்கள்.. கையை உயர்த்தி சட்டென எழும்பி நின்றான்..

‘ச்சண’ நேரத்தில் நெஞ்சு பொங்கிப் பிரவாகித்தது.. மற்றவர்கள் திரும்பி அவனைப் பார்க்கிறார்கள்..

ஆமிக்காரன் பத்திரத்தைக் கொண்டு அவனிடம் வருகிறான்.. அவன் காட்டிய இடத்தில் கையெழுத்திட்டு அந்தப் பத்திரத்தை அவசரமாய்க் கண்ணோடுகிறான் செந்தில்..

புனர் வாழ்வு கொடுத்து விடுதலை செய்வதாக முத்திரையிடப்பட்டிருக்கிறது.. அது மூன்று மொழியிலும் ‘ரைப்’ செய்யப்பட்டிருக்கிறது..

நகுலேஸ் செந்தில் நாதன் என்பராகிய இவர்.. பிறப்பு.. இயக்கத்தில் சேர்ந்தது.. பயிற்சிபெடுத்தது.. பங்குபற்றிய சண்டைகள்.. கடைசிச் சண்டை நேரம்.. சரணாகதியடைந்தது.. என்ற விபரங்கள் சுருக்கக் குறிப்பாக எழுதி பொறுப்பதிகாரி கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறான்..

இனி இவனை யாரும் கைது செய்ய மாட்டார்களாம்..

'டப்' பென்று எழும்பி செந்தில் வெளியே நடக்கிறான்.. அவனிடம் மாற்றுடுப்பாக இருந்து ஒரு ட்ரவுசர்.. ஒரு சேட்.. எல்லாம் ஒரு சொப்பிங்பேக்குக்குள் அடக்கம்.. எடுத்துக் கொண்டு வெளி முற்றத்திற்கு வருகிறான்..

விடுதலையாகி வெளியே வருகிறவர்களைக் கூட்டிச் செல்ல அவரவர் குடும்பங்களில் இருந்து யாராவது.. ஒருவராகிலும் வந்திருந்தார்கள்.. செந்தில் நப்பாசையில் கேற்றைக் கடந்து தூர வெளி மட்டும் துழாவிப் பார்க்கிறான்.. யாரும் வரவில்லை.. குப்பென ஒரு குமைச்சல் நெஞ்சைத் தொட்டுக் கொள்கிறது.

***

அத்தியாயம் | 10

இருட்டுப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.. மத்தியானம் முழுவதும் சுளீரென்று அடித்துப் பொசுக்கிய வெய்யிலில் இருந்து விடுதலை என்பது போல மரஞ்செடி கொடிகள் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தன..

அன்னபூரணி தன் வீட்டடித் தோட்டத்தில் நின்று கொண்டு சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறாள்.. தெனாவெட்டாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை சிதறிப் போய்விட்டதே.. அவளுக்கு அழுகை அழுகையாக வருகின்றது.. புருசனும், பயலும் செத்துப் போனபோது இருந்த சோகம்போலவே இப்போதும் நெஞ்சு விம்முகின்றது..

அவளுக்குப் புருசன் இல்லாமல் வாழ்க்கையைத் தனியாக நின்று எதிர் கொள்ளுவதின் துன்பத்தை உணர உணர வெம்பி அழுகிறாள்..

அவள் புருசன் முருகேசர் பூவரசு இலையைப் பிடுங்கி வாகாக மடித்து 'பீப்..பீ' என்று ஊதி வேடிக்கை காட்டுவதை நினைக்கிறாள்.. கிணற்றில் துலா ஊன்றி தண்ணீர் அள்ளுகிற போது அவர் பாடுவதை நினைக்கிறாள்..

மண்ணு விளையுதடி... நம்ம

கண்ணு நிறையுதடி..

எண்ணம் போலவே வாழ்வு வந்து

வண்ணம் சேருதடி.. நல்ல

பண்பும் கூடுதடி..

அன்னபூரணி.. அந்தப் பாடலின் கடைசி வரியை

வாய்விட்டுச் சொல்லிப் பார்க்கிறாள்.. பண்பு.. கூடுத..டி.. வாய்க்குள்ளே முணுமுணுத்தவன்.. கேற்றடியில் நிற்கிற மனுசன் யாரெனப் பார்த்து விறைத்துப் போனாள்..

“செந்தில்..!”

மூன்று வருசத்துக்கு முன்பு பார்த்தவன்.. சற்று பருத்து.. ஆனால் அவன் அழகாக இருப்பதாகத் தோன்றியது..

வாயைப் பிளந்தவன்

“செந்..தில்..” என உச்சரித்தான்..

வந்தவனுக்கு அது புது வளவு என்றபடியால் வாசல்கேற்றடியில் நின்று வளவைத் துழாவினான்..

“வாங்க.. வாங்க..” சொல்லிக் கொண்டே முன்னால் வந்த மாமியைப் பார்த்தான் செந்தில்.. ஒரு நொடியில் அன்னபூரணியின் முகம் மலர்ந்து சட்டெனக் கறுத்தது..

அன்னபூரணி தேகம் மெலிந்து முகத்தில் சாவுக்களையோடு முன்னால் வந்து நிற்க.. இன்னதென்று புரியாத நெகிழ்ச்சிகள் செந்திலின் இதயத்தை நெருடியது.. அவன் வதனியைத் தேடினான்..

அவன் வதனியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அதிர்ச்சியாகி தடுமாறக் கூடாதென்று நடந்தவை எல்லாவற்றையும் பக்குவமாகச் சொல்லித்தான் சங்கரப்பிள்ளை அவனை அன்னபூரணி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். அவனுக்குள் இருந்த ஆயிரம் கனவுகளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீர்த்துப் போக.. வந்த வழியே பஸ்ஸேறி திரும்பப் போய்விடலாமா? என்று செந்திலுக்கு யோசனை வந்தது. வதனி மீதிருந்த கனவுப் பிரியமெல்லாம் கரைந்து போவதற்குள் ஒரு தடவை... அவளைப் பார்த்து....

“ஏன் எனக்கு இப்படிச் செய்தாய்?” என்று கேட்டு விடவேண்டுமென்ற தவிப்பு.. தகித்தது..

இவன் வந்து நிற்பது தெரிந்தும் வதனி வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வரவில்லை.

செந்தில் கலங்கிய கண்ணோடு பார்த்தான்.. அது அன்னபூரணியிடம் கேள்வி கேட்பது போலிருந்தது..

“தம்பீ.. நல்லவன் போலத்தான் வீட்டுக்கு வந்தான் பாடயிலபோவான் என்ன முகமாத்துச் செய்தானோ தெரியல்ல தம்பீ.. புள்ளயக் கெடுத்திட்டான்..” அவள் பேச்சில்.. அவளுக்கு இணக்கமில்லாமல் நடந்த கொடுமைதான் இது என்ற நியாய்ப்படுத்தல்தான் இருந்தது. குற்ற உணர்வில் அவள் செந்திலின் முகத்தை நேராகப் பார்க்க முடியாமல் குனிந்தாள். முற்றத்தில்

நின்றபடியே செந்தில் கேட்டான்..

“வதனியெங்க?”

அன்னபூரணி வீட்டுக்குள் திரும்பிப் பார்த்தபடியே சொன்னாள்
“வீட்டுக்குள்ளதான் இருக்கா.. பெட்ட.. எடி.. வதனி.. வா.. அவரு
காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேளடி.. நாய”

“அப்ப.. மன்னிப்புக் கேட்டால் சரியோ மாமி.. நாளைக்கு நான்
ரோட்டுல சாரங்கட்டி நடக்கிறதில்லையே..”

அவன் நெஞ்சுக்குள் பூட்டி வைத்திருந்த வெக்கையை அதிராமல்
வெளியே கொட்டினான்..

செந்தில் அப்படிக்கே கேட்க.. சடக்கென்று அன்னபூரணிக்கு
மண்டை கொழுத்தது..

“ஏன்.. உசிர் எனடவுடன எந்தச் சிறுக்கியிட கையையும்
புடிச்சுக்கிண்டு போகத்தானே பாத்தீங்கள்.. இப்ப மானம் மரியாத
கேக்கறீங்க.. நீங்க சரண்டர் ஆகப் போறமெண்டு பொம்பிள கேட்டு
தரப்பாளில வந்து நின்தது மறந்து போச்சோ..? அதுமட்டும் அந்த
சில்வான ஓட்டத்தில் என்ர பிள்ள எங்க படுத்தது.. எங்க
எழும்பினதெண்டு தெரிஞ்சோ பொண் கேட்டிங்க..?”

அவள் பேச்சில் கமக்காரித் திமிர் இருந்தது.. அன்னபூரணி தடித்த
வார்த்தைகளால் அவனை முட்டுவது தெரிய செந்தில் அமைதியாக
நின்றான். அவனுக்குள்ளே வட்டுவாகல் காட்சி நிழலாடியது..

“என்ன இருந்தாலும் போகிற போக்கில் சாதி.. அந்தஸ்து
பார்க்காமல் வதனியிடமும் விருப்பு வெறுப்புக் கேட்காமல் அவன்
உசிரைத் தப்புவிக்க தன் பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து விட்டவள்தானே
மாமி.. அந்த நன்றிக் கொண்டாலும் வாயைப் பொத்துறதுதான் சரி”

வதனி கடைசி மட்டும் வெளியில் வந்து செந்திலின் முகத்தைப்
பார்க்கவில்லை.. அது அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. வதனி
வீட்டுக்குள்ளே தலையணையில் முகம் புதைத்து அழுது.. தன்
மனசோடு சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்..

“நான் எப்படி அவரிட முகத்தில் முழிப்பன்”

அவளுக்கு பெருத்துக் கிடந்த வயிறைப் பார்க்க எரிச்சல் வந்தது.

“வயித்தில் இன்னொருத்தனிட பிள்ளையைச் சமந்து கொண்டு..
ச்சீ..” இப்போதுதான் முதன்முதல் செந்திலுக்குத் துரோகம்
செய்துவிட்டதாக நினைக்கிறாள்.. கேவலமாக இருந்தது..

“ஓடிப்போய் செந்திலின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டால்
என்ன..? அது எப்படி முடியும்..? செய்வதையெல்லாம் செய்துவிட்டு ஒரு
அப்புறானி போல அவன் முன்னால் போய் நிற்பதாவது..? அது எந்த

விதத்தில் நியாயம்..? அவன் அவளை இந்தக் கோலத்தில் பார்த்தால்..

அவன் நெஞ்சில் இருக்கும் எதிர்பார்ப்பும், கனவும் பூச்சியமாக சுருங்கி விடாதா..?

வதனி சத்தமில்லாமல் அழுதாள்.. அவள் பிரயத்தனம் தாண்டி கேவலச் சத்தம் வெளியே வந்தது..

“வதனி அழுகிறாள்” என்பது தெரிந்து செந்தில் ஒன்றும் பேசாமல் கேற்றைத் தாண்டி நடந்தான்.

***

ஏரம்பு வயல் செய்த காணியிலேயே கிணற்றடியைச் சுற்றி அரை ஏக்கரில் மிளகாய்க்கு நாற்றுப் போட்டிருந்தான்..

ஈச்சக்கரையில் மிளகாய்க்கு நல்ல விலையிருந்தது. அன்னபூரணி சமயம் கிடைத்தபோதெல்லாம் ஏரம்புவின் மிளகாய்த் தோட்டத்திற்கு உதவியாக இருந்தான்..

நட்ட செடி வேர்ப்பிடித்துக் காய்க்க எழுபது நாளாகும்.. என்ற கணக்கில்தான் வதனியின் பேறுகாலமும் இருப்பதாக அன்னபூரணி நம்பினாள்..

மிளகாய்ச் செடிக்கு கைமாறாமல் ஒரு வாரத்திற்கு ஒரு தடவையென்று தண்ணீர் காட்டினாலும் ‘சோ’ வென்று ஒரு மழை விழுந்து நனைத்தால் போதும் மசமசவென்று தலைக்குளித்து வேர் நனைந்து பிஞ்சு பிடித்துவிடும்.

தப்பித்தவறி ‘குருமண’ நோய் பீடித்து விடக்கூடாது என்ற தவிப்பில் ஏரம்பு நிறையக் கவனம் எடுத்தான்.. ஈச்சக்கரையில் மிளகாய் செய்து நட்டப்பட்டு தலையில் துண்டு போட்டவர்களும் இருந்தார்கள். சிலர் புத்தியான்படி ‘சைப்பர்’ அடித்து முதலுக்கு நட்டமில்லாமல் காப்பாற்றியிருந்தார்கள். நல்ல வேளையாக ஏரம்புவிற்கு அந்தச் சோதனை வரவில்லை.

அன்னபூரணி மிளகாய்த் தோட்டத்திற்குப் போவதை நிறுத்தியிருந்தாள்.. அவளுக்கு நிறைமாதக்காரி வயிறு தள்ளித்திரிவதால் எந்த நேரத்திலாவது பிரசவவலி வரலாம் என்று எதிர்பார்த்து அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து வைத்திருந்தாள்.. அன்னபூரணிக்கு வதனியைப் பிள்ளைப் பேற்றுக்காக வேறு எங்கேயும் கூட்டிப்போக விருப்பமில்லாதிருந்ததால்.. எதுவானாலும் தானே பார்த்துக்கொள்ள தைரியப்பட்டுக் கொண்டாள்..

ஏரம்புவின் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் நல்ல விளைச்சல்..

காய்த்துப் பழமாகி கிழமைக்கு ஒரு பறிப்பு என்று ஏரம்பு எடுக்கத் துவங்கியிருந்த போதுதான்.. அன்னபூரணியை மிளகாய் சாகுபடிக்க கணக்குப் பார்க்க கூப்பிட்டிருந்தான்..

மத்தியானம்.. அன்னபூரணி.. 'நா' ஓடிப்போய்ப்டு வந்துடுறான் என்று கிளம்பிப் போய் அரை மணி நேரத்துக்குள் குசினியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த வதனி 'அம்... மா' என்று அலறிகையிலிருந்த பாணையை வீசிவிட்டு இடுப்பைப் பிடித்து.. நின்ற இடத்திலேயே இருந்துவிட்டாள்..

தீப்பிடித்த மாதிரி சுட்டுக்கொண்டிருந்த வெய்யில் நேரம்.. வயோதிபர்களையும், நோயாளர்களையும் தவிர ஈச்சக்கரையில் உள்ளவர்கள் வேலை வெட்டியென்று போயிருக்கும் நேரத்தில் வதனியின் சத்தம் யாருக்கும் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லையென்ற போது அவளைப் பெற்ற தாயான அன்னபூரணியின் நெஞ்சில் ஒரு துடிப் பெழுந்தது உண்மைதான்..

'ஐயோ' உணர்வு துடிக்க அன்னபூரணி அவசரப்பட்டாள்.. விடக்கொழியொன்று பரத்தியடித்துக் கொண்டு சேவலுக்குப் பயந்து ஓடும் சத்தத்தைத் தவிர வேறு சத்தமில்லாத நேரத்தில் வதனியின் அரற்றல் சத்தம் மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.. வதனிக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது.. மெதுவாக எழும்பி வீட்டுப் படியேறித் தரையில் தவழ்ந்தாள்..

'அம்மா.. ஆத்தே.. ஐயோ.. அம்மா..' வதனி துடித்தாள். அவளுக்கு செத்துவிடுவேனோ என்ற பயம் வந்தது..

அரக்கப் பறக்க.. மிளகாய்த் தோட்டத்தில் இருந்து ஓட்டமும் நடையுமாக குறுக்குப் பாதையால் ஓடிவந்தாள் அன்னபூரணி..

"புள்ளத்தாச்சியைத் தனியாக விட்டுவந்தோமே.." என்று பதைத்துக் கொண்டே கேற்றைத்திறந்து வளவுக்குள் வந்தவளுக்கு குழ்நிலை புரிந்தது..

சீக்கிரமாகவே வீட்டுக்குள் தாவினாள்..

வதனி அஸ்டகோணலாய் மடங்கி நிமிர்ந்து அவதிப்பட அன்னபூரணிக்கு படபடப்பும் தொற்றிக் கொண்டது.

பக்கத்து வீட்டு ஜீவமலரைக் கூப்பிடலாமா?.. ஒரு விசையோசித்தாள்..

"இல்ல.. வேணாம்.. நானே பாத்துக் கொள்ளுறன்"

அன்னபூரணி இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்ற வளாயிற்றே.. வன்னிக்குள் தரப்பாளுக்குள் கூட இருந்த ஒரு பெண்ணுக்கு அங்கிருந்தவர்களுடன் சேர்ந்து பிரசவம் பார்த்த அனுபவமும்

அவளுக்கு இருந்தது..

இது போதாதா அவள் தன் பிள்ளைக்கு பிரசவம் பார்ப்பதற்கு..

அன்னபூரணிக்கு தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை வியர்த்துக் கொட்டியது.. தான் பெற்ற பிள்ளைக்கு பிரசவம் பாக்கிறோமேயென்ற ஜாக்கிரதையுணர்வு மேலோங்கி நின்றது..

அன்னபூரணி வதனியின் பிரசவத்தைச் சாட்டி வாங்கி வைத்த பிளேட், சோப், வெள்ளைத்துணியை எடுத்து வந்தாள்.. கைங்கரியத்தில் இறங்கினாள்..

முதல் சோப் போட்டு கை கழுவினாள்.. அவள் புருசனின் ஞாபகத்துக்காக வெளுக்கப்போட்டு எடுத்து வைத்திருந்த அவரின் வெள்ளை வேட்டியை எடுத்துப் பாதியாகக் கிழித்தாள்..

சுடுதண்ணியை சில்வர் சட்டியில் ஊற்றிக்கொண்டுவந்தாள்.. கையைக் காலைப் பரத்துவதும் சுருக்குவதுமாக அவதிப்பட்டுக் கிடந்த வதனியை பிரசவம் பார்க்க வசதியாக படுக்க வைத்தாள்..

“கொஞ்சம்..பொறு..பொறு” என்று வதனியின் ஆடையை விலக்கினாள்.

பிள்ளைத்தாச்சிக்கு வருகிற வலியையும், அவளின் துடிப்பையும் பார்த்து அது பிரசவ வலியென்று தீர்மானிக்கக்கூடாதாம்.. கிளினிக் போன இடத்தில் மருத்துவச்சி சொன்னது ஞாபகம் வந்தது..

“பொம்பிளைக்கு பிள்ளை வெளியில் வருகிற வழியில் அவதானமாக விரல் வைத்துப் பார்க்கணுமாம்.. ஒரு விரல் அளவுக்கு விரிஞ்சிருந்தால் பிள்ளைப்பெற ஒரு மாசமாகும்.. மூன்று விரல் அளவுக்கு விரிஞ்சிருந்தால் பதினேழு நாளாகும்.. ஐஞ்சு விரல் அளவுக்கு இருந்தால் அப்பவே பிள்ளைப் பெறுவாளாம்..”

அன்னபூரணி கையை வைத்துப் பார்த்தாள்.

ஐந்து விரல் அளவுக்கு.. லேசாகக் கை நடுங்கியது..

“ஓமடி.. இது பிரசவ வலிதான்..” சொல்லிக் கொண்டவள் வதனி பிள்ளைப்பெற வாகாக அவளைப் புரட்டினாள்..

முதுகுக்கும் தரைக்கும் இடைவெளி இல்லாமல் அழுத்திக்கால் இரண்டையும் மெல்ல மெல்லத் தூக்கினாள் அன்னபூரணி..

‘ஐயோ.. ஆ.. அம்மா.. ஆ..’ உச்சி விறைக்கத் துடித்தாள் வதனி.. சங்குமுள்ளு சுருக்கென்று குதிகாலில் குத்தும்போது முதுகுத் தண்டு வடத்தில் சுரண்டிக் கொண்டு தலைக்கேறுமே நோவு..

அப்படியொரு நோவு.. வதனியின் தேகமெங்கும் நோவுபரவியது.. அதே நோவு விட்டு விட்டு சுள்ளென்று .. முதல்முறை.. இரண்டாம் முறை.. மூன்றாம் முறையும் அவள் செத்துப்பிழைத்த போது ‘மொளுக்’ கென்று

முஞ்சி நீட்டியது குழந்தை.. ஆனால் அது.. இரத்தமும், நீருமாய் கசகசத்துக் கொண்டு பாசிப் பண்டம் போல கூபகத்தில் அடைத்துக் கொண்டு நிற்கிறதே.. அது பிள்ளையின் தலையோ.. காலோ வென்று தெரியாமலிருந்தது..

அன்னபூரணி குழந்தை முழுவதுமாக வெளியே வரட்டுமெனக் காத்திருந்தாள்.. நேரம் நொடி கடந்து நிமிசமாகிக் கொண்டிருந்து.. வதனிக்கு கடுப்பு பரவ அலறினாள்..

அன்னபூரணி கையை வைத்துப் பார்த்தாள்.. அது தொப்புள் கொடியாக இருக்குமோ.. தொப்புள் கொடிதான். நெரிபடுகிறதோ.. நெரிபட்டால்.. 'ஐயோ'.. அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருந்தது. அவள் வயசுக்கு எத்தனையோ கேள்விப்பட்டிருந்தாளே.. அப்படியொன்று இப்போது உதவக்கூடாதா?.. நெற்றியைத் தேய்த்து.. அங்கலாய்த்தாள்..

தவறாக.. தெம்மாட்டுத்தனமாய்.. காரியத்தில் இறங்கி விட்டேனோ? தலையிலடித்துக்கொண்டாள்.. பாதியில் நிறுத்தி விடுவதற்கு.. இது வென்ன பலகாரம் சுடுவாதா?.. பிரசவம்.. பார்ப்போம்.. வதனியின் துடிப்பும் வேதனையும் உச்சியில் அறைய 'ஆ'.. பல்லைக் கடித்து வியர்த்தாள்.. அன்னபூரணிக்கு முளை ஸ்தம்பித்தது.. கையைப் பிசைந்தாள்..

சடுதியாக வெளியில் வரமுடியாமல் அழுந்திக் கிடக்கும் பிள்ளையைத் திருப்பி விட்டால் என்ன?.. கை பிசகாக.. விபரீதம் ஏதும் நடந்துவிட்டால்.. துணிந்தாள் அன்னபூரணி..

விரலை உள்ளே நுழைத்து.. தலைதட்டுப்படுகிறதாவென்று... தட்டுப்பட்டது.. பலத்தையெல்லாம் விரல் நுனிக்கு கொடுத்து.. திரு..ப்..பினாள்.. ம்.. ம்.. முடியாமல் இருந்தது.. கூபகத்தின் விரிவு போதாமல் இருக்க.. வதனி நெஞ்சிலிருந்து வயிற்றுக்கு கீழே மூச்சைத்தள்ளி முக்கினாள்... 'சுர்'ரெனக் கடுத்தது..

"நல்லா முக்கடியம்மா.." வதனி திரும்பவும் முக்கினாள்... அன்னபூரணி வதனியின் கால்களை நன்றாக விரித்து அவளின் மார்வு வரையிலும் பிடித்து அழுத்தினாள்..

ம்..ம்ம்.. வதனிக்கு நினைவு சுழன்று தவறியது.. பிலாலில் வழக்கியது போல தொப்பிள் கொடியைக் கழுத்தில் இறுக்கிச் சுற்றிக் கொண்டு வதனியின் கால்களுக்கிடையில் வந்து கிடந்தது... அது.. துடிப்பில்லாமல்..!

***

பூசணிக்காய் அளவு தன்னிடம் குறை குற்றத்தை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறவன் கத்தரிக்காய் அளவு குறையுள்ளவனைக் குத்திக் காட்டுவதும், குறை சொல்லித் திரிவதும்.. கத்தரிக்காயை புடலங்காய் அளவுக்கு நீட்டி நிமிர்த்திக் கதைப்பதும் சிலருக்கு வாடிக்கையாகப் போய்விடுகின்றது..

அன்னபூரணி வீட்டு சமாச்சாரத்தை வெட்ட வெளிக்கு கொண்டு வந்து ஆகடியம் பண்ணிக் கதைப்பவரின் கதையைக் கேட்டுவந்து நின்றார் விதானையார்..

அவர் கிழமையில் இரண்டு நாட்கள்தான் ஈச்சக்கரைக்கு வந்து போகிறவராய் இருந்தாலும்.. ஊரில் நடக்கும் சகல விடயங்களையும் அறிந்து வைத்திருந்தார்.

அவர் ஊருக்கு வருகிற நாட்களில் சங்கரப்பிள்ளையை சந்திக்காமல் போகமாட்டார்.

“பிள்ள செத்துப் பிறந்துதா?.. பிறந்து செத்துதா?.. வென்டெல்லாம் கேட்காதீக.. ஜீ..எஸ்.. பிள்ள செத்துப்போச்சு.. அவ்வளவுதான்.”

“அது எப்பிடி.. முறப்படி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிருக்கணும்.. அல்லது யாராவது மருத்துவிச்சிய வைச்சிப் பிரசவம் பாத்திருக்கணும்.. இப்ப.. கமக்காரிதானே குற்றவாளி..”

“அட விடுங்க ஜீ..எஸ்.. பாவம் படிக்காத அப்புறானிகள் ஏட கூடமாகச் செய்து போட்டுதுகள்”

சங்கரப்பிள்ளை விதானையாரிடம் கொஞ்சம் உரிமையெடுத்துக் கதைக்க.. சங்கரப்பிள்ளையே சொல்லுகிறபோது இதை இத்தோடு விட்டுவிடலாம் என்று நினைத்த விதானையார் குரலைத் தாழ்த்தினார்..

“இல்ல சங்கரப்பிள்ள.. செத்தது சிசுவெண்ட படியால போச்சு.. தப்பித்தவறி பெரிய உசுரக் கொண்டு போயிருந்தால்..”

அந்தக்கதையோடு எழும்பிய விதானையாரை சங்கரப்பிள்ளை மறித்தார்.

“இருங்க ஜீஎஸ்.. தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போங்க..”

ரஞ்சினி தேத்தண்ணி கொண்டு வந்தாள்.. விதானையார் அவளைப் பார்த்து சிரித்தபடி கேட்டார்.. அதில் நக்கல் இருந்தது..

“சுகமோ.. தங்கச்சி..”

“ஓம்..” சொல்லிக் கொண்டு நீட்டியவளிடம் அவர் தேத்தண்ணிக் கோப்பையை வாங்கினார்.. ரஞ்சினி அங்கு நிற்பதா போவதாவென்று யோசித்தபடி சுவரோடு சாய்ந்து நின்றாள்.

விதானையார் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு

தேத்தண்ணிக் கோப்பையை வாயில் பொருத்தினார்..

“இவள் வதனியிட புருசனும் வந்து நிக்கிறான் போலகிடக்கு.. நடந்தது நடந்து போச்சு.. பொட்டப்புள்ள அறியாத்தனத்தில பிழை விட்டிட்டுது.. பாத்துக் கதைச்சு சேத்து விடுங்க.. சங்கரப்பிள்ள”

இதைச் சொல்லிவிட்டு திரும்பவும் தேத்தண்ணிய உறிஞ்சினார் விதானையார்.. அவர் ஏதோ கதைக்க வாயெடுத்து “தங்கச்சி.. நீ போ புள்ள..” ரஞ்சினி குசினிக்குள் போகும் வரை தாமதித்தார் விதானையார். சங்கரப்பிள்ளைக்கு அவர் சொல்லப்போகும் கதைக்கு ஆர்வம் தாவியது.. ‘கனக்க கொம்னைன்ட் வருது சங்கரப்பிள்ள.. கஸ்டத்தில வேல வெட்டியெண்டு இங்கயிருந்து டவுனுக்குப் போற பொம்பிளைகளும் பிழைப்பட்டுப் போறமென்டுதான் கத.. பிள்ளகுட்டிக்காரியா இருந்தாலும் உவன் வள்ளி மாதிரி மானத்தோட கட்டுப்பாடா வாழுறதுக்கு ஓர்மையில்லாததுகள்தான் இப்பிடி.. சீக்..” சொல்லிக் கொண்டே வெளிக்கிட்டார்... அவர் கதையை நிறுத்தாமலே முற்றத்தில் நடக்க.. சங்கரப்பிள்ளை பின்னால் போனார். அவர்கள் கதைப்பது குசினிக்குள் நிற்கும் ரஞ்சினிக்கு கேட்காது என்ற தூரம் வரை நடந்து விதானையார்.. சட்டென்று நின்று சங்கரப்பிள்ளையைத் திரும்பிப் பார்த்து கேட்டார்..

“சங்கரப்பிள்ள.. குறை நினைக்காதீங்க.. நாங்கள் மற்றவர்களுக்கு புத்தி சொல்றதுக்கு தகுதி இருக்கணும்”

சங்கரப்பிள்ளைக்கு விதானையாரின் பீடிகையும்.. இழுப்பும் ‘படக்’ கெனப் புரியவில்லை..

“உங்கட வயசுக்கு ஒரு பொம்பிளப்பிள்ளய வீட்டில வைச்சிருக்கிறது சரியில்ல..”

சங்கரப்பிள்ளைக்குத் தீயில் மிதித்தது போலிருந்தது..

“ஜீ எஸ்..” சங்கரப்பிள்ளையின் குரல்.. தொண்டைக்குள்ளேயே மடிந்தது..

“அதில்ல.. சங்கரப்பிள்ளை.. வெளியில மற்றவர்கள் கதைக்கிறாங்கள்.. அதான்..”

விதானையார் கதைத்தது இரண்டொரு வார்த்தைகள் என்றாலும் அது சங்கரப்பிள்ளைக்கு சம்மட்டி அடிபோல வலித்து.. அதற்குமேல் இருவரும் கதைக்கவில்லை.. சங்கரப்பிள்ளையின் மெள்ளத்தில் அவரது கௌரவம் கரைந்து கொண்டிருந்தது.. அவரால் விதானையாருக்கு நியாயம் சொல்ல முடியவில்லை..

விதானையார் போய்விட்டார்... அவர் சொல்லிவிட்டுப் போன கதை சங்கரப்பிள்ளையின் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஏரம்புவுக்குத் தெரிந்தது..

அவர் முன்னால் நடக்க ஏரம்பு.. மனம் அங்கலாய்த்தபடி பின்னால் நடந்தான்..

ஏரம்புவுக்கு சங்கடங்களை சந்திப்பது இப்போது வழக்கமாயிருந்தது. பெரிய கமக்காரி அன்னபூரணி அவனிடம் மன்றாடிக் கேட்டது ஞாபகம் வந்தது.. மிளகாய் விற்ற கணக்குப் பார்த்து காசைக் கையில் வாங்கிய அன்னபூரணி தோட்டம் கடந்து வர்ப்பு வழியாக வீட்டுக்கு ஓடுவதைப் பார்த்த ஏரம்பு.. அவசர அவசரமாக மற்றக் கூலியாட்களுக்குரிய காசைக் கொடுத்து விட்டு அவனும் அன்னபூரணி வீட்டிற்குப் போயிருந்தான்.

அங்கு அவள் பேயறைந்தது போல நின்றதையும் இவனைப் பார்த்தவுடன் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கெண்டு அழுததையும் பார்த்து வெலவெலத்துப் போனான் ஏரம்பு. என்ன ஏதென்று பேய் முழி முழித்தவனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அன்னபூரணி மன்றாடினாள்..

வதனி இன்னும் விழிப்பு வராமல் துவண்டு கிடக்கிறாள்.. அவளுக்குப் பக்கத்தில் அசைவாட்டம் இல்லாமல் கிடந்த குழந்தையைப் பார்த்தவனுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

என்ன செய்வது? நாலாம் பேருக்குத் தெரியாமல் வதனி பெற்ற சிசுவை வீட்டிற்குப் பின்னால் கிடங்கெடுத்து புதைத்த போது கலங்கிப் போயிருந்தான் ஏரம்பு..

தவறுக்குத் துணை போகின்றோமே யென்று மனசாட்சி குத்தியபோதும் அன்னபூரணியின் மன்றாட்டமும் தவிப்பும் அவனை அப்படிச் செய்ய வைத்தது..

அடுத்தடுத்த நாள்.. வதனியின் விசயம் மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்தபோது அன்னபூரணி.. ஏரம்புவை ஒன்றுக்கும் சம்பந்தப்படுத்தாமல் அவளே சகலத்தையும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு தலைகுனிந்து நின்றாள்.

இப்படி ஏதாச்சம் பிணக்குகள் வந்து விடுமோவென்று தவறுக்குப் பயந்த ஏரம்பு யோசித்தபடி சங்கரப்பிள்ளை பின்னால் அவரின் வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தான்..

தென்னந்தோப்பின் கீற்றுகளுக்கிடையில் நிலவு மினுக்கிக் கொண்டிருந்தது..

ரஞ்சனி வீட்டுக்குள் இருந்த இருட்டைக் கலைக்க லாம்பு கொளுத்திக் கூடத்தில் வைப்பது தெரிந்தது.. சங்கரப்பிள்ளை மெதுவாக ரஞ்சனியைக் கூப்பிட்டார்..

கட்டிலில் சாய்ந்து கிடந்து.. மோட்டு வளையைப் பார்த்தபடி கிடந்தார். ரஞ்சினி மத்தியானம் அவருக்காகப் போட்டுவைத்த சாப்பாடு.. சாப்பிடாமல் அப்படியே இருந்தது..

பின்னேரம் ரஞ்சினி தேத்தண்ணியோடு வந்து நின்றபோதே.. அவர் அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் இருந்தது ரஞ்சனிக்கு என்னவோ போலிருந்தது..

சங்கரப்பிள்ளை இத்தனை நாளும் ரஞ்சனியோடு இப்படி நடந்து கொண்டதில்லையே!.. அவருக்கு அவளைப் பார்க்க எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது.. இத்தனை நாளும் அவள் மீது இருந்த பிரியம் காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது..

சங்கரப்பிள்ளைக்கு தான் செய்யும் நல்லதிலும் ஏதோ கோளாறு இருப்பது தெரிந்தது.. ஊருக்குள் நாலு நட்டா முட்டிகள் எதுவென்றாலும் கதைத்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று இருந்தவருக்கு.. இன்று விதானையார் அப்படிக்கேட்டது.. சதா ஊசி முனைக்குள்ளே குத்துப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது போல வேதனையாக இருந்தது.

இத்தனை நாளும் ரஞ்சனியிடம் மிக்க கண்ணியமாக நடந்து கொண்டதும்.. இந்த சிறு பெண்ணிடம் தகப்பன் போல இருந்து ஆதரித்து வந்ததும் மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தானே..

சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டார். அவரது கால்கள் அனிச்சையாகவே ஏரம்புவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தன...

***

முன்னிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது..

படலைக்கு வெளியில் நிற்பது சங்கரப்பிள்ளை ஐயாதான் என்று தெரிந்தவுடன் ஏரம்பு பரபரத்து வெளியே வந்தான்.

“ஐயா.. அலுவலோ..?”

“ஒருக்கா வீட்டுக்கு வந்தீட்டுப் போ..” அவனுக்குள் ஐயம் எட்டிப் பார்த்தது..

இருட்டு விழுந்த பிறகு ஒரு நாளும் அவர் அவனைத் தேடி வந்ததில்லை.

சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டவன்.. தயங்கியபடியே கேட்டான்..

“ஏன்.. என்னவும் பிணக்கோ?”

நிலவு வெளிச்சத்தில் அவரின் கண்கள் கலங்கியிருப்பது

அவள் வந்து நின்றாள்.. அவரோடு ஏரம்புவும் நிற்பதைப் பார்த்தாள்.

“ஏரம்பு.. நான் சொன்னாச் செய்வியா?.. ரஞ்சனியக் கடறியா?..” ஏரம்பு அதிர்ந்தான்.. அவர் சுற்றி வளைக்காமல் நேராகவே கேட்க.. ஒரு செக்கனுக்குளே அவனுக்கு நூறு கேள்விகள் முளைத்தது..

“இவருக்கு இப்போது என்ன பிடிச்சது..” அவனுக்கு சங்கரப்பிள்ளை ஐயாவையும், ரஞ்சினியையும் பற்றி அநியாயமாக மற்றவர்கள் கதைப்பது தெரியாமல் இல்லை.. அவனுக்குள் ஏற்பட்ட ஐயங்களையெல்லாம் கடந்து ஏரம்பு நிர்மலமாக ரஞ்சினியைப் பார்த்தான்.. அவளும் பார்த்தாள்.. அவர்கள் இருவரின் பார்வையிலும் வாஞ்சை இருந்தது..

“ஏரம்பு.. நான் ரஞ்சினிக்கு தகப்பன் மாதிரியெண்டு நீ நம்புறியா?..” அவர் அதைக் கேட்டபோது அவரின் குரல் உடைந்து தளதளத்திருந்தது..

இருவரும் பதறினார்கள்.. அவரின் கேள்வியில் அவர் தனது பரிசுத்தத்தை சொல்ல நினைப்பது ஏரம்புவுக்கும் ரஞ்சினிக்கும் புரிந்தது..

***

வதனிக்கு மனம் பேதலித்தது. எல்லாவற்றையும் தாறுமாறாக யோசித்தாள்.. கொஞ்ச நாளாக நடுச்சாமத்தில் நித்திரையில்லாமல் வெறித்துப் பாரத்தபடி உண்ணாமல்.. உறங்காமல்.. அவளுக்கு வீட்டுக்குள் முடங்கியிருக்க விருப்பம் இல்லாதது போல்.. எங்கேயாவது நடக்க வேண்டும் என்று மனம் தள்ளுகிறது.. சாமம் என்றில்லாமல் நடக்குபோது.. பலவாறான மனக்குழப்பம் அவளைத்தாக்க.. பைத்தியம் போல் ஆகிவிட்டாள்..

அன்னபூரணியிடம் அடிக்கடி..

“நீ.. என்னையும் சாவுடிச்சிருக்கலாம்..” என்று சொல்லும் போது அன்னபூரணிக்கு ‘திக்’ கென்றிருக்கும்.. மொக்குப் பெண் என்னதான் நினைக்கிறாள்..”

வதனியின் பச்சை உடம்பு தேறுவதற்கு ஆடாதோடை, வேப்பம்பட்டை, நொச்சி, வாதமுடக்கி அவிய வைத்து வெந்நீர் வைத்து முழுகாட்டிப் பக்குவம் பார்த்தாள்.. நாள் கடந்தபோது.. அவள் உடம்பு தேறியிருந்தது.. மனம்.. செத்திருந்தது..

வதனிக்குப் பிள்ளை பிறந்து செத்த கதை ஊரெல்லாம் பரவியிருக்க.. செத்திலுக்கு மனம் குமைந்தது.. வதனியின் மனம் படும் பாட்டை

சங்குமுள்ளு

அவனும் ஒரு சராசரி மனிதனாக உணர்ந்தானே தவிர...

வதனியைப் போய்ப்பார்க்க வேண்டும் பேசவேண்டும் என்று எத்தனிக்கவில்லை...

***

விடிந்தால் ரஞ்சினிக்கு கலியாணம்..

கல்யாணம் நடத்த வசதியில்லாத வீடும் வளவும் என்றவுடன் ஏரம்பு எல்லா சம்பிரதாயத்தையும், சடங்கையும் பெண் வீட்டிலேயே நடத்துவது என்று ஒப்புக்கொண்டான். செலவை சங்கரப்பிள்ளையோடு தானும் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதுதான் பேச்சு..

ஏரம்பு.. கிளிநொச்சி டவுனில் ரஞ்சினியின் கலருக்கும் எடுப்புக்கும் தோதாக நல்ல சிவப்புக் கலரில் பட்டுப்புடவையும், ஏழுபவுணில் தாலியும் செய்திருந்தான்.. அவனிடம் இந்தவருசம் பெரியகமக்காரியின் வயலில் செய்த பெரும் போகமும், மிளகாயும் கைகொடுத்திருக்க காசு தாராளமாய் இருந்தது.

சங்கரப்பிள்ளை, பெற்ற பெண்பிள்ளைக்குச் செய்வதாகவே நினைத்துக் கொண்டு எல்லாம் செய்தார்..

வீட்டு முற்றம் பரவிய பந்தலும், பூவோடு கட்டப்பட்ட வாழை மரங்களும், பெரிய சைஸ் பொக்கஸ் பூட்டிப் பாட்டும், 'ஆர்டிஎஸ்' மண்டபத்தில் இருந்து வாடகைக்கு வாங்கிக் கொண்டுவந்த பிளாஸ்டிக் கதிரைகளும் அடுக்கப்பட்டு அசத்தலாய் கலியாண வீடு அமர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது..

நானைக்கு கலியாணத்திற்கு சங்கரப்பிள்ளை அழைப்புச் சொல்லி வராதவர்கள் ஈச்சக்கரையில் யாரிருப்பார்?. இரவு கலியாண வேலைகளுக்காக ஆட்கள் வந்திருந்தார்கள்.

கிராமத்தில் ஒரு கலியாணம் என்று வரும் போதுதான் வயசுக்கு வந்த குமருகளையும், இப்பவோ நானைக்கோ வென்றிருக்கும் சிறுகுகளையும்.. சேவல் குணத்தோடு பார்க்கும் பயல்களும் கூடுவார்கள்.. அதுவும் இரவில் மாலை கட்டி சோடனை செய்ய பெடியன்களும், சமையலுக்கு ஆயத்தம் செய்யும் குமருகளும்.. ஆடு மாடு வெட்டி இறைச்சி வெட்டவேன்று ஒரு கூட்டமும் ஆளுக்கு ஆள் ஏவல் சொல்லிக் கலியாணம் நடத்தும் பாங்கு இடப்பெயர்வுக்குப் பிறகு ஈச்சக்கரைக்கு இப்போதுதான் வாய்த்திருக்கின்றது..

கொலுப்போட்டு சோபா செட்டும் வைத்து பெரிய அலங்கார சமுக்காளத்தால் போர்த்தி அழகு பார்த்தான் ஒரு விடலை..

சங்கரப்பிள்ளையின் வசதிக்கு நட்டுவக் கோஷ்டியைப் பிடித்திருக்கலாம்தான்.. என்ன அவர்கள் கிளிநொச்சியில் இருந்து கார்ப்பிடித்து வரவேண்டுமேயென்று அந்தத்திட்டத்தை கைவிட்டிருந்தார் அவர்.

சங்கரப்பிள்ளை.. பெரிய மனுசத்தன்மையை உள்ளத்திலும் நடத்தையிலும் காட்டி நடத்தும் கலியாணம் இது.. ஓடியாடி எல்லாப் பகுதியிலும் அவர்தான் நின்றார்.

ஏரம்புவுக்கு மாப்பிள்ளைக் களை வந்திருந்தது. முடிவெட்டி, மீசை ஒதுக்கி சேவு எடுத்திருந்தான்..

ரஞ்சினி.. நாளைக்கு விடிகாலையில் அவளுக்கு செய்யப்போகும் அலங்காரத்தை நினைத்தாள்.. குளிர்ந்தது. நிறையப் பெண்கள் பூவும் பொட்டும் துடிவந்து அவளை சுற்றி நிற்பார்களே.. என்கிறபோது முதன் முறையாக வெட்கப்பட்டாள்.

என்னதான் சிரித்தாலும்.. மையத்தை விட்டு ஓரத்திலேயே இடைவிடாமல் கடிப்பது போன்ற வலி அவளை சதா வாட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது..

மஞ்சளும் குங்குமமும், மாலையும் கழுத்துமாக இந்த ரஞ்சினி மணமேடையில் நிற்பதாவது.. அது.. அது.. எப்படி.. பௌத்திரம் கலைந்து போனவளுக்கு ஏன்.. இந்தப்பட்டும், பதவிசம் என்று உள்மனம் உறுத்த ஏரம்பு அவள் கழுத்தில் தாலிபூட்டுவதற்கு முன்பு ஒரு கடமை இருக்கிறதேயென்று மனம் எண்ணித் துணிந்தது..

***

அனிச்சையாய் படுக்கையில் புரண்டபோது யின் பக்கம் பிசுபிசுத்த ஈரத்தைக்கையால் தொட்டுப் பார்த்தாள் வதனி.. ஒரு வகை 'லட்ஜை' படக்கை வந்து ஓட்டிக்கொள்ள பாயைத் தடவினாள்.. 'ச்சீ..' எழும்பி சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்தாள்.. அவளுக்கு மனம் ஏதோ குத்திக் காட்டுவது போலிருக்கிறது..

“இப்போவெல்லாம் அடிக்கடி.. படுக்கிற பாயிலேயே மூத்திரம் போய் விடுகிறதே..”

அதுவும் என்னவோ சுகம் போலத்தான் உணருகிறாள் என்ன நினைத்தாளோ.. எழும்பி கொடியில் கிடந்த வேறொரு துணியைத் தேடி எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு நனைந்திருந்த பாவாடையை காலுக்கடியில் நழுவி விட்டுவிட்டு யன்னலுக்கு வெளியில் வெறித்துப் பார்க்கிறாள்.. தொட்டுப் பொட்டுவைத்துக் கொள்ளும் அவளுக்கு

வெளியில் இருட்டுப் பரவியிருந்தது..

சங்கரப்பிள்ளை வீட்டுக் கல்யாண.. வேலைச் சத்தம் தூரத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது..

“திரும்பவும் படுப்போமா?.. வேண்டாமா?.. வேண்டாம்..”

கொக்கு நிலத்தில் பரவுவது போல மெதுவாக சத்தமில்லாமல் நடந்து பூட்டியிருந்த கதவுத் தாழ்ப்பாளைத் திறந்து வெளியே வருகிறாள்.. மனம் குறுகுறுக்கிறது.

அவள் மானத்தை எங்கே கரையவிட்டாள்.. ஆசிக்கிழவியின் ஆற்றங்கரை வீடு.. அவளுக்கு அந்த நினைப்பு வருகிறபோதெல்லாம்.. கால்போன போக்கில் நடக்க வேண்டும்..

“யார் என்னைக் கேட்பது..” அலட்சியமான பார்வையும், துள்ளலுமாக எழும்பி நடந்தாள்...

***

ரஞ்சினியின் நெஞ்சைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த நினைவுகளால் இருப்புக் கொள்ளாமல் எழுந்து பின் வாசல் வழியாக நடந்தாள்.. வீட்டின் முன் பக்கம் கலியாண வேலைகள் செய்வோரும்.. தூங்கி விழுவோருமாக இருக்க பெற்றோமக்ஸ் லைற் மட்டும் ..ஸ்..ஸ்.. என இரைந்து கொண்டிருந்தது.

ரஞ்சினியின் கையில் மண்ணெண்ணெயும், தீப்பெட்டியும் இருந்தது.. மணப்பெண் நடு இரவில் எங்கே போகிறாள் என்று யாரும் பார்த்துவிடக் கூடாதே என்ற பயம் கௌவினாலும் அவள் திமிறிக் கொண்டு திபுதிபுவென நடந்தாள்..

இரவுப் பூச்சிகளின் இரைச்சலும், தூரத்து நாயின் ஊளையிட்ட சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது..

மையிருட்டில் ரஞ்சினி வேகமாக நடந்தாள்..

பாலியாற்றுக் காற்று குளிர்ந்து அவளைப் பின்னால் தள்ளியது.. இன்னும் கொஞ்சம் தூரம்தான். அவள் வளர்ந்து சீரழிந்த வீடு தெரிந்தது..

ஆசிக்கிழவியோடு ஒரு கன்றாவி வாழ்க்கை வாழ்ந்த வீடு.. அவளைத் தொடுவதற்காக.. வந்த ஆம்பிளைகளை நினைத்தாள்.. நெஞ்ச குமுறியது.. ஒரு பெண்மைக்குள் இருக்க வேண்டிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு.. இந்த நாற்குணங்களையும் சொல்லி வளர்க்காத ஆசிக்கிழவியைத் தூசித்தாள்..

தான் செய்வது இன்னதென்று அறியாமல் உடம்பில் ஏற்பட்ட சிலிர்ப்புக்காக ஏங்கிப் படுத்தானே.. அந்த துர்ப்பாக்கியத்தை நினைத்து இப்போது அழுதாள்.. அந்த சீர்கெட்ட வாழ்க்கையின் அடையாளமாக.. இந்த வீடு இனி இருக்கக்கூடாது..

ஆவேசத்தோடு கையிலிருந்த மண்ணெண்ணையை ஊற்றி விசிறினாள்.. தீப்பெட்டியைத் தீட்டிப் பற்றவைத்தாள்.. எரிந்தது.. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தீ வளர்ந்து சுவாலை விட்டது.. நெருப்பின் நாக்குகள் பரவப்பரவ அவள் நெஞ்சில் குடியிருந்த பாவ உணர்ச்சி தணிவதை உணர்ந்தாள்.. அவள் அந்த வீட்டில் இருந்த இடம்.. நடந்த இடம்.. படுத்த இடம் எல்லாம் எரிந்தது.. இந்த வீட்டில்தானே வதனியென்ற பெண்ணின் வாழ்வும் சீரழிந்தது..

அவளின் நினைப்போடு வீடு எரிய பழைய வாழ்க்கையின் கசடுகளும், கறுப்புகளும் எரிந்து சாம்பலாவது போன்று உணர்வு.. நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்..

“ஏரம்பு.. இப்ப நான் நெருப்பில் சுட்ட பொன்போல.. இருக்கன்.. என்னை முழுமனதோடு ஏற்றக்கொள்ளுவீகளா?”

கொதித்த மனதில் கலியாண நினைவு மயிலிறகாய்த் தடவ.. அந்த வீடு எரிந்துகொண்டிருந்தது. தூரத்தில் ஆசிக்கிழவியின் வீடு பற்றி எரிகிறதேயென்று பரபரத்துக்கொண்டு ஆட்கள் ஓடிவருவது தெரிந்தது... ஓடிவருகிறவர்கள் நீருற்றி தீயை அணைத்துவிடக்கூடாதே என்று பயந்தாள் ரஞ்சினி. உணர்ச்சிப்பிழம்பாய் ஆக்ரோசத்தோடு ரஞ்சினி நின்றுகொண்டிருப்பதும் அவளேத்தான் தீமூட்டி மணப்பாரம் குறைக்கிறாள் என்பதும் அங்கு வந்தவர்களுக்குத் தெரிய யாரும் நெருப்பை அணைக்க முயற்சியெடுக்கவில்லை... தீ காற்றில் தாவித் தாவி இன்னும் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. ரஞ்சினியின் முகம் தீச்சுவாலை வெளிச்சத்தில் பிரகாசிக்க அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த அக்கினியின் நிக்கிரகத்தகனத்தில் வீட்டோடு சேர்ந்து வதனியும் எரிந்து கருகிக்கொண்டிருப்பதை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை..!

முற்றும்..!

சோடியா

'லோமியா' - நாவல் - 2008
வெளியீடு : சாளரம்.

அண்ணாசாலை,
சைதாப்பேட்டை, சென்னை - 600 015

அச்சாக்கம் : பொன்னி அச்சகம், சென்னை,
மவள சுந்தரதம்யாள் தமிழியல் விருது - 2008
இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது - 2008
வட மாகாண சிறந்த நூல் விருது - 2008

தெம்மாடுகள்

'தெம்மாடுகள்' - நாவல் - 2009
வெளியீடு : திருப்புகழ், மன்னார்.

அச்சாக்கம் : வாழ்வுதயம் அச்சகம், மன்னார்.
மவள சுந்தரதம்யாள் தமிழியல் விருது - 2009
வட மாகாண சிறந்த நூல் விருது - 2009

வாசாப்பு

'வாசாப்பு' - நாவல் - 2010
வெளியீடு : திருமறைக் கலாமன்றம்,
மன்னார்.

அச்சாக்கம் : மன்னார் பிளாஷ் அச்சக்கலையகம், மன்னார்.
இலங்கை அரசு சாகித்திய விருது - 2010
வட மாகாண சிறந்த நூல் விருது - 2010

சொடுதா

'சொடுதா' - நாவல் - 2011
வெளியீடு : கலையருவி,
மன்னார்.

அச்சாக்கம் : சைபர் சிற்றி பிறிந்ற், மன்னார்.
வடமாகாண சிறந்த நூல் விருது - 2011
இலங்கை அரசு சாகித்திய விருது - 2011
கொடகே தேசிய சாகித்திய விருது - 2012

குண்டுசேர்

'குண்டுசேர்' - நாவல் - 2011
வெளியீடு : எஸ்.கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிடட்,
கொழும்பு - 10
அச்சாக்கம் : சத்தூர் அச்சகம், வெல்லம்பிட்டிய.

